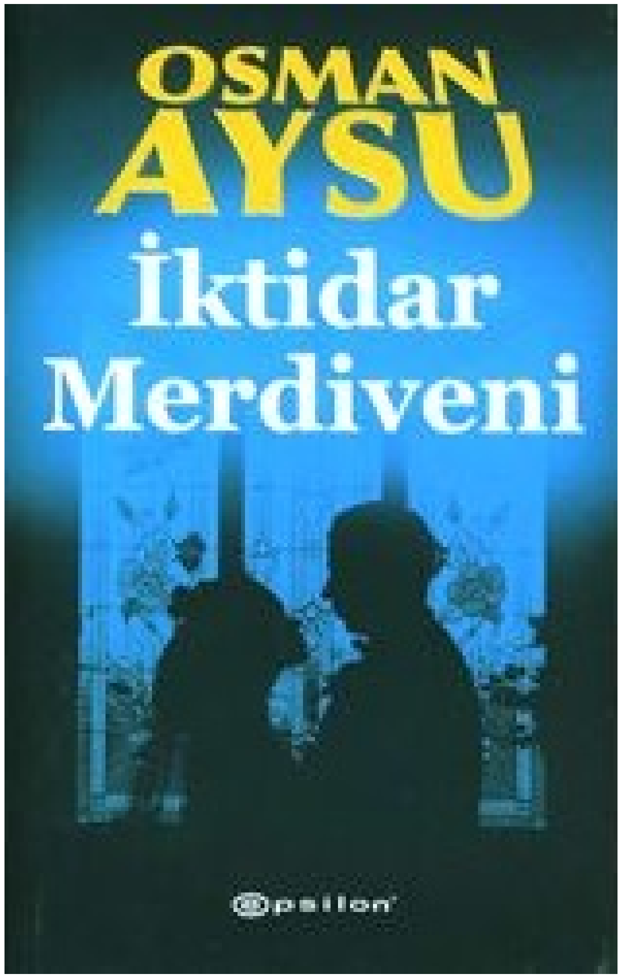

OSMAN
AYSU
İktidar
Merdiveni
epsilon

OSMAN AYSU

İİktidar Merdiveni

Osman Aysu - İktidar Merdiveni

İKTİDAR MERDİVENİ

Yazarı: Osman Aysu
Genel Yayın Yönetmeni: Tanju Anapa
Düzenleme: Gülen Işık
Kapak Tasarımı: M. Sinan Niyazioğlu . Kapak Uygulama: Hediye Boran FilmGrafik: Ebru Grafik
1. Baskı: Aralık 2006 ISBN: 975 331 9711
Baskı ve Cilt: Melisa Matbaası Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 18 Davutpaşa Tel: (0212) 674 97 23
Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti. Hamidiye Mah. Söyler Sok. No: 8 Kâğıthane / İstanbul Tel: 0212 295 45 95 pbx Fax: 295 02 06
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com email: epsilon@epsilonyayinevi.com
Genel Dağıtım:
Yeni Çizgi Yayın Dağıtım Ltd. Şti.
Hamidiye Mah. Söyler Sok. No: 8 Kâğıthane / İstanbul
Tel: 0212. 294 46 00 pbx Faks: 294 41 16
İnternet adresi ve online alışveriş: www.yenisayla.com

Osman Aysu

BİRİNCİ BÖLÜM

Gazeteci Oğuz Arkan, yılların verdiği tecrübeyle karşısındaki koltukta oturan Hür Solcu Parti'nin Onursal Başkanı Musa Süren'e bir an merakla baktı. Onursal Başkan her zaman az ve öz konuşurdu. Ayrıca pek çok siyasinin yaptığı gibi, lastikli cümleler kullanmaz, her yöne çekilebilecek yorumlardan özellikle kaçınırdı. Gazeteci biraz daha arkasına yaslandı, kulağına gelen fısıltının doğru olduğuna kanaat getirerek, bu kez kendinden yeterince emin, "Sayın Başkan," dedi, "şu sıralar Ankara sansasyon yaratacak bir haberle çalkalanıyor ve bu haberin kaynağının siz olduğunuz, teklifin sizden geldiği söyleniyor. Bu konuda ne diyeceksiniz?"

Musa Süren seksen yaşın üstündeydi. Uzun süreden beri de işitme zorluğu çekiyordu; gazeteciye yüzünde hafif mütebessim bir ifadeyle bakarak sanki soruyu iyi duyamamış gibi sordu.

"Hangi haberden söz ediyorsunuz? Başkent gündeminde her zaman sansasyonel haber vardır. Bana mal edilen bu haber de neymiş, sizin ağzınızdan duymak isterim." Gazeteci Oğuz Arkan hiç bozuntuya vermedi. Meslek hayatı boyunca yüzlerce kere Musa Süren'le röportaj yapmıştı, yaşlı politikacının tüm meslektaşları gibi biraz pof potlanmaktan hoşlandığını bilirdi.

"Efendim, daha güçlü bir muhalefet için, sol partilerin yıpranmamış yeni bir lider etrafında bir araya gelmesi ve adı geçen kişinin başkanlığında seçimlere gidilmesinden çokça söz ediliyor şu sıralar ve bunun fikir babası olarak da sizin adınız geçiyor. Doğru mu?"

"Anladım, şu konu... Evet, doğrudur. Bir dost meclisinde eskiden birlikte çalıştığım bazı arkadaşlara bu husustaki samimi fikirlerimi açıklamıştım. Benimki sadece bir temenni idi, gerçekleşme ihtimalinin ne nispette mümkün olacağı hakkında kesin bir bilgim yok, ama birleşme fikrinin zaruret olduğuna inanıyorum."

"Yanılmıyorsam o liderin ismini de açıklamışsınız."

"Evet, bu da doğrudur. Bir isim verdim."

"Önerdiğiniz lider Prof. Sinan Öktem mi?"

Yaşlı başkan başını salladı. "Evet, o."

"Muhalefetteki dağınık sol partilerin bu teklife sıcak bakacaklarına inanıyor musunuz?"

Yaşlı Başkan çayından bir yudum alarak fincanı yanındaki sehpanın üzerine bırakırken keyifle gülümsedi.

"Solun güçlenip yeniden etkili siyasi bir denge hasıl etmesi için, evvel emirde güçlü ve karizmatik bir lidere ihtiyacı olduğu inkâr edilemez bir vakıadır. Muhtelif partilerin liderleriyle bu birleşmenin tahakkuk etmeyeceği ayan beyan bellidir artık. Maalesef memleket büyük liderler çıkaramıyor son yıllarda."

Oğuz Arkan, eski parti başkanının son cümlesinde kendisine bir iftihar payı çıkardığını hemen sezinlemişti. Mesleğinin verdiği alışkanlıkla Musa Süren'i hemen tasdik etti.

"Bu konuda haklısınız, beyefendi," dedi. "Hem de çok haklısınız. Fakat burada dikkat çekici husus, söz konusu lider adayı hakkında diğer sol partilerin takınacağı tavırdır. Yakın geçmişimize bir göz atarsak bu tür girişimler daha önce de olmuş, ama bir isim üzerinde mutabakat sağlanamamıştı. Sizi bu sefer ümitlendiren nedir?"

Musa Süren çayından bir yudum daha aldı. Saatin ilerlemesi nedeniyle Musa Süren'in çalışma odası oldukça kararmıştı. Eski Başkan'ın oturduğu berjer koltuğun hemen arkasındaki ayaklı ahşap lambadan akseden sarı ışık, yaşlı adamın sarkan yanaklarının üzerinde gölge oyunları yapıyordu.

"Öncelikle bu ittifakın artık kaçınılmaz bir zaruret haline gelmesidir. Yaklaşan seçimlerde mevcut iktidarın karşısına güçlü bir muhalefetle çıkmanın tek yolu ve şartı budur. Şekline gelince, benim önerim, İtalyan sol partilerinin kurduğu Zeytin Ağacı ittifakının bir benzerinin Türkiye'de de yapılması yolundadır."

"Anlıyorum, efendim. Peki bu öneriniz herhangi bir şekilde Prof. Sinan Öktem'e iletildi mi?"

"Hayır," dedi Başkan, "sanmıyorum. En azından benim bilgim yok. Siz gazetecilerin kulağı deliktir, yoksa bir şeyler mi öğrendin?"

Oğuz Arkan başını iki yana salladı.

"Teklifinizin henüz basına sızdığına ihtimal vermiyorum. Aksi halde tüm gazeteler haberi sürmanşetten yayınlardı. Bu sohbeti de sizinle baş başa değil, geniş bir gazeteci topluluğu ile birlikte basın toplantısı halinde Sapardık."

"Ama siz duymuşsunuz, işte...'"

"Haklısınız, beyefendi. Sözünü ettiğiniz o yemeğe iştirak eden yakınlarınızdan biri de benim çok eski ve candan bir dostumdur. Aramızda kırk yıllık bir hatır vardır. İtiraf edeyim ki hadiseyi bana çıtlattığında, rier

şeyden önce meseleyi kaynağından inceleme gerektiği fikrine kapıldım. Sizi ziyaretimin sebebi de budur."

Musa Süren gülümsedi.

"Tahmin edebilirim; bu haberi kulağınıza Cemil Bey fısıldamış olmalı. Cemil Bey'i yakından tanırım, onunla uzun yıllar çalıştım. Vakti zamanında kurduğum hükümetlerde vekil olarak çalışmış, sağlam ve güvenilir biridir. Pek tabiidir ki, teklifin önünde sonunda basına intikal etmesi kaçınılmazdı. En azından haberin sizin gibi tecrübeli ve yıllardır gazetedeki köşesini zevkle okuduğum bir basın mensubu tarafından duyurulması bence de en münasibi olacaktı."

Oğuz Arkan beyninde şekillenen soruyu sormanın zamanı geldiğini düşünerek elindeki çay fincanını önündeki sehpaya bırakarak fısıldadı:

"Anladığım kadarıyla siz, Prof. Sinan Oktem'in solu derleyip toparlamak için uygun bir lider olduğunu düşünüyorsunuz, ama acaba kendisi bu görevi kabullenmeye hazır mı?"

Musa Süren birkaç dakika düşündü. Feri kaçmış gözlerinde hafif bir bulutlanma oluştu, yüzü ciddileşti, alt dudağı hafifçe titredi.

"Bilmiyorum ama kabul edeceğini sanırım," dedi.

"Sizi bu düşünceye iten sebep nedir?"

Bu kez emektar parti başkanı hiç tereddüt etmeden cevap verdi.

"Tanıdığım kadarıyla Hoca sorumluluktan kaçmayan biridir. Çok zor dönemler geçiriyoruz ve vatanını seven, bu millete hizmet etme aşkıyla yanan insanlar için sorumluluk yüklenmenin tam zamanıdır. Şayet kendisine bu teklif iletilirse, görevi geri çevireceğini hiç tahmin etmiyorum."

Gazeteci Oğuz Arkan ilk defa bir kuşkuya kapıldı; eski vekillerden Cemil Turna ile yaptığı özel görüşme birden zihninde canlandı. Bir gün evvel Ankara'nın ünlü restoranlarından birinde Cemil Turna ile öğle yemeği yemişlerdi; dışardan bakıldığında karşılaşmaları, yemeğe gitmeleri tamamen bir tesadüftü. Sokakta karşılaşmışlardı ve eski vekil kadim dostunun koluna girerek onu yemeğe sürüklemişti. Tam bir rastlantı görüntüydü, ama Oğuz Arkan şimdi düşündükçe, aslında bunun bir rastlantı olmadığına ve kendisinin özellikle seçildiğine inanmaya başlamıştı. Yıllardır sol eğilimli bir gazetenin Ankara'da çalışan köşe yazarlarından biriydi; geniş bir okur kitlesi vardı. Şimdi bu planın sistemli bir şekilde uygulamaya konulduğunu hissediyordu. Planın halka kendisi gibi sevilen ve

sayılan bir gazeteci tarafından iletilmesinde hiç kuşkusuz büyük yararlar olabilirdi. Yine de içinde bir tereddüt vardı; yanılıyor da olabilirdi.

Musa Süren le sohbeti yaklaşık yirmi dakika daha devam etti. Ama bu süre içinde o konu kapatılmış, geçmişle ilgili muhtelif anılar hatırlanarak hoşça sohbet edilmişti. Oğuz Arkan veda ederek ayrıldığında içinde hafif bir huzursuzluk hissediyordu.

Eski başbakanın kapısı önünde nöbet tutan koruma görevlisi polise gülümseyerek bahçeden çıktı ve kaldırım kenarına bıraktığı Opel'inc binerek evinin yolunu tuttu. Yol boyu zihni Musa Süren Te yaptığı konuşmadaydı. Henüz bu haberi kendi gazetesinde bile kimseye çıtlatmamıştı. Saat 17.30 civarındaydı ve kaleme alacağı yazıyı gazetedeki bürosunda yazıp yarınki baskıya yetiştirmek üzere İstanbul'a fakslayacak vakti vardı. Haber kendisinindi, artık bu konuda şüphesi kalmamıştı. Hür Solcu Parti, üstü kapalı da olsa teklifin halka duyurulması için onu ve gazetesini seçmişti. Aslında buna şaşmamak gerekirdi, otuz sekiz yıldır bu mesleğin içindeydi. Yıllar önce üniversitede öğrenciyken, hayat şartları onu çalışmaya itmiş, amcasının aracılığıyla İstanbul'da bir gazetede iş bulmuştu. Gazetedeki ilk işi polis muhabirliğiydi. Basınla ilişkisi olanlar polis muhabirliğine gazeteciliğin mutfağı derlerdi, o da işe buradan başlamış, ancak yeteneği sayesinde çabucak sivrilmiş, mesleğin muhtelif kademelerinde bin bir meşakkatle çalıştıktan sonra bugünkü pozisyonuna ulaşmıştı. Kuşkusuz hiç de kolay elde edilmemişti bu başarı; üniversite eğitimi yarım kalmış, iktisat fakültesini üçüncü sınıfta terk etmişti. Sola olan meyli o tarihlerde başlamış; öğrenci hareketlerine karışmış; polisle başı derde girmiş; sonra gazetecilikte sivrilince bu kez kaleme aldığı yazılar nedeniyle kendisi ve gazetesi aleyhine sayısız davayla cebelleşmek durumunda kalmıştı. Bu davaların çoğu beraatla neticelenmişti ama gençliğinde, şöhret basamaklarını hızla tırmandığı o yıllarda, iki kere mahpushaneye düşmüş, sonuç olarak sağcısı solcusu yazılarını büyük bir keyifle okuduğundan, basın ve geniş halk kitleleri tarafından sevilen bir solcu yazar olarak tanınmıştı.

Kapıyı emektar hizmetçileri Saliha Hanım açmıştı. Oğuz ayakkabılarını kapının önünde çıkarıp terliklerini ayağına geçirirken sordu.

"Nesrin nerede?"

"Hanımefendi, kız kardeşine kadar gitti. Saat yediye doğru döneceğini söyledi."

Oğuz Arkan doğru çalışma odasına yürüdü. Aslında şu an kimseyle konuşacak hali yoktu. Biraz yalnız kalmak, fırtınalar doğuracak bu haberi nasıl kaleme alacağını düşünmek istiyordu. Türk solunun senelerdir ihtiyacı olduğu bütünleşme fırsatı belki bir kere daha yakalanmıştı. Solu temsil eden ve siyasi yelpazeyi oluşturan partilerin pek çoğunun Prof. Sinan Öktem'e uzun boylu itirazları olacağını sanmıyordu; birleştirici kişi bu sefer iyi seçilmiş sayılırdı. Söz konusu birleşmenin hukuki bir kimlik altında olmayacağı kesindi, hiçbir parti bu fikri onaylamazdı, ama güvenilir bir lider altında ve onun desteğiyle sağlanacak mutabakat, bir anda solu güçlü kılabilir ve seçimlerde iktidara taşımaya yeterdi.

Oğuz bilgisayarının başına otururken yine de zihninde bir yığın soru işareti vardı. Solun yıllardır memleketteki en büyük temsilcisi olan Hür Solcu Parti'nin eski ve deneyimli başkanından çıkan bu fikrin, çeşitli küçük sol parti liderleri tarafından nasıl karşılanacağını tam olarak tahmin edemiyordu; destek ve kabul göreceği konusunda hâlâ kuşkuluydu. Aslında fikir yeni değildi, siyasi tarih içinde daha önce de denenmiş, ortaya bazı isimler atılmış, ancak başarıya ulaşılamamıştı. Bunun en büyük nedeni de, diğer ufak partilerin, siyasi ihtirasları nedeniyle ana sol partiyle ihtilafa düşüp ondan ayrılıp yeni bir parti kurmuş olan yöneticileriydi. Hiçbiri liderlik konusunda taviz vermeye yanaşmamışlardı. Ne var ki, bu sefer durum biraz farklıydı; Prof. Sinan Öktem şimdiye kadar siyasete bulaşmamış biriydi, sol eğilimli olmasına rağmen hiç siyasi deneyimi yoktu. Bu hem lehte, hem de aleyhte bir faktördü. Genç kitleleri peşinden sürükleyebilirdi, haklı şöhreti nedeniyle güçlü bir oy potansiyeli de oluşturabilirdi.

Oğuz Arkan yazısını yazmaya başlamadan önce bir an düşündü. Acaba bu bomba haberi kaleme almadan, İstanbul'a gidip kendisiyle bir röportaj yapsam mı, diye geçirdi aklından. Öylesi çok daha tutarlı olurdu. Ancak basında bu tür haberlerde hızlı davranmak son derece önemliydi, atlamaya gelmezdi. Dün haberi Cemil Turna'dan almış bugün de Musa Süren'le görüşmüştü. Haberin doğruluğu ve ciddiyeti konusunda hiç tereddüdü yoktu, yine de iskemlesinden kalkıp değişik düşünceler içerisinde pencereye kadar yürüdü. Her şeyden önce haberi genel yayın müdürüne aktarmalı, sonra da yazı işleri müdüründen ekstra yazısı için yarınki sayfa düzenini ayarlamasını istemeliydi. Nedense içinde sebebini anlamadığı garip bir huzursuzluk vardı. Bunca yıllık meslek deneyimiyle elde ettiği haberin basında bomba gibi patlayacağından hiç kuşkusu yoktu, ama Oğuz

Arkan nedense Musa Süren'le yaptığı söyleşiyi kaleme almakta gecikiyordu.

Kendisinin bile anlamadığı bir nedenle gazetesini aramaktan vazgeçti. Sanki bu sansasyonel haberin takdirini gazete sorumlularına terk etmek istercesine idarecilere telefon da etmedi. Bir sigara tellendirip yeniden bilgisayarın başına oturdu. Haberin kaynağını nereden elde ettiğini zikretmeden Musa Süren'le yaptığı söyleşiyi her kelimesine sadık kalarak nakletti. Sonra çıktısını alıp gazeteyi faksladı.

Oğuz sabah uyandığında karısı Nesrin hâlâ derin bir uykudaydı. Usulca yataktan kalktı, terliklerini ayağına geçirerek yatak odasından çıktı. Üniversiteye giden oğlu ve lise öğrencisi olan kızı bu saatlerde kalkmazlardı. Yavaş yavaş koridoru geçip kapının kilidini açtı. Kapıcı genellikle saat yedide gazeteleri paspasın üzerine bırakırdı. Yerden tüm gazeteleri alarak salona geçti. Öncelikle kendi gazetesine bir göz attı; dün faksladığı haber gazetede yer almamıştı.

Şaşkınlıkla gazeteyi baştan aşağı bir daha taradı. Gözünden kaçmış olamazdı; haber yoktu. İnanamadı.

Baş sayfadan başlayarak bütün gazeteyi, spor sayfasına kadar, bir daha taradı. Yoktu...

Bu bir mizanpaj sorunu olamazdı; yazı işleri müdürü gerekirse böyle önemli bir haberi tüm sayfaları değiştirerek basardı, daha doğrusu basması gerekirdi. Faksın baskıdan çok daha önce ellerine geçtiğini biliyordu.

Suratını asarak nedenini düşünmeye başladı.

Aynı sabah saat on bir sularında Sosyal Aydınlanma Partisi'nin merkez binasında, parti başkanı Hulusi Göçer'in özel kalem müdürü, başkanın odasına girerek masasına yaklaştı ve her zamanki saygılı edasıyla, "Beyefendi, Taner Özmert bey geldiler, sizinle çok önemli bir konuda görüşmek istediklerini söylüyorlar, ne yapmamı emredersiniz?" diye sordu.

Başkan hemen, "Al içeri, bekletme; ayıp olur," diye mırıldandı.

Aslında Taner Özmert'ten pek hoşlanmazdı; bir dönem Manisa milletvekilliği yapmış, parti içinde sevilmiş, sayılmış bir kişiydi, ama diğer yandan da son zamanlardaki tutumu ile parti içi muhalefeti körükleyenlerdendi. Açıkça ifadeye kalkışmasa da parti başkanlığında gözü olduğu muhakkaktı. Misafiri odasına girerken Başkan Hulusi Göçer bu randevusuz ziyaretin nedenini düşünmeye başlamış, hafifçe yüzü asılmıştı. Yine de hissiyatını belli etmeden koltuğundan ayağa kalkmış, sanki onu görmekten çok mutlu olmuş gibi, odanın ortasında karşılayıp kucaklamıştı.

Sarılıp öpüştüler. Başkan, özel kalem müdürüne hemen iki sade kahve göndermesini söyledi. Taner Özmert'in sade kahve içtiğini bilirdi. Hal hatır sorduktan sonra Başkan yumuşak bir ses tonuyla sordu.

"Yahu, Tanerciğim nerelerdesin? Uzun zamandır görüşmüyoruz, neredeyse bir ay oldu. Bizim Şükrü'den Manisa'ya gittiğini işitmiştim, yeni mi döndün?"

"İki gün evvel döndüm Başkanım. Amca oğullarından biri vefat etmişti de."

"Başın sağ olsun. Hayret neden bizim haberimiz olmadı?"

"Sizler sağ olun, Başkanım. Ben kimseye haber vermedim."

"Yaşlı mıydı?"

"Ehh, ben yaşlardaydı, akran sayılırdık."

Hulusi Göçer başını sallayarak itiraz eder gibi homurdandı.

"Akran mıydınız? Dur bakalım yahu, genç saydırmış rahmetli. Akransanız ellisinde filan olmalıydı." Sanki ilgileniyormuş gibi sordu. "Vefat sebebi neydi?"

"Malum hastalık. Mide kanseriydi, hem de uzun zamandır muzdaripti o illetten."

Üzülmüş gibi içini çekti Başkan. Oysa umurunda bile değildi. Bu beklenmeyen ziyaretin nedenini merak ediyordu. Taner Özmert pek sebepsiz gelmezdi. Muhtemelen yine bir tatsızlık çıkarma peşindedir, diye düşündü. Biraz sabrederse nasıl olsa baklayı ağzından çıkarırdı. Nitekim kahvelerini yudumlarlarkcn Taner içini dökmeye başladı.

"Sayın Başkanım, meğer şu bir ayda Ankara'yı bayağı özlemişim, ne de olsa başkentin havası her zaman başkadır."

Bu girizgâhtan henüz bir anlam çıkaramamıştı Hulusi Göçer, sırıtmakla yetindi.

"Eh, öyledir tabii, haklısın," dedi. "Yıllarımızı burada geçirdik, havasına suyuna alıştık."

"Daha buraya ayak basalı iki gün oldu etraf dedikoduyla çalkalanıyor."

Başkan hafifçe irkildi. "Ne dedikodusu?"

Taner şaşırmış gibi Başkan'a baktı.

"Haberiniz yok mu yoksa?"

"Neden?"

"Etrafta dolaşan şayiadan."

"Hangi şayiayı kastediyorsun Taner?"

"Siz gerçekten duymamışsınız galiba.."

Hulusi gözlerini kısıp dikkat kesildi. Taner'in mutlaka bir bildiği vardı ve sabah sabah kendisine tatsız bir haber vermek için uğramış olmalıydı. Bu kez başka bir şey sormadı, Taner'in içini dökmesini bekledi. Nitekim Taner yüzünde sahte bir endişeyle mırıldandı.

"Sol partileri henüz siyasete bulaşmamış biri etrafında toplamak istiyorlarmış, haberiniz yok mu?"

Parti başkanı irkilerek eski mesai arkadaşını süzdü.

"Bu mu ilginç haberin? Pek yeni bir haber değil bu'." Taner'i iğnelemek ister gibi homurdandı. "Anlaşılan Manisa'da siyasetten epey uzak kalmışsın; gazete de mi okumadın? Bu harekâtı Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu başlattı. Son bir ay içinde iki kere toplandılar, yeni bir arayış içindeler. Siyasi hayatımızın merkez sol veya sosyal demokrat çizgideki insanlarını bir araya getirmek istiyorlar. Ama bu kolay değil, kalabalık katılımlı birkaç toplantı yapıldı, lakin sonuç yok. Durum meydanda, halk ana muhalefet olan Hür Solcu Parti'den umudunu kesti artık; eski liderleri Musa Süren'in siyaset hayatından çekilmesinden sonra yerine gelen Fahir Ozan'dan hiç memnun değil, muhalefet görevini iyi yapamadığından şikayetçi. İtiraf edelim ki, halk bizden de memnun değil, son seçimlerde barajı bile aşamadık. Çok bölündük dostum, çok... Fahir Ozan'ın yönetim anlayışına karşı çıkarak onun partisinden ayrılanlar da, Hür Solcu Parti'yi yetersiz bulan sosyal demokrat aydınlar da kendi partilerini kurdular. Tıpkı bizim gibi. Ama sonuç ne oldu, tam bir hüsran. Tek yaptığımız solu parçalamak oldu."

Taner Özmert sırıttı.

"Durumu iyi özetlediniz Başkanım."

"Benim de vurgulamak istediğim buydu."

"O zaman geriye ne kalıyor Başkanım? Yeni bir hamle, yeni bir toparlanma ve tüm sosyal demokrat eğilimlileri kendi etrafında toplayacak güçlü bir lidere gereksinim değil mi?"

Hulusi Göçer içinden mırıldandı. Ne anlatmaya çalışıyor bu işgüzar, diye düşündü. Yoksa bildiği bir şey mi vardı? Siyasi dedikodular Ankara'da çabuk yayılırdı, olağandışı bir şey olsa haber mutlaka kendi kulağına da gelirdi. Taner girizgâhını, sol partileri henüz siyasete bulaşmamış biri etrafında toplamak istiyorlar, diye yapmıştı. Böyle biri olabilir miydi acaba? Bir an zihnini zorlayarak bu evsafta birini bulmaya çalıştı, aklına herhangi bir isim gelmiyordu. Kısa bir duraklamadan sonra sordu.

"Böyle biri mi varmış?"

"Öyle diyorlar Başkanım."
Hulusi Göçer yüzünde alaylı bir ifadeyle gülümsedi. "Kimmiş bu zatı muhterem?"
"Prof. Sinan Öktem'in adı dolaşıyor etrafta." Başkanın kaşları çatıldı, kasılıp dikkatle Taner'i süzdü. "Sinan Öktem mi?"
"Öyle diyorlar, efendim. Benim işittiğim bu."
"Kimden duydun bu haberi?"
"Cemil Turna'dan."
"Hadi canım sende... O hayalperestin tekidir. Dönek herif, ona hiç güvenmem, Allah birdir dese inanmam. Arada sırada gündemde kalmak için böyle balonlar uçurur. Yoksa sen inandın mı?"
"Valla naçiz kanaatimi sorarsanız, mümkün olabilir. Tabii Prof. Sinan Öktem bu son derece hassas dönemde, teklifi kabul cesaretini gösterebilirse..."
Başkanın hafifçe rengi soldu.
Demek kendi partisi içinde dahi bu garip teklife sıcak bakacak kimseler olabilecekti; özellikle Taner Özmert gibi parti içi muhalefeti yürüten ve destekleyen kimseler varsa. Hulusi Göçer bunu sadece partiye ihafeet olarak değerlendirebilirdi. Pek tabiidir ki hissiyatını belli etmeden mırıldandı.
"Prof. Öktem kıymetli bir bilim adamıdır ama sadece o kadar. Yakın geçmişimize bir göz atarsak çeşitli nedenlerle siyasete soyunan veya tepeden inme kararlarla o mevkilere getirilenler arasında başarıya ulaşmış tek bir bilim adamı bulamayız. İlimde ihtisaslaşma başka, siyasette uzmanlaşma başka şeylerdir. İlim irfan sahibi birinin siyasette de başarılı olacağı konusunda kural yoktur. Kaldı ki Prof. Öktem'in bu konuda hiç tecrübesi yok. Akıllıysa kendisine böyle bir teklif iletildiğinde reddeder."
"Sayın Başkanım maalesef sizinle aynı görüşte değilim. Prof. Öktem'i yıllardır tanırım. Şayet böyle bir proje hayata geçirilecekse veya mümkün olabilirse, muhterem hoca kanımca en isabetli tercihtir. Sağduyu sahibi, mütevazı, Cumhuriyet ilkelerine sıkı sıkı bağlı, rektörlüğü sırasında da idarecilik konusunda esaslı deneyim kazanmış bir kişidir. Sosyal demokrasiye umut verecek, hatta onu iktidar yapacak biri olabilir."
Başkan kaşları çatık, Taner'e bir daha baktı.
Ulan bu dürzü neyin peşinde, diye homurdandı içinden. Böyle bir olasılığa açıkça çanak tutuyordu. Amacı ne olabilirdi ki? Kendisinden nefret ettiğini bilirdi, ama ne planlıyordu acaba? Söz konusu liderlik

gerçekleşirse, bütün sol partilerin başkanları fiilen ikinci plana düşecek, hatta muhtemelen siyaset hayatından silinip gidecekti. Taner'in niyeti de bu muydu? Ayağını kaydırmak için projeye destek vermek mi? Ama bundan onun çıkarı ne olabilirdi ki? Parti içi muhalefeti iyi yürütürdü ama seçmenler ve parti idare teşkilatı onu asla Sosyal Aydınlatma Partisi'nin başkanı olarak düşünmezdi. O halde bu gayreti nedendi? Bozuntuya vermedi. Bir sigara yaktı, Taner'e de uzattı. Durumu daha salim bir kafayla düşünmek zorundaydı.

"Bu haber gerçek olsa bile acaba diğer sol partilerin tutumu ne olur?" diye sordu. "Onlar destek verirler mi sanıyorsun?"

Taner Özmert yeniden sırıttı.

"Bu fikrin kaynağının Musa Süren olduğu söyleniyor Başkanım," dedi.

"Musa Süren mi? Bırak Allah'ını seversen şu beyni sulanmış adamı. Hâlâ oturduğu yerden fetva mı veriyor? Her şey bitti, şimdi de durgun suları bulandırmaya mı kalkışıyor. Artık onların devri kapandı, anlamıyor mu bu gerçeği hâlâ."

Taner'in yüzündeki tebessüm daha da yayıldı.

"Çok iyi anlıyorum Hulusi Bey, hatta şu gerçeği de görüyorum; beyni sulanmış dediğiniz kişi bence yapılacak en iyi tavsiyede bulunuyor. Beğensek de beğenmesek de solun başarısı için başka yol yok. Bu ittifak yapılmalı."

Boğazı kuruyan Başkan ters ters Taner'e baktı bir daha. Bu herif neler saçmalıyordu, böyle bir ittifak partiyi kökünden silerdi.

Sertçe homurdandı. "Olmaz öyle şey. Buna izin veremem, böyle bir projeye destek vermek partimizi tarihe gömer. Silinir gideriz. Hiç düşünmüyor musunuz?"

Taner Özmert sinsi sinsi gülümsemeye devam ediyordu.

"Benim de konuyu size açmamın amacı buydu zaten. Soldaki bütün partilerin gayeleri tek ve aynı olduğuna göre, aslolan partimizin varlığı değil, siyasi ideallerimizin kurtulmasıdır. Onun içinde gereken ne ise yapmak zorundayız."

Hulusi Göçer içinden, bu herif aklını üşütmüş galiba, diye geçirdi; düpedüz zırvalıyordu. Ya da aklından bambaşka şeytani bir plan geçiriyordu. Bir kere daha tartışmayı denedi. O da zoraki bir şekilde sırıttı.

"Musa Süren artık siyaset hayattan tamamen çekildi; şimdi Hür Solcu Parti'nin yönetimi Fahir Ozan'ın ellerinde; bakalım ana muhalefet partisinin

başkanı bu teklife ne der, ne kadar sıcak bakar, benim aklım kabul edeceğini kesmiyor."

"Bence kabul edecektir Başkanım."

Gerekçesiz olarak ileri sürülen kısa kanaat Hulusi Göçer'i daha da sinirlendirdi. Bu herifin bana açıklamaktan kaçındığı mutlaka başka şeyler de var, diye düşündü. Aksi halde bu kadar idealist tavırlar takınıp bunca yıllık emeği bir çırpıda silemezdi. Bunca yıldır tanıdığı Tarıcr Özmert belki de partinin en ihtiraslı üyesiydi. Gevelediği idealist düşünceleri külahıma anlatsın, diye düşündü öfkeyle. Mutlaka birileri kendisine bir şeyler vaat etmiş olmalıydı.

Başkan yutkundu. "Henüz ortada resmi bir öneri yok," diye kestirip atmak istedi.

"Yakında olacaktır ama."

"O zaman düşünür, bir karar vermek için parti genel meclisine aksettiririz. Genel meclisin vereceği karara göre hareket ederiz."

Gerçi bu baş vurulacak hukuki yoldu, ama Başkanın bu noktayı vurgulamasındaki ana sebep hem taşra teşkilatındaki hem de partinin karar organı olan genel meclisteki üyelerin kendi yanında olmasıydı. Kendisine muhalif olan ve Taner'i destekleyen üye sayısı kesinlikle böyle bir kararın alınması için yeterli çoğunluğu sağlayamazdı. Hulusi Göçer rakibini hassas bir noktadan vurduğunu düşünüyordu, ama yüzündeki rahat ve vurdumduymaz ifadeyi yakalayınca gayri ihtiyari irkildi. Önce pek önemsemediği bu fikri ciddi ciddi araştırması gerektiğini kavradı..

İstanbul, Elmadağ'daki Hyatt Regency Oteli'nin İtalyan mutfağını sevenlere hizmet veren restoranı Spazio, o gün öğle yemeğinde bir hayli hareketliydi. Otel idaresi istek üzerine, maksimum on beş kişiye servis yapılabilecek özel odalar müşterilerine tahsis edebiliyordu. Restoranın genel kalabalığından rahatsız olabilecek gruplar bu mekânlarda daha rahat ve sakin yemek yiyip dikkat çekmeden konuşma şansına sahip oluyorlardı. O gün Spazio'nun özel odasının konuklan Sosyal Kitle Partisi'nin ileri gelen sekiz kişisiydi.

Nuri Karaçam, sol yelpazenin üçüncü sırasında yer alan Sosyal Kitle Partisi'nin başkanıydı ve idare heyetindeki arkadaşlarıyla bugün öğleden sonra yapdacak partinin İstanbul İl İdare Meclisi seçimlerine iştirak etmek için burada bulunuyordu. Odun fırınında pişen pizzalarını ve İtalyan usulü makarnalarını yedikten sonra sıra tarçınlı dondurmayla servis edilen ıslak çikolatalı keklere gelmişti. Başkanın dışındakiler nedense biraz durgundular

ve onun yapacağı konuşmayı dinlemeyi sabırsızlıkla bekliyorlardı. Sıra kahvelere geldiğinde Ankaralı konukların üzerine hafif bir rehavet çökmüştü.

Nuri Karaçam nihayet konuşma zamanının geldiğini hissederek dizlerine yaydığı peçeteyi aldı, ağzını silerek tabağının kenarına bıraktı ve masadakilerin dikkatini çekmek üzere bir müddet bekledi. Kısa sürede arkadaşları aralarındaki konuşmaları keserek dikkatli bakışlarını üzerine çevirmişlerdi. Nuri Karaçam aslen Adanalıydı. Babasının pamuk tarlalarında mevsimlik ırgat olarak çalıştığı cümle âlemin malumuydu. Yedi kardeşin dördüncüsüydü ve içlerinde yüksek tahsil yapabilme şansına erişmiş tek kişiydi. Son derece zeki ve çalışkan olduğu daha ilkokul çağlarında belli olmuş, babası onunla hep iftihar etmişti. Beş oğlundan en fazla ona güvenmiş ve Nuri de babasını mahcup etmemişti. Ancak üniversite yıllarında başlayan sol eğilimi nedeniyle bir sürü öğrenci olayına karışmış, sayısız kere mahkemeye düşmüş, ancak hepsinde suçsuz bulunarak yakayı sıyırmıştı. Dört yıllık fakülteyi sekiz yılda bitirmesine rağmen babası ondan ümidini kesmemişti. Aslında bu gecikme haylazlığından değil, daha o yıllarda siyasete atılarak gençlik kollarında görev almasından kaynaklanmıştı. On sene önce kurulan Sosyal Kitle Partisi'nde kısa sürede sivrilmiş, beş yıl önce de başkanlığa kadar yükselmişti. Belki de tek kusuru şivesini düzeltememesi ve güzel konuşma ve hitabet yeteneğinden yoksun olmasıydı.

"Arkadaşlar," diye söze girdi. "Yarın çıkacak gazetelerin manşetlerinde sizi bir hayli şaşırtacak bir haber olacak."

Henüz Prof. Sinan Öktem projesinden haberi olmayan parti idare meclis üyelerinden sekizi de, başkanlarının takındığı ciddi havadan etkilenerek tokluğun rehavetinden kurtulup dikkat kesildiler. Arkasına yaslanan başkan devam etti.

"Tanınmış bir gazeteci dün beni ziyaret etti ve uzun bir röportaj yaptı. Bugün gazetesinde yayımlanacağını sanmıştım ama nedense basılmadı, belki bu haber diğer sol eğilimli parti liderleriyle de görüştükten sonra gazetede çıkacaktır. Daha açık bir ifadeyle, konuşmamız pintimize iletilen bir tekliften ibaretti. Düşüncelerine inandığım ve güvendiğim sizlerin bu teklifi gazete sütunlarından değil de bizzat benden duymanızda yarar gördüm."

Başkan Nuri Karaçam arkadaşlarının yüzlerinde beliren merakı görmüştü; çoğunun elindeki kahve fincanı tabağının üzerine konmuş, hepsi

dikkat kesilmişti.

"Yaklaşan seçimlere daha güçlü bir solla girmek isteyenler var. Tabii hepimizin genel isteğidir bu. Bunu temin babında dün bana yeni bir teklif getirdiler. Sol partilerin ittifakı ve başa tanınmamış ve siyasi hayatta yıpranmamış yeni bir ismin lider olarak getirilmesiydi bu teklif."

Masadakilerin yüzlerinde kısa bir heyecan dalgası dolaştı. Meseleyi henüz tüm detaylarıyla duyamamışlardı, ama bu konu yıllardır tartışılır olduğundan pek de yeni bir şeymiş gibi algılamadılar. Ne var ki, konunun Başkan tarafından gündeme getirilmesi bu kez olayın biraz daha ciddi olduğu izlenimini veriyordu. Ancak Başkanın bir sonraki'cümlesi olaya nasıl baktığını anlamalarına yetmişti.

"Ham bir hayal, gerçekleşmesi asla mümkün olmayacak bir tasavvur. Yine de benden duymanızı ve ne düşündüğünüzü belirtmenizi istedim."

Bir zamanlar İzmir milletvekilliği yapmış ve Hür Solcu Parti'den ayrılarak onlara katılmış olan Eşref Demircioğlu bıyık altından gülümsedi. Başkanın konuya bakış açısı ve verdiği karar belirlenmişti bile. Sosyal Kitle Partisi'nde Nuri Karaçam'in onaylamadığı ve destek vermediği hiçbir konunun karar altına alınma şansı yoktu. Doğru düzgün parti içi muhalefet kurulamamıştı. Bu yemeğe iştirak edenlerin tümü Başkanın has adamlarıydı ve kesinlikle ona karşı fikir beyan etmezlerdi. Partide Başkana ters düşmek siyasi hayatlarının sonu anlamına gelirdi. Hakça söylemek gerekirse, Eşref Demircioğlu kendisini de bu kategoride görüyordu, sitem ve tenkitte bulunamazdı.

"İşittiğime göre fikir Musa Süren Bey'den çıkmış. Hepinizin tanıdığı ona sadık eski yardımcısı Cemil Turna'yı bu projenin gerçekleşmesi için vasıta kılmış. Cemil Bey de sol tandanslı üç ünlü gazeteciyi, parti başkanlarıyla röportajlar yapmak üzere ayarlamış. Bunlardan biri olan Emin Turna dün bana geldi. Bir saat kadar konuştuk."

Başkanlarının fikrini daha ilk cümlesinden anlayan üyeler, sanki yalakalık etmek ister gibi abuk subuk jestler ve dudak bükmelerle, biz senin arkandayız mesajını vermeye başlamışlardı bile.

Eşref Demircioğlu yüreği burkularak masadakileri izledi ama hiçbir fikir beyan etmedi, en azından Başkan'ın fikrini soracağı ana kadar. Soracağından da şüpheliydi. Ama Adanalı liderleri az zeki değildi, şayet içlerinden biri konu üzerinde bir tartışma açacaksa bunun kendisi olduğunu rahatlıkla tahmin ederdi.

Parti sekreteri Salih Pınar yüzünde alaycı bir tebessümle mırıldandı.

"Solun ittifakı ha! Muhterem Başkanım, peki bu ittifakın başına lider olarak kimi uygun görmüş Sayın Musa Süren?"

Sekreterin alaycı sorusuna Başkan da aynı küçümseyen ifadeyle karşılık verdi. "Prof. Sinan Oktem'i..."

Masadakilcr şaşkınlıkla bakıştılar. Gerçi çoğu ünlü bilim adamının adını duymuşlardı, siyasete yakınlığını da biliyorlardı ama yine de durumu garipsemişlerdi. Şaşkınlıkları açıkça belliydi. Böyle bir ittifak oluşsa bile, lider olarak tecrübeli bir siyaset adamının, en azından sol parti liderlerinden birinin adının zikredilmesini beklemişlerdi.

Gülüşmeler oldu.

Sadece Eşref Demircioğlu içinden fikrin mükemmelliğini kabul etti. Yıpranan, eskiyen, hatta kısır döngüler içinde boğuşan Türk solunun kurtulup düzlüğe çıkması için, bunun hiç de yabana atılacak bir fikir olmadığını düşündü. Bu proje destek görmeliydi.

Sekreterin yeni sorusuyla düşüncesinden sıyrıldı.

"Cemil Turna'ya ne cevap verdiniz Sayın Başkanım?"

Nuri Karaçam mağrur bir edayla kasıldı.

"Tabii tamamen politik cevaplar," dedi. "Hiç kuşkusuz solun yeni bir yapılanmaya ihtiyacı vardır. Bu ihtiyacı kimse inkâr edemez. Biz de yapılanmaya karşı değiliz; ne var ki bunun sağlanması, ince elenip sık dokunması, sağlam ve tutarlı bir yol izlenerek mümkündür. Tepeden inme bir tercihle gündeme giren, siyasi hayatı olmayan, deneyimsiz birinin eline bırakılamayacak kadar önemli bir konuda muvafakat beyan edemezdim. Müzakereye her zaman açığız, fikri olgunlaştırsınlar, mevcut partilerin düşüncelerini de alsınlar, projenin aksayan noktalarını tespit edelim, o zaman biz de onaylarız tabii, neden olmasın."

Eşref Demircioğlu ilk defa bir soru yöneltti.

"Başkanım, bu konuda Prof. Sinan Öktenve bir teklif götürülmüş mü?" Nuri Karaçam, Eşrefe şöyle bir baktı.

"Bana gelen gazeteciye ben de aynı suali sordum. Bildiği kadarıyla henüz götürülmediğini söyledi. Sanırım Musa Süren önce parti liderlerinin fikrini almak istemiş."

"Peki, neden parti liderlerine bir davet yaparak bizzat fikirlerini sormamış da basını bu işe alet etmeyi tercih etmiş acaba?"

Başkan sırıttı.

"Eşref," dedi. "Musa Sürcn'i bilmez misin? Yaşlansa da az kurnaz değildir o. Meseleyi böyle basının önüne atarak, aklınca bizi efkârı

umumiye önünde sıkıştırmak istemiştir."

Eşref, akıllıca bir taktik diye düşündü. Böylece ittifaktan gocunanların tavrı ortaya çıkacaktı. Tabii aklından geçenleri belli etmemeye çalıştı.

İçlerinden biri Başkana yağ çekmek istercesine homurdandı. "Hem bakalım, bu profesör böyle bir teklifi kabul eder mi Sayın Başkanım? Bu iş sırat köprüsünde yürümeye benzer, değme babayiğidin kaldıramayacağı bir görevdir. Ağır ve zordur, çok sorumluluk gerektirir."

Nuri Karaçam birkaç saniye düşündü, sonra bilgiççe başını salladı.

"Eder, eder," diye mırıldandı. "Tecrübesiz ama akıllı bir adamdır. Sol partiler arasında ittifak kurulursa neden etmesin ki? Bu işe kendi isteğiyle değil bizim irademiz doğrultusunda seçildiğini idrak edecek kadar zekidir o. Bu da olası bir başarısızlığı peşinen kabul ettiğimizi gösterir. Bence fırsatı kaçırmaz."

Masadakiler bu yorum karşısında duraklayarak birbirlerine baktılar. Genel bir hoşnutsuzluk hâkim olmuştu Spazio'daki özel odaya.

Mahmut Önder otuz yıllık avukattı, ama Ankara kulisleri onu avukatlık mesleğinden ziyade siyasi kimliği ile tanırdı. Zaten birkaç dönem farklı partilerde milletvekilliği yapması nedeniyle mesleğine ara vermişti. Her devrin adamı olduğu için sevilmeyen, itibar edilmeyen biriydi. Menfaatlerine düşkün, son derece çıkarcı, ama önüne çıkan fırsatları da çok iyi değerlendirmeyi beceren bir adamdı. Kesinlikle iyi bir avukat değildi, ancak geniş çevresi, her düzeyde tanıdığı forslu insanlar aracılığıyla neticesi karanlık gözüken birçok davayı üstlenmiş, büyük bir kısmını da kazanmayı başarmıştı. Davalarının pek çoğunu mahkeme kalemlerinde hallettiği ya da bakanlardan getirdiği kartvizitlerle hâkim odalarında sonuçlandırdığı, Ankara'da yaygın bir söylentiydi. Mafya liderlerinin değişmez avukatı olduğu da bilinirdi. Avukatlık mesleğini babasından devralmıştı, babası da hem avukat hem de o devrin ünlü milletvekillerinden biriydi, ancak cümle âlem Hayrullah Önder'in gerçekten namuslu ve haysiyetli bir adam olduğunu bilirdi; hakkında en ufak bir dedikodu işitilmemişti.

Mahmut Önder'in yazıhanesindeki telefon çalmaya başladığında saat akşamın dördünü bulmuştu. Ahizeyi kaldırıp kalın ve tok sesiyle, "Alo," dedi. Hattın öbür ucundan gelen sesi duyar duymaz hemen toparlandı, sanki muhatabı karşısındaymış gibi ceketinin önünü ilikledi, tam bir saygı duruşunda ve en yumuşak sesiyle konuştu.

"Muhterem Başkanım arafcı hürmet ederim, efendim. Aman efendim, ne kelime! Tarafınızdan hatırlanmak benim için kıvanç vesilesidir. Rica

ederim, her zaman hizmetinize amadeyim, beyefendi. Emredin, sizi dinliyorum."

Mahmut Önder birden heyecanlanmıştı.

Zira muhatabı şimdiye kadar hiç kendisini telefonla aramış değildi. Bu parti başkanı tarafından pek sevilmediğini de bilirdi. Ama hassas burnu hemen koku almaya başlamıştı. Aranmasının ardında mutlaka esaslı bir neden olmalıydı, başı ciddi anlamda sıkışmayan kimse, özellikle de bir siyasi parti başkanı, kendisini kesinlikle aramazdı. Tüm dikkatini konuşmaya verdi, nefesini tuttu. Parti başkanı konuşmayı oldukça kısa kesmişti.

"Ne demek beyefendi, şeref duyarım. Size hizmet bana gurur verir. Ne zaman ve nerede isterseniz ben hazırım."

Muhatabının isteğini dinledi, sonra pek iyi anlamamış gibi işittiğini tekrarlamak zorunda kaldı. "Pardon," dedi. "Gece on bir buçukta mı? Nerede? Yanlış anlamadım, değil mi, arabanıza geleceğim. Tamam, efendim. Anladım."

Muhatabı telefonu hemen kapatmıştı.

Döner koltuğuna yaslanan Avukat Mahmut düşüncelere daldı. Bu hiç beklemediği bir görüşme talebiydi. Davetin olağandışı olduğu su götürmezdi. Parti başkanı belli ki görüşmeyi kimsenin görmemesi ve duymaması için özel olarak tedbir almayı tercih etmişti. Nereden ve nasıl bir telefonla aradığını bilmiyordu ama Başkanı endişeye sevk eden önemli bir sebep olmalıydı. Ankara'da kimin telefonunun dinlendiği hiç belli olmazdı.

Mahmut koltuğunda sağa sola sallanmaya başladı.

Bir kere daha burnunun iyi bir koku aldığı konusunda yanılmadığını düşündü.

Bu işin içinde bir bit yeniği olmalıydı. Zevklendi, zor ve son derece önemli bir teklif alacağından emindi artık. Hiç kuşkusuz bunun kendisine getireceği bir takım yararlar olacaktı ama dereyi görmeden paçalarını sıvamaması gerektiğini de biliyordu.

Merakla geceyi beklemeye çalışacaktı..

Mahmut Önder önce bir puro yaktı; sakin sakin düşünmeye başladı. Başkanın kendisini neden aramış olabileceğini düşünerek bir hayli kafa patlatmıştı, fakat aklına geçerli hiçbir neden gelmiyordu. Arayış nedeni hukuki bir dava olamazdı, etrafında bir yığın partili avukat arkadaşı ve zaten partinin resmi avukatları vardı. Ayrıca hukuki mevzularda istişare

gereği duysa herhalde gecenin on bir buçuğunda araba içinde görüşme teklifinde bulunmazdı. Verdiği randevunun mahalli, saati ve şekli çok manidardı.

Purosundan derin bir nefes çekti.

Ne olabilirdi acaba? Son üç senedir yanılmıyorsa sadece iki kere karşılaşmışlardı ve konuşmaları soğuk bir selamla hal hatır sormaktan ileri gitmeyen basit birkaç cümleyle sınırlı kalmıştı. Mahmut Önder'in merakı gittikçe artıyordu. Bir zamanlar Başkanın partisinde milletvekilliği yapmış, ama sonra adı parti içi bazı hizipleşmelere karıştığı için gözden düşmüş; sonraki seçimlerde parti merkez kurulu tarafından adaylığı kabul görmeyince o da partiden istifa etmişti. Hiç kuşkusuz parti merkez kurulunun kararında Başkanın rolü vardı ve adamın kendisinden hoşlanmadığı kesindi. Buna rağmen bu esrarengiz telefonun anlamı ne olabilirdi? Üstelik Başkan, görüşünceye kadar kimseye bu konuda bilgi sızdırmamasını istemişti.

Avukat Mahmut pirelenmeye başladı.

Gerçi birbirlerine karşı husumet ve düşmanlıkları yoktu, sadece geçmişte kalan olaylar nedeniyle biraz buruktular; hatta bu olaylar da neredeyse unutmuş sayılırdı. Yaklaşık bir yıl sonra yeni seçimler olacaktı. Bir an, yoksa beni yeniden parti saflarında mı görmek istiyor, diye geçirdi aklından. Buna ihtimal vermek biraz abesti, yeniden kendisini düşünmesi için ortada hiçbir neden yoktu. Piyasada bir sürü yeni aday varken, partiden ihtilaflı bir şekilde ayrılmış, sonra da başka parti saflarına geçmiş birinin yeniden hizmete çağrılması düşünülemezdi. Hem gençlik yıllarında taşıdığı solculuk heyecanı tamamen kaybolmuş, üstelik siyasi yelpazenin sağında yer alan liberal bir partiye üye olmuştu. Durumunu başkentte herkes bilirdi.

Telefonda işittiği sesten emin olmasa, acaba biri benimle dalga mı geçiyor, diye düşünebilirdi fakat yanılmasına imkân yoktu. O ses kesinlikle Başkana aitti.

Purosunu söndürüp koltuğundan kalktı. Odasından çıktı, sekreteriyle yanında çalışan yardımcı avukatın oturduğu odaya gidip, saat on yedi ile on sekiz arasındaki randevularını iptal ettiğini, müvekkillerini arayarak münasip bir mazeret iletmelerini tembih etti. Sekreter kız, "Beyefendi size ulaşmamız icap ederse, nereden arayalım?" diye sordu. Mahmut Önder farkında olmadan o kadar gerilmişti ki, "Cehennemin dibinden," diye homurdandı. Sonra tek kelime etmeden paltosunu alıp yazıhaneden çıktı. Yardımcı avukat ile sekreteri hayretle arkasından baka kalmışlardı.

Mahmut Önder arabasına atlayıp doğruca evinin yolunu tuttu.

Evine varıncaya kadar aklı fikri gece randevudaydı. Eve vardığında karısı Dürdane arkadaşlarıyla hareketli bir konken partisindeydi. Beş kadın masaya çökmüş bir yandan çay içip bir şeyler atıştırıyorlar, bir yandan da kâğıt dağıtıyorlardı. Karısı, Mahmut'un alışık olmadığı bir saatte eve döndüğünü görünce biraz şaşırmıştı. Misafirleri kısa bir süre dikkatlerini kartlardan çevirerek evin beyine tebessüm ettiler, ama Mahmut hiç birine yüz vermeden merdivenleri çıkıp dubleks dairenin üst katındaki çalışma odasına daldı. Cep telefonunu kapattı. Sonra büyük kızına seslenerek onu yukarıya çağırdı. Yaşı daha genç olmasına rağmen aşırı kilolarıyla tam bir yağ tulumuna dönmüş olan Sema oflayıp puflayarak yanına geldi.

"Ne var baba, bir şey mi istiyorsun. Bugün erken döndün. Sana bir çay getireyim? Annem nefis peynirli tepsi böreği yapmış, istersen bir dilim de ondan getireyim."

"Yok kızım... yok..." diye mırıldandı Mahmut. "Sana bir şey tembih edeceğim."

"Söyle baba."

"Ev telefonundan beni kim ararsa arasın, bu gece eve on ikide döneceğimi söyle, tamam mı, anladın mı?"

Kız bu uyarıyı hiç yadırgamamıştı. Pek çok avukatın yaptığı gibi babası da zaman zaman görüşmek istemediği müvekkillerini bu şekilde atlatırdı.

"Tamam baba," diye fısıldadı.

"Ama sakın unutma. Çok önemli."

Kız bu ikaza gerek yokmuş gibi homurdandı. "Anladım baba, anladım. Telefonlara ben bakacağım ve seni arayanlara da gece çok geç gelecek diyeceğim, tamam mı?"

Avukat tasdik edercesine başını salladı. Sema bu tür müvekkil atlatmalarına alışıktı. Önemli bir şey için çağırılmadığını aklı kesmişti ama tam aşağıya inmek üzereyken bir kere daha dönüp bakınca babasının yüzündeki durgunluğu yakaladı.

"İyi misin baba, bir rahatsızlığın mı var?"

Mahmut dalgınlığından sıyrılarak söylendi.

"Ne rahatsızlığı?"

Şişman kız dudaklarını sarkıttı.

"Ne bileyim, ülser ağrıların filan mı tuttu yine, diye merak ettim. Hem sen eve hiç bu kadar erken gelmezdin.."

"Yok bir şeyim, iyiyim. Sen söylediğimi unutma."

Kız başını sallayıp aşağıya inerken Mahmut bir koltuğa çöktü. Eski partisinin başkanının kendisini böyle esrarengiz bir şekilde ve olağan dışı araması için aklına hiçbir mâkul neden gelmiyordu. Gerilmeye başlamıştı. Sakın bu davet bir komplo olmasındı, bu memlekette kendisini seven çok insan olmasına rağmen, kin ve husumet duyan da bir o kadar insan vardı. Hele mafya dünyasının kirli insanlarının avukatlığını yapmaya başladıktan sonra nâmı bir hayli lekelenmişti. Huylandı, masasının başına gidip üst çekmeceyi açarak kabzası altın kaplamalı kısa namlulu Colt'una bir göz attı. Taşıma ruhsatı olmasına rağmen yanında silah bulundurmayı sevmezdi. Hafif bir tereddütten sonra silahı çekmeceden alıp ceketinin cebine attı. Bu gece neyle, hatta kimle karşılaşacağı hakkında hâlâ kesin bir bilgisi yoktu. Mahmut Önder kesinlikle korkak bir adam değildi, ama nedense tehlike sinyalleri alıyordu.

Evde olduğu geceler yemekte genellikle bir duble rakı içerdi. Dokuza doğru sofraya oturdular. Kızı alışkanlıkla sofrayı kurarken babasının içmeye alışık olduğu Altınbaş şişesini de getirdi. Mahmut elinin tersiyle işaret edip, "Bu gece içmeyeceğim," diye homurdandı.

Masadakiler biraz yadırgayarak baktılar aile reisine. Avukat bezgin bir sesle açıklama yapma gereğini duydu. "Bu gece araba kullanacağım da..." diye homurdandı. Aslında ileri sürdüğü gerekçeyi daha da yadırgamışlardı aile mensupları. Çünkü Mahmut bu kuralı hiç iplemez, her zaman alkollü araba sürerdi. Kızından çok daha şişman olan karısı Durdane ters ters baktı kocasına. Çünkü Mahmut'un oldukça çapkın olduğunu ve bir sürü kadınla düşüp kalkuğını iyi bilirdi. Bugün eve erken gelmesini de yadırgamıştı zaten.

Sitemkâr bir sesle, "Nereye gideceksin?" diye sordu.

"İşim var."

"Ne işi?"

Mahmut köpürmeye hazırdı zaten. "Sana ne be kadın! Sana açıklama yapmak zorunda mıyım? İşim var dedim işte."

Kocası karşısında hiçbir itiraz şansı olmayan, ezik Dürdanc sustu, başka da bir şey sormadı. Konken partisi sırasında atıştırdıklarından zaten karnı toktu; protesto eder gibi masadan kalkıp televizyonun başına çöreklendi, suratını astı. Mahmut hiç umursamamıştı, birkaç lokma atıştırıp masadan kalktı. Kızları bu tip sürtüşmelere alışık olduklarından fazla aldırmadı.

Mahmut Önder saat on buçukta evinden çıktı. Kapının önüne park ettiği arabasına bindiğinde içindeki ürperti devam ediyordu. Ruhunun

derinliklerinden bu garip randevunun başına bir iş açacağı hususunda sinyaller alıyordu sanki. Arabayı çalıştırmadan bir süre bekledi. Dışarıda hafif hafif yağmur çiseliyordu. Arabanın camları ıslanmıştı. Evden erken çıkmış sayılırdı. Gideceği yer şehir merkezinin biraz dışındaysa da, en geç yirmi dakikada oraya erişebilirdi. Derin bir nefes aldı. "Hayırlar olur inşallah," diye mırıldanarak motoru çalıştırdı, sonra arabayı vitese takıp yola koyuldu.

Saat gecenin on birine yaklaşırken, hafta içi olduğundan şehir merkezi de oldukça tenhaydı. Mahmut hızlandı. Randevu mahalline geldiğinde durumu daha da fazla yadırgamaya başlamıştı. Buraları bilirdi kuşkusuz ama garipsediği nokta, ünlü bir parti başkanının neden gecenin bu saatinde ve böyle tenha bir yerde buluşmak istediğiydi. Benliğini yeniden tuzağa düşürülme korkusu kapladı. Gayri ihtiyari paltosunun düğmelerini açıp, cebindeki Colt'a rahatlıkla erişebilmek için vaziyet aldı, beklemeye başladı.

Tam on bir buçuğa beş kala park ettiği yerin aksi istikametinden yaklaşan iki arabanın farlarını gördü. Önde beyaz bir Opel vardı. Arkasından da siyah bir Mercedes geliyordu. Biraz rahatlar gibi oldu, Mercedes'i tanımıştı; bu Başkanın arabasıydı. Artık canına kastedilen bir tuzağa düşmediğini veya bir komployla karşılaşmayacağını anlamıştı ama şimdi merakı daha da artmıştı. Acaba Başkan kendisiyle ne konuşacaktı?

Arabalar az ilerisinde durdular. Farlarını söndürdüler. Mahmut büyük bir dikkatle arabanın içindekileri görmeye çalışıyordu. Öndeki Opel'in içinde muhtemelen Başkanın korumaları olmalıydı. Karanlığa alışan gözleri Mercedes'in arkasında tek başına oturan Başkan ile öndeki şoförünü de seçmeye yetmişti.

Opel'den korumalardan biri indi. İri yarı bir adamdı, hızlı adımlarla Mahmut'a yaklaştı. Arabanın camını indiren avukat adamı bekledi. Koruma elinden geldiğince nazik bir ifade kullanmaya çalışarak mırıldandık

"Beyefendi, sizi arabasına bekliyor."

Mesele gittikçe çatallaşıyordu fakat Mahmut fazla tereddüt etmeden arabasından indi ve ağır adımlarla Mercedes'e yaklaştı. Arabanın şoförü yerinden fırlayarak arabanın arka kapısını açmış ve Mahmut'a Başkan'ın yanında yer göstermişti. Avukat oturunca şoför arkasından kapıyı kapattı ve Opel'in yanına doğru yürüdü. Başkan ile Mahmut Mercedes'in arkasında baş başa kalmışlardı.

Mahmut'un heyecanı son haddini bulmuştu. Başkanla oldukça mahrem bir şey konuşacaklarını anlamıştı artık. Korumalar ve özel şoförü bile bu

konuşmayı duymayacaklardı.

"Hayırlı geceler Başkanım," diye fısıldadı Mahmut. "Doğrusu bu görüşme beni bir hayli meraklandırdı. Hele gecenin bu vakti, böyle ıssız bir yeri seçmeniz çok ilginç."

Başkan sakin bir şekilde başını sallamakla yetinmişti.

"Haklısın Mahmut. Ama en uygunu buydu."

Avukat karşılık vermedi, adamın bir an önce konuya girmesini bekliyordu. Fakat Başkan bol vakti varmış gibi hemen konuya gireceğine daha afaki konulara girdi birden.

"Seninle görüşmeydi epey zaman oldu, değil mi?"

"Evet, beyefendi."

"Bizleri unuttun artık. Sitem etmekte haklı sayılırım; bu yaptığın vefasızlık, eski çalışma arkadaşlarını bir kalemde siliverdin."

"Estağfurullah efendim, olur mu hiç? Ama takdir edersiniz, artık zaman o kadar kıymete bindi ki... Yaşlanıyor muyuz nedir, kimseyle yeterince ilgilenemiyorum. Ömrümüz bir hay huy içinde akıp gidiyor."

Başkan hak veriyormuşçasına başını salladı. "Haklısın, hakikaten öyle."

Mahmut bu adam beni niye çağırdı, diye düşünmeye başlamıştı. Herhalde niyeti böyle sohbet etmek olamazdı.

"Avukatlıkta oldukça iyiymişsin, başarıların kulağıma geliyor."

Mahmut kaçamak bir bakış attı Başkana. Neyi kastediyordu acaba? Mafya liderleriyle yakın ilişkisini ve onların davalarına bakmasını mı? Bir tür sitem miydi bu?"

"Sağ olun efendim. Uğraşıyorum."

"Milletvekilliğini özlüyor musun? Siyaset mikrop gibidir, bir kere insanın kanına bulaşmasın, kolay kolay kurtulunmaz."

Bu ilginç bir girizgâhtı. Ama Mahmut ne anlama geldiğini çıkaramadı önce. Herhalde Başkan yeniden kendi saflarına dönmesi için bir teklif yapacak değildi. Bozuntuya vermedi, bekledi. Arabanın içi karanlık fakat sıcaktı. Mahmut, yüzü gölgelerde kalan Başkanın nereye varmak istediğini hâlâ merak ediyordu.

"Evet, soruma cevap vermedin. Meclisteki günlerini ve hareketli parti çalışmalarını özlüyor musun? Hatırladığım kadarıyla sen iyi bir hatiptin, kürsüde heyecanlı konuşmalar yapar, etkili olurdun. Seni hepimiz takdir ederdik."

Avukat içinden, Allah Allah diye, geçirdi. Düpedüz yalan söylüyordu Başkan; gerçi iyi bir hatip olduğu kuşkusuzdu, Tanrı vergisi bir konuşma

yeteneği vardı ama parti içinde pek sevildiği söylenemezdi.

"Doğru Başkanım," diye fısıldadı Mahmut. "O günleri özlediğim oluyor doğrusu."

"Eee, yeniden siyasete dönmek istemez misin?"

Kurnaz avukat irkildi birden. Bu randevu düpedüz kendisini siyasete çağırmak için düzenlenmişti ama neden?

Aradan bunca yıl geçmişti, doğru dürüst merhabaları bile kalmamışken bu ani davet nereden çıkmıştı. Mahmut nihayet uyandı; Başkanın mutlaka kendisinden bir çıkarı veya beklentisi olmalıydı. Hiç acele etmedi, hatta biraz ağırdan aldı.

"Vallahi Sayın Başkan pek emin değilim," diye fısıldadı. "Milletvekilliği tabiidir ki ilk göz ağrımızdır ama..."

"Aması ne? Yeniden eski partine dönmek istemez misin? Avukat sırıttı.

"Beyefendi yoksa bu görüşmeyi tekrar partiye dönmem için mi ayarladınız?" Başkanın lafı geveleyeceğini sanmıştı ama o hiç duraksamadan, "Evet," dedi.

Mahmut Önder sırıtmaya devam etti. Muhatabının henüz baklayı ağzından çıkarmadığına kesinlikle emindi.

"Sıradan bir milletvekilliği için mi?"

"Sen ne istiyorsun? Bakanlık mı?"

Avukatın tebessümü bütün yüzüne yayıldı bu defa. "Sayın Başkanım, bakıyorum bu defa seçimlerde iktidara kesin gelecekmiş gibi konuşuyorsunuz, hayırdır inşallah?"

"Evet öyle."

"Sizi bu kadar emin konuşmaya iten nedir?"

"Haberin yok mu? Seni kulağı delik biri diye tanırdım, yoksa henüz duymadın mı?"

"Neyi beyefendi?"

"Tüm sol partilerin seçime belirli bir kadro ve lider etrafında birleşerek girmeleri isteği çok yaygın ve sanırım bu gerçekleşecek de."

Mahmut Önder biraz şaşırarak adama baktı. Bunu ilk defa duyuyordu. Gerçi solun ittifakı her zaman kurtuluş ve sağlam bir muhalefet için düşünülen bir konuydu, ama gerçekleşmesi imkânsız bir düş olarak kalmaya mahkûmdu. Hırs ve ihtiras küpü liderler bunu asla kabul etmezlerdi.

"Siz buna inanıyor musunuz?" diye sordu avukat.

"Bu defa, evet. Başka çare kalmadı ve yaptığım istihbarat diğer sol parti liderlerinin de buna sıcak baktığı yolunda."

Mahmut birkaç saniye düşündü.

"Lider kim olacak?"

Başkan ilk defa gülümsedi.

"Ben olamaz mıyım sence?"

Buna zekice bir cevap vermek zorundaydı Mahmut.

"Şayet liderler arasında gerçekten bir mutabakat varsa, olabilirsiniz tabii. Neden olmasın, hem bence onların arasında en liyakatlisi de sizsiniz. Bunu iltifat etmek için ya da eski başkanımsınız diye söylemiyorum."

"Takdirin için teşekkür ederim Mahmut."

O an Mercedes'in içindeki iki kurnaz adam da birbirlerine yalan söylediklerinin bilincindeydiler, ne var ki taktik bunu gerektiriyordu. Başkan homurdandı.

"Demek aklından Bakanlık geçiyor, yanılıyor muyum?"

"Aman Beyefendi, benim ağzımdan böyle bir şey çıkmadı, bu yorum zatı âlilerine ait. Ne haddime böyle bir istekte bulunmak..."

"Hadi hadi Mahmut, seni tanırım. Lafı ağzında geveleme, her zaman büyük oynamayı seversin, yalan mı? Siyasete dönersen hedefin artık en azından bir bakanlıktır, yanılıyor muyum?"

Avukat yine birkaç saniye düşündü. Başkanın neyin peşinde olduğunu hâlâ çıkaramamıştı. Hiç sevmediği eski bir parti mensubuna gecenin bu saatinde, hayali bir amaç uğruna da olsa, bakanlık teklifinde bulunuyorsa, bunun arkasında mutlaka büyük bir beklentisi veya çıkarı olmalıydı.

Mahmut tevekkülle mırıldandı. "Mürvcte endaze olmaz beyefendi. Şayet siz öyle münasip görüyorsanız, ne diyebilirim ki?"

"Güzel... Ama bunun bir de bedeli olduğunu takdir edersin umarım."

Hah, dedi içinden avukat. Asıl konuya şimdi gireceklerdi. Yine hiç bozuntuya vermeden, "Elbette," diye mırıldandı. "Zaten ben de bunu açıklamanızı bekliyordum. Sizin benden isteğiniz nedir?"

Başkan homurdandı.

"Şimdi beni iyi dinle. Daha fazla dolambaçlı yollardan gidip birbirimize anlamsız kelime oyunları yapmamızın gereği yok. Ne sen benden hoşlanırsın ne de ben senden. Yine de ikimizi bir araya getirecek, bağlayacak bazı nedenler mevcut. Bunların başında ihtiraslarımız gelir. İkimiz de aşırı hırslıyız, doğru mu?

"Açık konuştuğunuz için teşekkür ederim, Başkanım. Böylesi daha iyi. Yerden göğe kadar haklısınız. Lütfen devam edin."

"Planım tutar iktidara gelmeyi başarırsam, sana istediğin bakanlığı vermeyi kabul ediyorum. Tamam mı?"

Mahmut başını salladı. "Buna karşılık benden istediğiniz nedir? Onu öğrenebilir miyim?".*

Başkan gülümsedi. "Senin için pek de zor bir iş değil. Önemli birinin bütün geçmişini, alışkanlıklarını, açık yanlarını, aleyhine kullanabileceğimiz bütün zaaflarını ortaya çıkarmanı, gerekirse bunu şantaj vesilesi yaparak kullanmanı, kısacası o adamı halkın önünde rezil etmeni, piyasadan silinmesini sağlamanı istiyorum."

Avukatın kaşları çatıldı. "Yani biri hakkında ölümüne bir kampanya yürütmemi istiyorsunuz, öyle mi?"

"Evet, aynen öyle."

"Ve bunu gayet sinsice, saman altından yürütüp, kampanyanın arkasında sizin olduğunuzu hiç kimsenin anlamayacağı şekilde gerçekleştirmemi istiyorsunuz."

"Doğru."

"Kim bu adam?"

"Prof. Sinan Öktem."

Mahmut Önder hafif bir şaşkınlıkla mırıldandı.

"Şu iktisat hocası, değil mi? Sorabilir miyim, onunla ne zorunuz var?"

"Once sen söyle, onu ne kadar tanırsın?"

"Fazla değil. Zaman zaman gazetelere yazdığı makaleleri okurum. Yani sizin anlayacağınız basit bir okuryazar ilişkisi, hepsi o kadar."

"O kadar mı?"

"Daha ne umuyordunuz ki? Ayrı şehirlerde yaşıyoruz, tanışıklığım yok, benim için sadece bir bilim adamı o. Sol tandanslı olduğunu biliyorum, gazetelere yazdığı makaleleri de doğrusu pek beğenmiyorum."

"Ama onu beğenen ve artık siyaset sahnesine çıkmasını isteyen çok kişi var."

Avukat yeniden sırıttı. "Galiba şimdi meseleyi anlar gibiyim. Bahsettiğiniz sol ittifakın başına lider olarak geçmesi düşünülen kişi o, değil mi?"

"Evet, fakat sadece düşünülen kişi o. Bunu ham bir hayale dönüştürmek de senin ve benim işim, anlıyor musun şimdi?"

"Bu hususu anladım da, şayet o devre dışı kalırsa, beklenen liderin siz olacağınızın garantisi nedir?"

Başkan da sırıttı mağrur bir edayla.

"Sen işin o yanını bana bırak. Bu konuda kesin güvencem olmasa, konuyu sana açar mıydım? Bunu bir düşünsene... "

Mahmut cevap vermeden önce birkaç saniye düşündü. Başkanın gayet sinsi biri olduğunu gayet iyi bilirdi. Kafasına bir şeyi koydu mu, gerçekleştirmek için sonuna kadar diretmek gibi bir huyu da vardı. Ayrıca pek yaş tahtaya basmazdı. O anda ani bir karar verip, cevabını hemen bildirmesi gerektiğini anladı. Bu memlekette bir kimseyi lekelemek, çamurun içine fırlatıp atmak gayet kolaydı. O kişinin sonradan masumiyetini ispat edip, aklanması yıllar alabilirdi. Bir an içinin titrediğini duyumsadı. İktidara gelmek, hele bakanlık görevi üstlenmek tüm siyasi yaşamı boyunca hep hayal ettiği şey olmuştu. Yıllar sonra yeniden bu şansı yakalama fırsatının çıkması tüylerinin ürpermesine yol açmıştı. Yine de biraz ihtiyatlı davrandı.

"Bu görevi bana tevdi etmek istediğinizi parti içinde kaç kişi biliyor?"

"Sadece Mehmet Doğan." Sorusunun karşılığı net ve kesindi.

Mahmut, Mehmet Doğan'ın Başkanın sağ kolu olduğunu iyi bilirdi. Adamdan oldu olası hoşlanmamıştı ama işinin ehli olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Başkan mırıldandı. "Zaten bu görevi de sana teklif etmemi o önerdi. Mahmut bu iş için biçilmiş kaftandır, dedi. Ben de ona katılıyorum."

Mahmut kararsız bir halde, "Anlıyorum, efendim," diye fısıldadı.

"Yani kabul ediyor musun teklifimi?"

"Bakanlık vaadinize güvenebilir miyim?"

"Bu sorunu çok abes buluyorum Mahmut. Hâlâ anlamıyor musun, bu teklifi sana ilettiğim andan itibaren artık geleceğimizi birbirimize kenetlemiş oluyoruz. Bu saatten sonra döneklik olur mu hiç. Hem beni bunca yıldır tanımış olman gerekir. Ağzımdan çıkan söz senettir. Bu vesileyle geçmiş yıllardan gelen tatsız olaylara d&bir sünger çekmiş oluruz."

Mahmut teklife hayır diyemezdi.

Elini uzatırken, "Tamam Başkanım, anlaştık," diye fısıldadı..

Mahmut Önder evine dönerken düşünceli olduğu kadar da sevinçliydi. Yıllardır özlemini çektiği bir makama en sonunda ulaşacaktı. Profesör aleyhine başlatacağı kampanya onu pek de zorlamazdı. Bunu

gerçekleştirmesini sağlayacak bir sürü imkânı vardı. Pek tabii ki önce, sıkı bir araştırmaya girmesi gerekecekti. Kimin geçmişi biraz kurcalansa altından mutlaka bir çapanoğlu çıkardı. Çıkmasa bile onu yaratıp icat etmek Mahmut için çocuk oyuncağıydı.

Gece yansı şehrin ıssız caddelerinde arabasını sürerken aklına takılan tek sual Başkanı ile yardımcısı Mehmet Doğan'ın neden kendisini seçtikleri olmuştu. Koca parti içinde bu görevi üstlenecek güvenilir bir adam bulamamışlar mıydı?

Ne de olsa kendisi partiden kopmuş, eski ilişkileri bitmişti. Sonra biraz rahatlar gibi oldu. Avukat olarak artık karanlık davaların ünlü adamı olarak tanınıyordu. Böyle bir teklifin yöneltilmesi için yeterince şöhretli sayılırdı.

Eve girdiğinde iki kızını televizyonun başında, kendilerinden geçmiş, abuk subuk bir Amerikan filmini seyrederken buldu. Dürdane herhalde yatmış olmalıydı, etrafta görünmüyordu. Kızlar yarım ağız, "Hoş geldin baba," dediler ama onunla fazla da ilgilenmeden filme döndüler. Mahmut merdivenleri tırmanıp yatak odasına çıktı.

Karısı yatağın içinde horluyordu. Ancak onu görünce bu akşam yemekte yaptıkları tartışmayı hatırladı. Dürdane'nin uyumuş olmasına sevindi; artık top atılsa duymazdı. Şu anda onun imâli, küskün bakışlarına tahammül edecek hali yoktu. Hemen soyunup yatağa girdi ama gözünü uyku tutmadı. Zira bu gece hayatında esaslı bir dönüm noktası teşkil edecek, büyük bir teklifi kabul ettiğini biliyordu. Uzun süre yatağın içinde hayalleriyle boğuştu...

Ertesi sabah gazeteci Oğuz Arkan uyandığında saat altıydı. Sırtına yarım yün robdöşambrını geçirip mutfağa yöneldi. Her zamanki gibi kendine bol köpüklü, az şekerli bir Türk kahvesi pişirip çalışma odasına geçti. Bu arada kapıcının bıraktığı İstanbul'un yüksek tirajlı üç gazetesini de kapının önünden almıştı. Aslına bakılırsa biraz sinirliydi; Hür Solcu Parti Onursal Üyesi ve eski parti başkanı Musa Süren ile yaptığı röportaj sansasyonel içeriğine rağmen iki gündür yayımlanmamıştı. Dün yazı işleri müdürünü ve genel yayın koordinatörünü telefonla aramış fakat pek tatmin edici bir cevap alamamıştı. Gazetenin iki baş sorumlusu, nedense kendisini oyalıyorlarmış gibi bir takım sudan ve geçersiz mazeretler ileri sürmüşlerdi. İlk gün için gazetenin baskıya girdiğini; ikinci gün ise aktüel olayların yoğunluğu nedeniyle, böyle bir haberin karambole gitmemesi için bir gün sonraya ertelediklerini söylemişlerdi. Gazeteci ağzıyla buna düpedüz atlatma denirdi, ama Oğuz'un anlamadığı, neden böyle davrandıklarıydı.

Bunca yıllık gazeteci olarak yaptığı röportaj mükemmeldi ve haber olarak da altın değerindeydi. Çok geniş bir vatandaş kitlesini ilgilendiren ve destek bulacağını umduğu bir haberin bu kadar ertelenmesi olacak şey değildi.

Koltuğuna oturunca her zamanki gibi önce kendi gazetesine bir göz attı. Röportajını ilk sayfada iri puntolarla basılmış görünce rahat bir nefes aldı. Haber oldukça ilgi çekiciydi ve tam göze batan bir yere yerleştirilmişti. Keyiflenerek sonuna kadar okudu. Gazeteci olarak alışkanlıklarından biri de, yazısında herhangi bir baskı hatası olup olmadığını veya Yazı İşleri Müdürü'nün ukalalığı yüzünden yazısının, herhangi bir cümlenin çıkarılması ya da kısaltılması gibi, kendisini son derece kızdıran bir kazaya uğrayıp uğramadığını kontrol etmekti. Gerçi bu başına pek sık gelmezdi; bunca yıllık tecrübeden sonra yazı işleri müdürleri onun metinleri üzerinde değişikliğe gitme cesaretini göstermezlerdi.

Keyifle gülümsedi.

Yazdığını kendi de beğenmişti. Bu basının senelerdir süren rekabetiydi, içlerinden biri böyle son derece hayati ve okurları ümide boğan bir haberi yayımlamakla bir anlamda rakiplerini de atlatmış oluyordu. Haberi ilk duyurma sevinci artık gazetesine ait olacaktı. Yazıyı bir kere daha gözden geçirdi, sonra rahatlayarak öbür haberlere de şöyle bir göz attı.

Oğuz'a göre günün en önemli haberi, röportaj niteliğindeki kendi yazısıydı. Soğumaya yüz tutan kahvesinden bir yudum daha aldı ve diğer iki gazeteye de göz atmak için kendi gazetesini katlayıp masanın üzerine bıraktı.

Elindeki gazeteye ilk bakışta az daha yerinden fırlayacaktı. Bu gazetede de, meslektaşı Emin Turna'nın Sosyal Kitle Partisi Genel Başkanı Nuri Karaçam'la yapılmış aynı konudaki röportajı yer almıştı. Bir an ne hissedeceğini bilemedi. Önce içini bir üzüntü kapladı, sonra da hiddetlendi. Bu kendi gazetesinin sorumlularının hatasıydı, yazısını geçen iki gün içinde yayımlama becerisini gösterselerdi bu durum meydana gelmeyecekti. Kaşları çatıldı, içini kaplayan öfkeye rağmen yazıyı sonuna kadar okudu. Emin Turna'yı yakından tanırdı, meslek yaşamları boyunca yanılmıyorsa iki kere aynı gazetede çalışmışlardı. Kalemi kuvvetli bir gazeteciydi ve tuttuğunu koparırdı. Tabii haber esas itibariyle aynıydı; şu farkla ki, kendisi fikrin yaratıcısı Musa Süren'le röportaj yapmıştı, Emin ise başka bir sol partinin lideriyle. Üç aşağı beş yukarı aynı kapıya çıkardı.

Gazeteyi elinden fırlattı. Eni konu sinirlenmişti. Kahvaltıdan evvel sigara içmezdi ama gerilen sinirlerini gevşetmek istercesine masasının

üzerindeki pakete uzandı ve bir sigara vakti. Keyfi kaçmıştı. Sonra birden irkilerek henüz bakmadığı üçüncü gazeteyi kaptı. Acaba onda da bu konuda bir haber yer alıyor muydu? Önce gözüne bir şey çarpmadı, fakat baş sayfayı çevirip içine göz atınca, üçüncü sayfada Sosyal Aydınlanma Partisi Genel Başkanı Hûlûsi Göçer'in resmini göründü ve bir kere daha irkildi. Rauf Menteşe adlı gazeteci de onunla röportaj yapmıştı.

Oğuz Arkan dondu kaldı.

İnanamıyordu bir türlü, olacak şey değildi bu. Düpedüz oyuna getirilmişti. Üç gazetecinin solun parti başkanlarıyla hemen hemen aynı gün röportaj yapmaları olacak şey değildi. Sanki bu gazeteciler gizli bir güç tarafından ayarlanmış gibi liderlere gönderilmişti. Oğuz sigarasından birbiri ardına nefesler çekerken olayın bu boyutunu düşünmeye başladı. Sözde haber henüz gizli tutuluyordu. Bu haberin kaynağı ve durumu kulağına fısıldayan Hür Solcu Parti'nin güçlü ismi Cemil Turna'ydı. Ama bu ne biçim gizlilikti, belli ki Cemil Turna aynı haberi diğer gazetecilere de geçmişti. Biraz sakinleşince olayı daha bir enine boyuna düşünmeye başladı. Galiba mesele bu kadarla da bitmiyordu. Ortada daha farklı bir organizasyon vardı, kendi gazetesinde röportajının iki gün bekletilmesinin sebebini anlar.gibi olmuştu. Sanki birileri aynı tarihte yayımlanmak üzere, sol parti liderleriyle basın toplantısı düzenlemiş gibi bir ayarlama yapmış ve her lidere ünlü bir gazeteci yollanmıştı.

Kaşlarını çatıp düşünmeye başladı. Bu kimin marifetiydi acaba? Olayların arkasında sadece Cemil Turna mı vardı? Gerçi sosyal çevresi oldukça geniş biriydi ve her üç gazetede de sözünü geçireceği gazeteciler mevcuttu ama Cemil Turna pekâlâ piyon da olabilirdi; arkasında başka organizatörlerin bulunması mümkündü. Bir süre sonra yere fırlattığı gazeteleri alıp tekrar okudu. Heyecandan ve sinirinden Hulusi Göçer ile Nuri Karaçam'ın yapılan röportajlarda ne yolda beyanda bulunduklarına pek dikkat etmemişti. Metinleri bir daha dikkatle okudu. İki başkanın da demeçleri muğlak, üstü kapalı, suya sabuna pek dokunmayan biçimdeydi. Musa Süren'in teklifine ne evet diyorlardı, ne de hayır. Sonra bir şey daha dikkatini çekti; nedense Hür Solcu Parti'nin şu an ki aktif başkanı Fahir Ozan'la kimse görüşmemişti. Gerçi siyasi hayattan resmen çekildiği söylense de bu partinin gerçek lideri hâlâ Musa Süren'di, bütün nihai kararlarda onun fikrine başvurulurdu ama öyle de olsa, birinin Fahir Ozan'a da bu konudaki düşüncelerini sorması gerekmez miydi?

Oğuz Arkan, bu hususa bir nokta koydu. Artık proje umuma sunulmuş sayılırdı, bundan böyle Cemil Turna'nın kulağına bir şeyler fısıldamasına gerek yoktu. Oğuz, Fahir Ozan'la da bir röportaj yapmaya karar verdi...

Fahir Ozan görüşme isteğini geri çcvirmemişti. Oğuz Arkan parti merkez binasındaki sekreterinden telefonla randevu rica etmiş, sekreter de sanki tembihliymiş gibi talebi hemen kabul ederek saat on beşi uygun görmüştü. Oğuz, başkanın odasına girdiğinde nasıl karşılanacağı konusunda biraz endişeliydi, zira bu partinin onursal başkanıyla röportaj yapan da kendisiydi. Ama makamından kalkan Fahir Ozan onu güler yüzle ve içten gelen bir coşkuyla karşılamıştı. Yine de, Oğuz Arkan gösterilen koltuğa otururken bu samimi karşılamanın politikacılara has suni bir davranış olabileceğini düşünüyordu.

Başkan gözleri ışıldayarak, "Hoş geldiniz, Oğuz Bey," dedi. "Bu beklenmeyen ziyaretinizi bugünkü gazetelerin hep baş sayfalardan verdikleri solun ittifakı haberiyle ilgili görüyorum, yanılıyor muyum acaba? Sabahtan beri telefonlarım bu mevzuda tamamlayıcı bilgi almak isteyen gazetecilerin hücumuna uğradı. Sekreterlerim hemen hepsini uygun bahanelerle atlatıyor ve bugün yarın bir basın toplantısı tertipleyerek bu konuda fikirlerimi basma ulaştıracağımı söylüyorlar."

Oğuz gülümsedi. "Sayın Başkan, desenize ben farklı muameleye tâbi tutulan şanslı gazetecilerden biriyim; zira sekreteriniz ilk telefonumda bana sizinle görüşme imkanı tanıdı."

"Kesinlikle öyle. Onlara bu talimatı ben verdim; Oğuz Arkan'dan görüşme talebi gelirse hemen kendisine uygun bir saat verilmesini emrettim."

"Bu ayrıcalığı neye borçluyum, efendim?"

Fahir Orhan kibar bir şekilde tebessüm etti.

"Sanırım size biraz sitem etme hakkım doğdu. Sizin yerinizde bir başkası olsaydı, asla böyle bir tavizde bulunmazdım. Ancak siz mesleğinizde saygın ve deneyimli bir kişisiniz. Şayet bugün gazetelerde çıkan haberler doğruysa, meselenin aslını araştırmak ve yazınızı kaleme almadan önce, en azından muhalefetteki ana sol parti liderinin de fikrini almak için bana müracaatınızı beklerdim."

Oğuz Arkan şaşkın bir ifadeyle Fahir Ozan'a baktı.

"Sayın Başkan bu siteminize pek bir anlam veremedim; yani siz şimdi bana onursal başkanınızın verdiği demeçten haberiniz olmadığını mı imaya çalışıyorsunuz?"

"Bu ima filan değil, açık seçik bir beyan. Sayın Musa Süren'le bu konuda tek kelime konuşmuş değiliz. Verdiği beyan veya ortaya attığı ittifak fikri tamamen kendisini bağlar ve şahsi bir istekten öteye gidemez. Pek tabiidir ki onursal başkanımız dilediği konularda fikir izhar etmekte özgür ve serbesttir ama mesele partimizi bağlayacak anlamda mütalaa edilecekse, o zaman bu beyanın temenniden öte bir değeri olamaz. Partimizi bağlayacak kararlar ancak yetkili karar organlarımızdan, usulü dairesinde alınması ve beyan edilmesi suretiyle mümkündür. Böyle bir teklif yetkili karar organlarımızın gündemine bile gelmemiştir."

"Sayın Başkan bunu takdir ediyorum, zaten Sayın Musa Süren de bu projeyi sadece bir temenni ve solun güçlü hale gelmesini sağlayabilecek bir teklif olarak ileri sürmüştü. Yanılmıyorsam ben de yazımda Hür Solcu Parti'nin aldığı bir karar şeklinde vurgulamadım haberi. Bana biraz haksızlık etmiyor musunuz?"

"Fakat sizin gibi tecrübeli bir yazarın benim fikrime de müracaatı gerekmez miydi?"

"Beyefendi bugün buraya niçin geldiğimi sanıyorsunuz?

İtiraf edeyim ki, Musa Süren'in açıklamalarından bu teklifin parti tarafından da desteklendiği yolunda bir izlenim edinmiştim. Ama daha sonra ben de, birden ortaya atılan bu projenin aksayan ve bana ters gelen bazı yanlarının bulunduğunu fark ettim. Tabii bir de, diğer sol parti liderleriyle yapılan röportajlar gazetelerde yer alırken, en büyük sol partinin lideriyle kimsenin görüşmemiş olmasını garip buldum. Bu size de ters gelmedi mi?"

Başkan Fahir Ozan gülümsemekle yetindi.

"Hayır, Oğuz Bey," diye mırıldandı. "Aslına bakarsanız hiç de ters gelmedi."

"Ama., nasıl olur?.."

"Nedeni çok belli. Aslını ararsanız bu projenin ortaya atılması, sırf benim aleyhime başlatılmış bir kampanyanın düşünce bazından fiiliyata dökülmesidir. Mesele bu kadar basit. Sayın Prof. Sinan Öktem, Vatan Kurtaran Aslan olarak lanse edilmeye çalışılıyor."

"Kimin tarafından?"

Başkan kibar bir şekilde gülümsemeye devam etti. "Bizdeki sol partilerin en büyük şanssızlığı, kendi aralarındaki ve parti içindeki çekişmeleri maalesef bir türlü normal boyutlara çekememek, hizipleşmeyi körüklemek ve muhtelif iktidar cuntaları yaratmaktır. Yıllardır bu illeti

önleyemedik. Ben parti başına geçince var gücümle bu illetle mücadeleye giriştim. Haliyle başlattığım bu savaştan memnun kalmayan ya da bazı ümitleri sönen arkadaşlar birlik oldular ve bana cephe alarak daha şiddetli bir mücadeleye kalkıştılar. Sanırım onursal başkanımızı da bu heveslerine âlet ettiler. Ortaya atılan teklif en azından şimdilik tahakkuku mümkün olmayan bir hayaldir."

Oğuz Arkan oturduğu koltukta biraz huzursuzca kıpırdandı.

"Prof. Sinan Öktem'i sol partileri birleştirmek, tek bir şemsiye altında toplamak konusunda yetersiz mi görüyorsunuz?"

Fahir Ozan kibar bir zattı. Uzun boyu, narin bedeniyle tam bir diplomat görünümündeydi. Sırtında gri kruvaze bir takım elbise, yakası pürüzsüz beyaz bir gömlek giymiş, elbisesiyle uyum sağlayan lacivert ipek kravat takmıştı. Zarif bir şekilde üst üste attığı bacaklarını değiştirdi, sonra uzun parmaklarını iki yana sallayarak, yanlış anlaşıldığını ifade etmeye çalışan bir jest yaptı.

"Hayır, hayır... Bunu demek istemedim. Derin bilgisi, güçlü bir kişiliği olabilir. Belki de olması gerektiğinden de dürüsttür. Ama politika bambaşka bir şeydir. Tecrübe ister, yıllardır süren bin bir açmaz karşısında metanetle mücadele gerektirir. Çevresini saracak ve her zaman onu düşürmeye, çelmelemeye çalışacak asalaklarla boğuşması icap eder. Kısacası profesör henüz buna hazır değil. Böyle birinin sol partileri birleştirmek ve kaynaştırmak için tepeden inme bir kararla başa getirilmesi ise, büyük çöküşün başlangıcı olur sadece. Anlatmaya çalışmak istediğim buydu."

Oğuz Arkan bir süre durup alnını kaşıdı, sonra düşünceli bir şekilde mırıldandı.

"Peki, Musa Süren gibi çok tecrübeli birinin böyle hatalı bir karar verip, teklifini basına açıklamasına ne diyeceksiniz?"

Başkan yine tebessüm etti.

"Müsaade ederseniz bu konuda düşündüklerimi açıklamak istemiyorum."

"Sizi anlıyorum efendim, ama acaba onursal başkanın arkasında onu böyle bir teklifi açıklamaya zorlayan kişiler olabilir mi?"

"Muhtemeldir fakat lütfen bana isim sormayın."

"Sayın Başkan açıklamalarınızdan bunun solu güçlendirecek bir ittifak değil, bilakis yıkıcı bir plan ve sola indirilecek esaslı bir darbe olduğu anlamını çıkarıyorum. Böyle bir kanaat taşıyorsanız, biraz daha açık ve

aydınlatıcı beyanda bulunmanız icap etmez mi? En azından bu kişilerin kim olduğunu öğrenmek sola meyli olan seçmenin hakkıdır."

"Siz de haklı olabilirsiniz, lakin kesin olarak bilmediğim insanların adlarını vermek gibi siyasi ahlâka uymayan bir davranışta bulunamam."

"Ama en azından bir isim verebilirsiniz. Mesela Cemil Turna olabilir mi?" Fahir Ozan görüşmelerinin bittiğini ihsas eder gibi ayağa kalktı. "Üzgünüm Oğuz Bey. Söyleyeceğimi söyledim," dedi.

"Ağabey" diye mırıldandı Cahit Damla. "Bu bahsettiğin kişi gazetelerin sözünü ettiği profesör değil mi?"

Avukat Mahmut Önder başını tasdik edercesine salladı.

"Evet, o."

Çipil gözlü, yanağında eski bir Antep çıbanının izi olan, kara kuru Cahit yadırgayarak homurdandı. "Kusura bakma ağabey ama bu adamla ne alıp veremediğin var, seni niye ilgilendiriyor ki?"

Mahmut döner koltuğunda yaylanarak adamın gözlerinin içine baktı.

"Yine gereksiz sualler somıaya başladın Cahit. İşin o yanı seni hiç ilgilendirmez. Şimdi kulaklarını dört aç ve beni iyi dinle. Senden ne istediğimi iyice anladın mı yoksa bir daha tekrar edeyim mi?"

"Anlamasına anladım da, bu kadar merasime ve uğraşmaya ne lüzum var be ağabey? Bence boşuna zaman kaybı, meselenin çok daha pratik çözümü var. Herifi tenha ve karanlık bir yerde punduna getirip basayım kalbine sustalımı, sorun kökünden çözülsün."

"Saçmalama. Senden istediğim herifi eşek cennetine göndermen değil. Bunu istesem söylerdim zaten."

Adam omuzlarını silkti, kelimelere döknıese de, sen nasıl istersen, dercesine bir hareket yaptı, ama ona göre kendi teklifi çok daha pratik ve kökten bir hal yoluydu. "Sen bilirsin," diye homurdandı isteksizce.

Avukat Mahmut bakışlarını yine Cahit'e çevirmişti.

"Hizmetlerin karşılığında sana iyi bir ücret de ödeyeceğim. Anlaştık mı?"

Kara kuru, sevimsiz adam başını iki yana salladı olumsuzca.

"Yok ağabey, kesinlikle olmaz. Kabul edemem."

Mahmut irkilerek sordu. "Neyi kabul edemezsin?"

"Bana teklif ettiğin parayı. Sana can borcum var, bilirsin. Beni tam üç kez ipten döndürdün. Nankör değilim ben, yaptığın iyiliklere ne zaman, nasıl karşılık vereceğim diye bekleyip durdum. Sanırım şimdi zamanı geldi. Öl de öleyim, vur de vurayım."

"Abartma Cahit. Senden daha önce de yardım istemiştim."

"Beni hafife alma ağabey; bu kez durumun farklı olduğunu seziyorum, burnum bazı kokular alıyor. Bu önemli bir işe benziyor."

Mahmut koltuğunda bir daha yaylanıp başını salladı.

"Öyle. Benim için çok önemli. Aslına bakılırsa bu işi bizzat benim yapmam lazım ama doğrudan sahneye çıkmak çıkarlarıma ters düşüyor. Geri planda kalmak zorundayım. İşler ters giderse aramızdaki ilişki hiçbir şekilde duyulmamalı, bu benim sonum olur, anlıyorsun değil mi?"

"Aman ağabey, lafı mı olur, nasıl düşünürsün böyle bir şeyi."

"Sen benim İstanbul'daki elim ayağım olacaksın. Gerektiğinde bazı insanlarla temas kurup aldığım bilgileri sana ileteceğim. Sen de direktiflerim doğrultusunda hareket edeceksin, her öğrendiğin bilgiyi gün be gün rapor etmeni istiyorum."

Cahit dudaklarını büzdü.

"Ağabey, onlar kolay da..."

"E? Aklının takıldığı nedir?"

"Ya bu herifin bir açığını bulamazsak, o zaman ne olacak ağabey?"

Avukat pişkince sırıttı ama hemen cevap vermeden ellerini ensesinde birleştirerek keyifle gerindi bir süre.

"Takma kafanı. Her insanın bir açığı vardır. Kusursuz ve mükemmel insan olmaz. Yaş ilerledikçe bunların bir kısmından kurtuluruz, ama mazinin derinliklerinde kalmış önemli kusur, suç veya zaaf veya hâlen devam eden bazı tatsız alışkanlıkları bulup çıkarmamız her zaman mümkündür. Yeter ki, profesörü baştan aşağıya bir tarayalım. Çocukluğundan bugüne kadar... Maddi durumunu kontrol edeceğiz, kazancı ile sürdürdüğü hayat arasında bir dengesizlik mevcut mu, borçları var mı, kumar iptilası, içkiye düşkünlüğü, hatta uyuşturucu kullanıp kullanmadığı bile araştırılmalı. Resimlerini inceledim. Oldukça havalı bir herife benziyor, özellikle karıya kıza zaafı olup olmadığı incelenmeli. Bence en önemli nokta bu. Bazen bu herifler öğrencileriyle bile düşüp kalkmaya meraklıdırlar, düşünüyor musun böyle bir açığını yakalarsak herifi nasıl haşat ederiz!"

Cahit pek rahatlamamıştı. "Ya bulamazsak ağabey? Ya adam süte düşmüş kaşık gibi ak çıkarsa, o zaman ne olacak?"

Mahmut Önder'in yüzündeki tebessüm birden donuklaştı. "Mutlaka bir şeyler bulmalıyız. Gerekirse de biz yaratırız." Cahit hinoğluhin biriydi. Çipil gözleri keyifle ışıldadı.

Hür Solcu Parti Başkanı Fahir Ozan ile görüşen Oğuz Arkan, biraz da umutsuzca parti merkez binasından çıkarak gazetesinin Ankara bürosuna yollandı. Orada bir sürpriz haberle daha karşılaştı. Sosyal Aydınlanma Partisi lideri Hulusi Göçer saat on sekizde bir basın toplantısı yapacaktı. Söz konusu toplantıya iştiraki düşünmedi. Bunu haber servisindeki arkadaşları gerçekleştirir, verilen beyanları da yarın veya ertesi gün kendi sütununda değerlendirirdi. Saatine bir göz attı, bürosundaki odasına girip masasının başına geçti. Ortalığın asıl bundan sonra iyice kızışacağını sezinliyordu, Musa Süren'in solun ittifakı projesi yine her zamanki gibi gerçekleşmeyeceğe benziyordu. Aslında buna şaşmadı, liderler arasındaki kısır çekişme tarihin tekerrürü gibi yeniden yaşanıyordu. Ancak sol eğilimli bir yazar olarak birden içinde bir isyan dalgası kabardı. Aslında siyasi yelpazenin solundaki partiler için bu kez gerçekten mükemmel bir fırsat doğmuştu. Prof. Sinan Öktenı üzerinde herkesin anlaşması gereken ideal bir kişiydi ve kim ne derse desin, bu kıymetli hocanın meselenin üstesinden geleceğine en azından sıradan bir vatandaş olarak canı gönülden inanıyordu. Acaba Sosyal Aydınlatma Partisi Başkanı Hulusi Göçer bu akşamki basın toplantısında ne bahaneler ileri sürecekti.

Basın toplantısı sanıldığı kadar kalabalık değildi. Nedense Hulusi Göçer, gündeme bomba gibi düşen haber üzerine, basın toplantısına daha fazla gazetecinin akın edeceğini sanmıştı. Yanındaki parti mensuplarından birine sordu.

"Dışarıdaki durum nasıl, kalabalık arttı mı?"

"Pek fazla değil, beyefendi. Ama birkaç dakika daha bekleyelim, mutlaka iştirak artacaktır. Acele etmeyelim."

Kahverengi, çizgili takım elbise giymiş Başkan, gevşeyen kravatını sıkıştırdı, pek aldırmayan bir eda ile, "Daha fazla oyalanmaya gerek yok," diye homurdandı. "Bence başlayalım. Zaten kısa bir konuşma yapacağım, bu konudaki fikirlerim malum."

Tam o sırada kapı açıldı ve Parti Sekreteri Salih Pınar içeri süzüldü. "Hazır mıyız, Sayın Başkanım? Televizyoncular, gazeteciler sabırsızlanmaya başladılar."

"Tamam, geliyorum," diye söylendi Hulusi Göçer. Sonra rahat ve kendinden emin adımlarla ara kapıyı açarak basın toplantısının yapılacağı salona geçti. Salondaki uğultu kesildi birden. Kameralar çalışmaya, flaşlar patlamaya başladı. Başkan platformda kendisine ayrılan ufak kürsüye çıkarak yüzünde gülümseyen bir ifadeyle konuşmaya hazırlandı.

"Değerli basın mensupları. Bildiğiniz gibi Sayın Musa Süren verdiği demeçte, sol partilerin yıpranmamış yeni bir lider başkanlığında toplu bir mutabakata gitmelerini ve bu mutabakat sırasında da demokratik sol veya sosyal demokrasinin özgünlüğünün gözden uzak tutulmamasını istemiş; yeni lider olarak da Prof. Sinan Öktem'in adını vermiştir. Evvel emirde size şu hususu rahatlıkla beyan edebilirim; biz Sosyal Aydınlanma Partisi olarak bu teklife olumlu ve sıcak bakıyoruz. Her ne kadar Sayın Prof. Öktem'in bu konuda ne düşündüğünü henüz öğrenemedik ise de, onun da görevden kaçınacağını tahmin etmiyoruz. Müzakerelere kayıtsız ve şartsız açığız. Gelişmelerin bu safhasında size şimdilik beyan edeceğim başka bir şey yok."

Başkanın kısa süren bu açıklaması karşısında basın mensupları arasında bir dalgalanma oldu.

Ön sıralarda yer alan gazetecilerden biri hemen sordu: "Sayın Başkan bütün sol partilerin bu ittifaka katılmalarını zaruri görüyor musunuz?"

Hulusi Göçer kürsüden başını salladı.

"Evet. En azından üç büyük sol parti, yani Hür Solcu Parti, biz ve Sosyal Kitle Partisi mutlaka fikir birliğine ve anlaşmaya varmalıdırlar."

Bu kez başka bir soru yükseldi gazeteciler arasından.

"Bu birlik nasıl sağlanacak" Sayın Başkan?" Hulusi Göçer tebessümle soruyu yanıtladı.

"Tabii bu üç parti arasında ittifak konusunda niyet birliği ortaya konması, ortak bir program üzerinde çalışılmaya başlanması ve mutabakata varılması suretiyle gereken birlik sağlanabilir görüşündeyim."

Arkalardan bir ses yükseldi.

"Bu ittifaktan ortak bir başbakan adayı çıkabilir mi?" Başkanın tebessümü bu kez bütün yüzüne yayıldı.

"Musa Süren'in teklifinde Başbakan adayı zaten gösterilmiştir. Önemli olan ittifak edecek partilerin bu konuda itirazlarının olmamasıdır."

Soru sahibi bu kez bir soru daha patlattı.

"Bu adayı siz de kabul edecek misiniz?"

"Şayet aranan vasıflara sahipse neden olmasın? Kabul ederiz tabii."

Ayağa kalkan başka bir gazeteci hızla elindeki ufak deftere bir şeyler karalarken sesini yükseltti. "Sayın Başkan, bu ittifakta sol partilerin mevcut güçlerinin katılımda rolü olacak mı veya başka bir ifadeyle söz hakları potansiyellerine göre mi belirlenecek?"

Hulusi Göçer bir an durakladı.

"Benim görüşüm, bütün sol partilere aldıkları oya.bakmadan ortak program çerçevesinde katılım çağrısı yapılmasıdır. En âdilâne çözümün bu olduğuna inanıyorum. Hiç şüphesiz bu benim şahsi kanaatimdir. Olayların ilerde nasıl gelişeceği yolunda şimdiden bir şey söylemem mümkün değil tabii."

Bu defa bir televizyon muhabiri soru yöneltti.

"Sizce bu çalışmalar ne kadar zaman içinde tamamlanmalı."

"En geç bu yılın sonbaharında tamamlanması ya da bir takvime bağlanarak kamuoyuna bildirilmesinden yanayım."

Basın mensuplarının soruları devam edecekti ama Başkan ellerini kaldırarak gelecek sorulara set çekerken kibar bir tavırla, "Arkadaşlar şimdilik başka soru kabul etmeyeceğim," dedi. "Olay henüz çok yenidir ve partimizin yetkili organları tarafından da müzakere edilmemiştir. Bu söylediklerim şahsi düşüncelerimden ileri gidemez. Ama hiç merak etmeyin, gerek parti içinde karar aldığımızda, gerekse diğer partilerle müzakere imkânı zuhur ettiğinde, sizlere bilgi verilecek veya başka basın toplantıları tertip edilecektir."

Hulusi Göçer platformdan indi ve ara kapıdan süzülerek salonu terk etti.

Aynı akşam Prof. Rezzan Öktem, Gümüşsuyu'ndaki kayınpederinden kalma denize nazır, eski fakat kullanışlı dairelerinde, seyrettikleri haber programın sesini kısarak kocasına döndü. "Bana çok komik geliyor, sen de yadırgamıyor musun Sinan," diye fısıldadı.

Sinan Öktem ilgisizce sordu. "Neyi?"

"Neyi olacak, bu oynanan komediyi. İki gündür gazetelere televizyonlara flaş haber oldun, her tarafta adın geçiyor ama bir Allanın kulu çıkıp senin fikrini sormuyor. Bu ne biçim iştir, anlamadım gitti. Yoksa bana haber vermeden birileriyle görüşüyor musun?"

Prof. Sinan gülümsemekle yetindi, cevap vermedi.

Zayıf, kısa boylu, minyon bir tip olan Rezzan Hanım, kısa kesilmiş saçlarını kemikli elleriyle düzeltirken sinirli bir şekilde mırıldanmaya devam etti.

"Dalga geçtiğimi sanma, ciddiyim ben. Nedir bu rezalet? Birileri seni başbakanlığa götürecek kapıları aralarken, adının üzerinde spekülasyonlar dönerken, sen gayet rahat, alelade bir vatandaş gibi olanları seyrediyorsun. İnanamıyorum valla!"

"Ne dememi istiyorsun Rezzan? İnan kimseyle görüşmedim ben. Ne bir gazeteciyle ne de siyasi kimlikli biriyle. Konuşsam, senden saklayacak

değilim herhalde."

Prof. Rezzan Öktem kaşlarını çattı.

"Buna kendi kendine gelingüvey olmak denir. Hayatımda bu kadar aptalca bir şey görmedim. Bu ne patavatsızlık."

"O kadar da büyütme meseleyi canım."

"Ne demek büyütme?"

"Bu sadece Musa Süren Bey'in bir öngörüsü, teklifi, aklından geçen bir fikir olmalı sadece. Hatta şahsıma gösterdiği güven de diyebilirim."

"Ya diğer parti başkanlarının fikirleri, başlatılan kampanyalar, gazetelerin yorumu? Onlara ne diyeceksin? Sana normal geliyor mu?"

"Milletin ağzını büzemem ya, hayatım."

Rezzan yine ters ters baktı kocasına.

"Sorunum bu değil Sinan, niye şimdiye kadar kimse kapımızı çalmadı, niye kimse senin fikrini sormadı, garibime giden bu?"

Yakışıklı profesör dudaklarını büzdü.

"İnan, ben de bilmiyorum."

Rezzan ısrarla kocasının gözlerinin derinliklerine baktı.

"Hayret ettiğim bir şey daha var. Bunca yıllık karı kocayız, tartıştığımız çok şey olmuştur ama bana siyasete soyunmak istediğinden hiç bahsetmedin bugüne kadar."

Prof. Sinan biraz sıkılmış gibi iç geçirdi. "Doğru," diye fısıldadı sonra. "Ama emin ol, bu konuda verilmiş bir kararım yok. Pek tabiidir ki aklımdan geçirdiğim zamanlar oldu, hatta bazen bunun gereğine de inandım. Lakin siyaset pek bana uygun bir yaşam tarzı değilmiş gibi geldi. Ben bir bilim adamıyım, inandığım şeyleri savunurum, inatçı ve dürüst bir tabiatım olduğunu bilirsin, fakat yalana dolana, iki yüzlülüğe gelemem. Ayrıca iyi bir hatip de değilim, topluluk karşısında doğruluğuna yürekten inanmadığım mevzuları tartışmak dahi istemem. Tüm bunlar tabiatıma ters düşer. Ne var ki..."

"Devam et, hayatım."

Sinan Öktem kırlaşmış uzun saçlaını bezgin bir şekilde parmaklarıyla karıştırırken, bakışlarını karısından kaçırmaya çalıştı. "Evet, ne var ki..." diye kekeledi. "Eğer millet beni böyle bir göreve çağırırsa, buna hayır da diyemem."

"Şuna açıkça, ben bu işe talibim desene."

"Lütfen anlamaya çalış Rezzan, şayet adım üzerinde bir mutabakat hasıl olursa nasıl hayır diyebilirim? Bir anlamda bu vatani bir görev haline gelir.

Kaçmam imkânsız."

Rezzan hanımın suratı asıldı.

"Sen kıymetli bir hocasın. Eğer vatanına milletine hizmet etmek istiyorsan buna akademik kariyerin içinde yapmalısın. Senin de ifade ettiğin gibi siyaset sana uzak ve yabancısı olduğun bir şey. Çok iyi düşünmelisin Sinan."

"Senin fikrin bu mu? Yani siyasete soyunmamı istemiyor musun?"

"Gerçeği söylememi istiyorsan, hayır. Tabii meselenin başka yönleri de var."

"Ne gibi?"

"Bütün hayatımız bir anda değişir. En azından senin Ankara'ya yerleşmen gerekir, ben üniversiteden ayrılmak istemiyorum, oğlumuzu ne yapacağız? Bunlar hafife alınacak sorunlar değil."

"Yapma Allahını seversen Rezzan. Daha ortada fol yok yumurta yok. Bunların hepsi rivayet. Eski bir siyasi ortaya bir fikir attı diye, hemen paniklemeye başladın. Az evvel sen söylemedin mi, kimse bana resmen bir şey söylemedi."

Prof. Rezzan bu defa hışımla kocasına döndü.

"Çocuk mu oyalıyorsun Sinan? Bence bu çok evvelden planlanmış bir mesele. Bana hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranma. Bütün sol partiler ayaklanmış, gazetelere televizyonlara demeçler veriliyor, birbiri ardına basın toplantıları yapılıyor, sen kalkmış bütün bunlar rivayet diyorsun. Beni aptal yerine koyduğunun farkında mısın?"

Sinan sesini çıkarmadı. Yirmi iki yıllık evlilikten sonra karısını yeterince tanımıştı, ama onun kendisini anlamakta hâlâ zorlandığını görüyordu. Aralarında böyle bir tatsızlığın patlak vereceğini de tahmin etmişti zaten, bu kaçınılmazdı. Gerçi olayların gelişmesinden cidden habersizdi ama siyasete girme isteğini de Rezzan'ın anlaması gerekirdi.

Karısını salonda bırakıp ağıl ağır yemek odasına doğru yürüdü. Mesleğinde doruğa ulaşmış, yavaş yavaş yapacağı bir şey kalmayan orta yaş erkeklerinin değişmez sendromu, çaresizlik ve boşluğu yaşamaya başlayalı yaklaşık iki yıl olmuştu. Mücadele edilmesi cidden zor bir durumdu bu. Hayatta arzuladığı her şeye kavuşmuştu, kariyerinde en yüksek noktaya ulaşmış, akademisyen olarak tüm memleketin tanıdığı, sevilen ve sayılan bir hoca olmuştu. Talebelik yıllarında tanıştığı karısıyla sevişerek evlenmiş ve mutlu bir hayat sürdürmüşlerdi. Tek çocukları üniversitenin üçüncü sınıfındaydı. Maddi sorunları yoktu. Haklı bir üne

kavuşunca sosyal yaşamında da farklı bir yere gelmiş sayılırdı; çeşitli derneklere üye olmuş, her yerde itibar gören ve sevilen bir kişi olarak sivrilmişti. Ancak son iki yıldır hayatından memnun değildi. Nedenini bilmiyordu ama mutsuzdu işte. Her geçen gün hayata bağlılığı biraz daha zayıflıyor, günlerine renk katacak yeni bir meşgale arıyordu. Galiba siyasete atılma fikri de zihninde bu ihtiyacın bir sonucu olarak şekillenmişti. Aslında Rezzan haklıydı; konuyu karısına hiç açmamıştı, ama Ankara'ya bir konferans için gittiği sırada tamamen bir rastlantı sonucu Musa Süren'le resmen tanışmış ve kurt politikacı sohbet sırasında ağzını arayarak bir takım imalarda bulunmuştu. O tarihte kesinlikle bir teklif değildi bu, ama aradan uzun bir zaman geçtikten sonra bu olaylar patlak verince Musa Süren'le yaptığı görüşmenin kökünde ve yaptığı imaların altında ne yattığını anlıyordu şimdi.

Sinan Öktem yemek masasına otururken salondaki telefonun çaldığını duydu. Telefonu hâlâ salonda olan Rezzan açmıştı. Az sonra karısının içerden kendisine seslendiğini duydu. Rezzan, "Seni arıyorlar," diyordu.

Sinan asık bir suratla, "Kim?" diye sordu.

"Bir gazeteci. Adının Oğuz Arkan olduğunu söylüyor."

Yatağın içinde elindeki İngilizce bilimsel kitabı okumaya çalışıyordu Sinan. Fakat zihnini bir türlü okuduğu kitaba veremiyordu, üçüncü paragraftan sonra kelimelerin tamamen dağıldığını, sayfaya boş gözlerle bakmakta olduğunu fark etti. Şu an zihni akşam kendisini telefonla arayan gazeteci Oğuz Arkan'a takılmıştı. Bu basınla yapacağı ilk resmi röportaj olacaktı. Karım haklıAdiye düşündü. Bu konuda basın geç bile kalmıştı.

Oğuz Arkan ünlü bir gazeteciydi. Gerçi Ankara'da siyasetin kalbinin attığı şehirde yaşıyordu, ama İstanbul'da yayınlanan tirajı en yüksek gazetenin köşe yazarıydı. Daha şimdiden heyecanlanmaya başlamıştı bile. Pek çok kere bilim adamı kimliğiyle gazetecilerin sordukları sorulara cevap vermişti ama bu kez durum farklıydı. Aslında kesinlikle yabancısı olduğu siyasi konularda bir sohbet yapacak, memleket ahvali hususunda kişisel kanaatlerini açıklayacaktı. Sorulan sorular devletin ekonomik durumunu ilgilendiren konularla ilgili olsa, bunları açıklamakta hiç zorluk çekmezdi ama kurt gazeteci mutlaka bunun çok ötesinde, politikanın karanlık dehlizlerinden nice sual çekip çıkararak fikirlerini almak isteyecekti.

Sinan elindeki kitabı kapattı.

Şayet politikaya atılacaksa bunlara hazırlıklı olmalıydı artık; hiçbir gazeteciden yılmamalı, en çetrefil sorulara açık ve hazırlıklı cevaplar

vermeliydi. Daha şimdiden omuzlarına ağır bir yükün bindiğini hisseder gibi oldu bir an.

Başka çaresi yoktu; siyasetin ruhundaki pörsümüşlüğü canlandırıp, kendisini yeniden hayata döndüreceğine inanıyordu. Monoton yaşamını başka bir şey renklendiremez, günlerine yeni bir tat katamazdı. Kapattığı kitabı baş ucundaki komodinin üzerine bıraktı, fakat gece lambasını söndürmedi. Abajurun yetersiz ışığı altında yanı başında uyuyan karısına bir göz attı. Hafifçe horluyordu Rezzan. Kısa kesilmiş bakımsız saçlarının ince telleri yüzüne dökülmüştü. Sinan sanki ilk defa farkına varıyormuş gibi, içi burkularak son yıllarda karısından ne denli koptuğunu duyumsadı. Karısı gençliğinde de çirkindi ama onun fiziksel özellikleri hiç umurunda olmamıştı; başında kavak yellerinin estiği gençlik yıllarında kadınlarda aradığı vasıflar çok farklıydı. Bir kere hayat arkadaşı olarak seçeceği kadının son derece zeki, anlayışlı, kültürlü, ağırbaşlı olmasını istemişti. Cinsel çekiciliği hiçbir zaman ön plana almamış ve bunu problem yapmamıştı. Uzun yıllar mutlu da olmuşlardı. Rezzan biraz da onun zoruyla fakülteyi bitirdikten sonra üniversitede asistanlığa başlamış, onun isteklerine ayak uydurarak akademisyen olmuştu, ama bu zor ve yıpratıcı hayat onu kadınlığından iyice uzaklaştırmış, erkekleştirmişti sanki.

Sinan henüz kırk dokuz yaşındaydı ama erkekler için tatsız bir dönem kabul edilen yaş kuşağına biraz erken girdiğini duyumsuyordu. İşin ilginç yanı, karısına hiç ihanet etmemiş olmasıydı. Bunun en ciddi nedeninin sahip olduğu genel ahlâk kavramı olduğunu yeni yeni kavrıyordu. İçinden yükselen ve mutlak yabancısı olduğu içgüdüsel itişler, onu genç, güzel ve bakımlı kadınlara doğru yöneltiyordu şimdilerde. Utanarak da olsa birden kürsüsüne yeni seçilen genç asistanı Mine'yi anımsadı. Hafifçe yüzü kızardı. Dün üniversitedeki odasında, önüne geçilmez bir heyecanla, çaktırmadan kızın uzun ve düzgün bacaklarını seyretmişti. Mine cana yakın, hareketli, güler yüzlü, daha yirmi iki yaşında, taptaze bir kızdı. Sinan daha sonra yaptığından utanmış, konuşmanın geri kalan kısmında kızın yüzüne bakamamıştı.

Mine hiçbir şey hissetmemişti elbette.

Hocasına büyük bir saygı ve sevgisi vardı, onu sadece bir hoca gibi değil, bir baba gibi de görüyordu zaten. Sinan baş ucundaki lambayı söndürdü ve uyumaya çalışırken zihnine üşüşen bu acayip düşüncelerden sıyrılmaya çabaladı. Ne var ki bunun doğanın hükmü olduğunu idrak

edecek kadar da olgundu. Yapacağı tek şey kabaran arzularını iradesiyle dizginlemek olmalıydı..

Prof. Sinan Öktem, gazeteci Oğuz Arkan'ı fakültedeki bol ışıklı odasında kabul etti. Her ikisi de birbirlerini gıyaben tanıdıkları halde ilk anda biraz tedirgin ve ihtiyatlıydılar. Sinan Öktem çalışma odasının dağınıklığı için özür dilemiş, masasının tam karşısındaki koltukta Oğuz Arkan'a yer göstermişti. Karşılıklı ilk nezaket cümleleri teati edilirken profesör biraz da umduğunu bulamamanın hafif kırıklığını yaşamaya başlamıştı. Oğuz.Arkan'ın kıvrak, etkili, kelimelere hâkim bir yazı dili vardı; köşesini her zaman zevkle okurdu ama konuşması, hitabeti hiç de o kadar etkili değildi doğrusu. Hızlı konuşan ve 'r' harfini rahat söyleyemeyen biriydi; bu da havasını bozuyordu.

Gazeteci ise karşısında resimlerinden tanıdığından çok daha farklı birini bulmuştu. Bir defa hoca yaşını hiç göstermiyordu; ayrıca son derece havalı ve yakışıklı biriydi. İnce, uzun bir fiziği vardı. Hafifçe ağarmış gür saçları, çekici yüz hatlarıyla bir öğretim görevlisinden ziyade film piyasasını yeni terk etmiş jönleri hatırlatıyordu. Gerçek kimliğini benimseten tek şey dudaklarının arasına sıkıştırdığı düz piposuyla, giyimindeki rahatlıktı. Sırtında kareli gömlek, floş örgü düz renk kravat ve kırmızı yün hırkasıyla, Oğuz'a daha ziyade filmlerde gördüğü Amerikalı kolej öğretmenlerini çağrıştırmıştı ilk anda. Ancak görünüşü nasıl olursa olsun, Sinan Öktem soğuk ve kasıntı biri değildi; içtenliği, alçak gönüllüğü daha yüzüne bakar bakmaz anlaşılıyordu. Oğuz hemen ısınmıştı hocaya.

"Hocam," diye bir giriş yaptı, sonra bu kelimeyi biraz lâubâli bulmuş gibi gülümseyerek devam etti. "Umarım hocam diye hitabımı mazur görürsünüz, zira bu kelime son zamanlarda dillere pelesenk oldu. Gerçi siz gerçek bir hocasınız, bu kelimeyi kullansam da hata etmiş olmam."

Sinan gülümseyerek Oğuz'un lafını kesti.

"Hiç önemli değil. Nasıl isterseniz öyle hitap edin, zaten bu çevrede hocam lafına çok alışığım," dedi.

Karşılıklı gülüştüler. Oğuz Arkan, "Evet hocam," diye konuya girdi. "Fazla vaktinizi almadan size birkaç soru sormak istiyorum."

"Tabii, buyurun. Sorularınıza elimden geldiğince karşılık vermek isterim." Gazeteci hafifçe öksürüp genzini temizledi.

"İlk sorum şu olacak. Bildiğiniz gibi iki gündür medyayı en fazla meşgul eden konu solda bir ittifak kurularak liderliğin size tevdii edileceği meselesi. Bu konuda siyasi partilerle herhangi bir görüşmeniz oldu mu?"

Prof. Öktem hiç tereddüt etmeden başını olumsuzca salladı. "Hayır, kesinlikle olmadı."

"Ama Hür Solcu Parti'nin onursal başkanı Sayın Musa Süren en güçlü adayın siz olduğunuzu beyan etti. Herhalde bundan haberdarsınız?"

Sinan tekrar gülümsedi.

"Ben de bunu sizin yazınızdan öğrendim."

"Ama Sayın Musa Süren'lc sohbetim sırasında kendisinin sizinle bu konuyu daha önce konuştuğu izlenimini edinmiştim. Yanılıyor muyum?"

Profesör birkaç saniye düşündü.

"Sayın Musa Süren'le hayli zaman evvel bir konferans sırasında bir araya gelmiş ve solun geleceği hakkında kısa bir konuşma yapmıştık. Güçlenmenin ancak mevcut partilerin belirli prensipler ışığında birleşmeleriyle mümkün olabileceği hususunda görüş birliğine de varmıştık. Ama bu sadece bir tespit ve temenniydi. Hiçbir zaman şekillenmiş ve planlanmış bir proje değildi. Başka bir ifadeyle Onursal Başkan'ın böyle düşündüğünü o zaman öğrenmiştim."

"Bu ifadenizden de anlaşılacağı üzere henüz resmi çağrı almadınız."

"Evet, doğru. Almadım."

"Ama adınız üzerinde gerek sol partilerde gerekse sol eğilimli vatandaşlar arasında çok yoğun tartışmalar yapılıyor. Buna ne diyeceksiniz?"

Hoca tekrar gülümsedi.

"Ne diyebilirim ki? İnanın ben de şaşkınım."

"Önünde sonunda bir çağrı alacağınız artık kaçınılmaz görünüyor. Bu daveti aldığınız zaman kararınız ne olacak? Bu görevi yüklenmeyi düşünüyor musunuz?"

Sinan Öktem önce sönen piposunu yakıp birkaç nefes çekti, sonra henüz kararsızmış gibi tavır takınarak konuştu.

"Sosyal demokrat bir vatandaş olarak her şeyden önce böyle bir vazifenin şahsıma teveccüh edilmesinden gurur duyarım, kuşkusuz. Siyaset zaten bir vatandaşlık borcudur, pek tabiidir ki ben de elimden geleni yapmaya gayret ederim. Bu zor ve çetrefil sorumluluğu jşstlenmem için benim de ileri süreceğim'bazı şartlar olacaktır elbette."

"Sayın Hocam, ne gibi şartlar?"

Profesörün eli yine çakmağına gitti. Dudakları her zamanki sempatik tebessümüyle aralanmıştı. "Bunu açıklamak için henüz erken değil mi? Demin de söylediğim gibi henüz bana resmi bir talep gelmedi. Şartlarımı

kamu oyuna deklare etmem ancak adım üzerinde kesin mutabakattan sonra mümkün olabilir. Bence böyle açıklama için henüz erken."

Tecrübeli gazeteci, Sinan Öktem'in ağzından laf alabilmek için sorusuna başka bir boyut getirdi. "Haklı olabilirsiniz Hocam. İsterseniz buna şart değil de prensip diyebiliriz, mesela söz konusu ittifak için vazgeçilmez bazı ön düşünceleriniz var mı?"

"Var, tabii. En azından belirli ve önceden üzerinde fikir birliğine varılmış bir program dahilinde üç büyük sol partinin mutlaka anlaşması gerektiğine inanıyorum! İlk adım ancak bu şekilde atılabilir."

"Ya sol partilerden biriyle sözünü ettiğiniz program çerçevesinde anlaşma sağlanamazsa o zaman ne olacak? Muhtemel liderlikten vaz mı geçeceksiniz?"

Profesör kararlı bir şekilde mırıldandı.

"Kesinlikle. Zira bildiğiniz gibi siyasi tarihimizde solun en büyük handikabı budur; değişmemesi gereken esaslar dahilinde mutabakat sağlanamaması ve liderlik ihtilafları... Yıllardır bunu yaşıyoruz. Başarı isteniyorsa, artık siyasi hırs ve çekişmelere bir nokta konmalı, yaklaşan seçimlerde güçlü bir bütün olarak aşırı sağın karşısına çıkılmalıdır. Ben başka bir alternatif görmüyorum."

"Sol partilerden itiraz gelmeyeceği hususunda umutlu musunuz?"

"Aklın yolu birdir; nasıl bir karar alacaklarını, kendi içlerinde mutabakata varıp varamayacaklarını bilemiyorum henüz; kimseyle görüşmüş değilim ama başarıya ulaşmanın tek yolu budur."

"İsterseniz sol partilerin tutumunu ayrı ayrı gözden geçirelim. Örneğin ana muhalefet partisi bu işe ne kadar sıcak bakıyor sizce?"

Sinan Öktem omuzlarını silkti.

"Dün gece televizyonda Sayın Fahir Ozan'in yaptığı basın toplantısını seyrettim. Özetle fikri benimsiyor, her ne kadar bazı şartlar ileri sürüyorsa da, bunlar bana da makul geldi, kısacası en büyük sol partiden fazla bir itiraz geleceğini sanmıyorum."

"Dün ben de Fahir Ozan'la görüştüm. Prensip olarak ittifaka itirazları yok ama sizin siyasetten gelme birisi olmamanız nedeniyle bu konuda bazı tereddütleri olduğunu ihsas eden ifadeler kullandı. Ne dersiniz?"

"Bunları bilmiyorum, basın toplantısında da hakkımdaki fikrini zikretmedi. Ama herkesin fikrini saygıyla dinlerim. Doğrudur, siyasi bir kimliğim yok. Ben bir bilim adamıyım ama burada önemli olan siyasi deneyim değil, liyakattir. Umarım beni anlıyorsunuz."

"Anlıyorum, Hocam. Peki Hulusi Göçer'in basın toplantısını da televizyondan izleme şansınız oldu mu?"

"Evet, onu da seyrettim."

"Program ve uygulanması hakkında bazı şartlar ileri sürüyor, ona ne diyeceksiniz?"

"Bence gayet haklı. Bir itirazım olamaz."

"Peki, Sosyal Kitle Partisi Başkanı Nuri Karaçam'dan bir itiraz gelebilir mi?"

Profesör Öktem yine her zamanki sevimli haliyle tebessüm etti. "Ben henüz ilkelerimi açıklama şansı bulamadım. Dediğim gibi partilerden bir davet alırsam müşterek bir toplantı yapıp bunu açıklayacağım. Bu ittifakın sanıldığı kadar kolav olmadığını çok iyi biliyorum, ayrıca benim düşüncelerim gerçek bir sol ittifaktan da öteye gidiyor."

"Nasıl yani Hocam, pek anlayamadım."

Sinan Öktem koltuğuna yaslanıp konuşmasına devam etti. "Pek tabiidir ki aslolan solcu partilerin birleşmesidir. Bunun hukuki geçerliliği, şekli ve imkânları hukukçu arkadaşların da iştiraki ile müzakere edilir; partilerin ileri süreceği şartlar çerçevesinde ilkelere bağlanır. Ancak önümüzde yaklaşan bir seçim var; kuşkusuz burada istenen ve özlenen, vatandaşın büyük çoğunluğunun oyunu kazanarak iktidara gelebilmektir. Meseleye bu açıdan bakarsanız sadece sol partilerin ittifakı yetersiz kalabilir. Ben bu şemsiyenin altına, ittifak kapsamında demokratik sağ partilerin de iştirakini arzu ediyorum."

Oğuz Arkan hayretle Hoca'ya baktı.

"Sağcı partilerin mi dediniz?"

"Evet, asgari müşterekte birleşeceğimiz sağ partilerin de katılmasını isterim."

"Bu sizce mümkün mü?"

"Neden olmasın? Demokrasi bir manada anlaşma ve uyum rejimidir. Liderler sağduyularını kullanırlarsa pekâlâ mümkün olabilir."

Gazeteci, Hoca'yı şaşkınlıkla süzmeye devam etti.

"Bu bana biraz fazla ütopik bir düşünce gibi geldi. Teorik olarak mümkünse de pratikte gerçekleşebileceğini hiç sanmam."

"Neden öyle düşünüyorsunuz? Tatbikatta seçim sonrası ortaya çıkan koalisyon hükümetleri de aslında bu düşüncenin başka bir versiyonu değil midir?"

"Ama Hocam bahsettiğiniz durum seçim sonrasının doğurduğu bir kaçınılmazlıktır, teklifinizi aynı kefeye koyamazsınız."

"Ben aksini düşünüyorum. Bu bana, gerçekleri gören makul ve akılcı bir bakış açısıymış, seçim sonrası doğacak muhtelif komplikasyonlarla karşılaşmadan, işin başında alınabilecek bir tedbirmiş gibi geliyor. Başarı şansını önceden tahmin etmek oldukça zor görünse de, gerekli bir hamle olduğu kanısındayım, bunun."

Oğuz Arkan düşünceli bir sesle, "Toplu mutabakat için hayırlı bir düşünce olabilir sayın Hocam, ama naçizane fikrimi sorarsanız, işiniz zor demektir. Tanrı yardımcınız olsun," dedi.

Avukat Mahmut Önder yazıhanesine girince doğru odasına geçip kapıyı kapattı ve bir İstanbul numarasını tuşladı. Sabırsız ve sinirliydi. Telefonu açanı sesinden tanır tanımaz, "Ben Mahmut," diye homurdandı. "Pes yani, Rıdvan! Ulan ayda yılda bir işimiz düştü, onu da atlatmaya kalktın, değil mi? Meğer ne vefasızmışsın yahu!"

Hattın öbür yanından bezgtn bir ses yükseldi.

"Yok be ağabey! Haksızlık etme... Atlattığım filan yok. Ama biliyorsun... Benden istediğin zor ve tatsız bir iş. Duyulursa, mahvolurum."

"Bana maval okuma Rıdvan, harbi konuş, yapamayacağım, korkuyorum diyorsan, başka çaresine de bakarım."

"Ağabey, lütfen... Biraz anlayışlı ol. Zaman tanı azıcık."

"Ne zamanı ulan? Sana telefon edip bir istekte bulunmamızın üzerinden üç gün geçti. Yapacağın iş, on saniyelik bir mesele. Bilgisayara girip istediğimi anında öğrenebilirdin, düpedüz atlattın beni. Ziyanı yok, biz de senin dostluğunun ne olduğunu anladık böylece."

"Yapma ağabey, böyle konuşma lütfen. İncitiyorsun beni."

"Tamam, tamam... Unut gitsin. Bir gün senin de tekrar bir işin düşer bana."

"Ağabey..."

Mahmut daha fazla dinlemeden telefonu kapattı. Ama sinirleneceğine yüzünde pişkin bir tebessüm peydah olmuştu.

Yarım saate kalmaz aranacağını biliyordu. Bu zılgıt, Rıdvan'a yeter de artardı bile.

Aradan on dakika geçmeden masasının üzerindeki telefon çalmaya başladı. Mahmut arayanın Rıdvan olduğunu sanarak ahizeyi kaldırdı.

"Alo," dedi.

"İyi günler Mahmut Ağabey, ben Süleyman."

"Söyle koçum. Ben de yavaş yavaş meraklanmaya başlamıştım. Ne buldun?"

"Valla ağabey topladığım bilgiler iyi mi kötü mü bilmiyorum, ama senin şu profesör çok temiz çıktı yahu. Herifin yaşamında hiçbir pürüz yok. Üç gündür araştırıp durdum."

"Deme yahu!"

"Biliyorsun, tanınmış biri, tahkikat kolay oldu. Bütün sicilini araştırdım, herif trafik cezası bile almamış. Piri pak..."

Avukat, "İş yaşamı nasıl? Üniversitedeki işinin dışında şirketlerde ortaklığı, müşavirliği filan var mı?" diye homurdandı.

"Şaşıracaksın ama o da yok."

"Ya karısının?"

"İkisi de üniversiteden aldıkları maaşa talim ediyorlar."

"Bir oğulları varmış, onu araştırdın mı?"

"Onun peşine de benim komiser yardımcım Ersin'i takdim. Oğlan zıpırın teki, hani şu tek kulağında küpesi, çenesinde acayip sivri sakalı olanlardan. Hafta sonları Ortaköy'de bir barda gitar çalıyormuş ama zararsız bir tip. Uyuşturucuyla filan başı hoş değil, velet sigara bile içmiyormuş."

"Lanet olsun!" diye homurdandı Mahmut. "Başka bir emrin var mı ağabey?"

"Sağ ol Süleyman. Şimdilik yok. Olursa ararım seni."

"Başım gözüm üstüne ağabey. Sağlıcakla kal."

Telefon kapanmıştı. Avukat birkaç saniye dudaklarını sarkıtarak düşünmeye başladı. İstanbul'dan aldığı haberler hiç de hoş değildi. Nazının geçtiği insanları Profesör Oktem'i araştırmak için görevlendirmişti, ama yavaş yavaş gelmeye başlayan istihbari bilgiler tatmin edici olmaktan uzaktı henüz. Homurdanmaya başladı. Yeniden telefonu kaldırıp bu kez has adamı Cahit'i aradı. Cahit Damla hemen telefonu açmıştı.

"Durumlar nedir Cahit? Dişe dokunur bir şey buldun

" O mu?

"Valla emrin üzerine adamı gölge gibi takip ediyorum.

Ayaklarıma kara sular indi ağabey, gece gündüz peşindeyim. Beyazıt ile Taksim'i kendime mesken tuttum. Gündüzleri sabahtan akşama kadar Beyazıt'tayım, akşamları da Gümüşsüyü, Taksin:'de volta atıp duruyorum. Herif ot gibi yaşıyor be ! Hiçbir bok yediği yok. Gayet sıradan bir hayatı var."

"Nasıl olur ulan? Koca bir profesörün hiç mi sosyal hayatı yok? Sakın atlamış olmayasın?"

"Alınırım ağabey, konuşma öyle. Kaçar mı benden? Her sabah karı koca birlikte çıkıyorlar evden. Eski bir Opel'leri var, arabalarına atlayıp üniversiteye gidiyorlar, akşamları da belirli saatte evlerine dönüyorlar. Sadece dün akşam Atatürk Kültür Merkezi'ndeki bir kansere gittiler."

"Konsere mi? Ne konseri?"

"Ağabey bilirsin, ben gavur müziğinden pek anlamam, saat on sekiz otuz civarında AKM'de, yaylı sazlar mı ne, afişte öyle bir şey diyordu işte. Tam adını bulamadım şimdi..."

"Oda müziği mi?"

"Hay ceddine rahmet, öyle. AKM evlerine yakın. Yürüyerek gidip geldiler."

"Karısıyla, değil mi?"

"Evet, ağabey."

Mahmut Önder birkaç saniye düşündü. "Karısı nasıl biri?" diye sordu. "Güzel mi?"

"Yok be ağabey! Tövbe tövbe çingene gibi bir karı. Yüzüne bakmazsın. Kısacık boylu, kara kuru, esmer, sevimsiz bir tip. Doğrusu, Allah için, adam bayağı yakışıklı, o karıya bunca yıl nasıl tahammül etmiş, anlamadım."

Avukat kendi kendine konuşur gibi mırıldandı hafifçe. "Tabii ya, bundan güzeli mi olur, geç uyandım..." Cahit hattın öbür ucunda ne söylediğini duyamadığı için sordu.

"Buyur? Ne dediğini duyamadım ağabey?"

"Boş, ver ne dediğimi. Sen işine devam et. Herifi gölge gibi takip et, anladın mı?"

Mahmut telefonu kapattı, arkasına yaslanıp sırıtmaya başladı. Aklına mükemmel bir fikir gelmişti, hatta bunu şimdiye kadar neden düşünmediğine hayıflanıyordu. Yine de kafasında bir takım hesaplar yaptı. Düşündüğü şey kendisine oldukça tuzluya patlayacaktı ama bu işin sonunda bakanlığı söz konusuydu. Aklına geleni gerçekleştirmek için gerekirse ufak bir servet bile harcayabilirdi. Kıs kıs gülerek yeniden telefona uzandı.

Zilin üçüncü çalışında kulağına tatlı bir kadın sesi geldi.

"Efendim... "

"O efendim diyen sesini yesinler kız! Sen ne tatlı şeysin?"

"Recep?"

"Yanıldın vefasız."

"Mahmut?"

"Tabii, benim ya.. Bu kadar çabuk mu unutulduk?"

"Asıl vefasız sensin. Ne arıyorsun, ne soruyorsun. Sitem etmeye hiç hakkın yok."

"Haklısın tatlım. Özledim valla, nasılsın bakalım?"

"İdare ediyoruz işte. Ya sen?"

"Ben de öyle."

"Hayrola? Hangi dağda kurt öldü de aradın beni?"

"Sana bir teklifim olacak Melda. Bu akşam RV'de bir yemek yiyebilir miyiz?"

"Ne tür bir teklif bu?"

"Onu yemekte anlatırım, telefonda olmaz. Sadece şunu öğrenmek istiyorum. Şöyle on beşyirmi günlüğüne istanbul'a gidebilir misin?"

Hattın öbür ucunda bir sessizlik oldu.

"On beşyirmi günlüğüne mi? Hayır ola, nedir bu iş?"

"Dedim ya, teferruatı yemekte konuşuruz. Sen bana sadece gidip gidemeyeceğini söyle." Avukatın kulağında şuh bir kahkaha patladı.

"Bir icabına bakarız ama açık söyleyeyim tatlım, bu sana pahalıya patlar."

"Orasını dert etme. Sana istediğini ödeyeceğim."

"Öyleyse olabilir. Seni kaçta bekleyeyim RV'de?"

"Yedi iyi mi?"

"Tamam, anlaştık."

Kadın telefonu kapatmıştı. Mahmut geriye yaslanıp sinsi sinsi gülümsedi. Melda'nın elinden hiçbir erkek kaçamazdı. Şimdi planının detaylarını düşünmeliydi sadece.

RV Ankara'nın en kaliteli restoranlarından biriydi. Kavaklıdere'deki restoran özellikle politika dünyasından isimleri ağırlar; Dış işleri Bakanlığı heyetlerine; elçiliklere, iş dünyasındaki grup yemeklerine ev sahipliği yapardı. Mahmut Önder o akşam için iki kişilik rezervasyon yaptırmış ve saat tam 18.30'da masasına&turmuştu. Yemek salonu henüz dolu değildi ama ilerleyen saatlerde hınca hınç dolacağı muhakkaktı.

Avukat, Melda'yı beklemeye başlamıştı.

İki sene kadar önce kadınJa kısa süreli bir ilişkisi olmuştu. Varlıklı bir adam olmasına rağmen kadının maddi kaprislerine dayanamayacağını anlayınca, usturuplu bahanelerle ondan kopmayı başarmıştı. Şayet ilişkisini sürdürseydi kısa zamanda elinde avucunda bir şey kalmayacağını çabuk

görmüştü Mahmut. Bu ayrılığın pek kolay olmadığını bugün bile inkâr edemezdi. Melda çekiciliği ve yataktaki hünerleriyle hiçbir erkeğin etkisinden kolay kolay kurtulabileceği bir kadın değildi.

Kadının kapıdan girişini görünce bir an nefesi kesilir gibi oldu. Yirmi sekiz yaşında, uzun boylu, gerçek bir şansındı. Yeşile çalan nefis gözleri insanın soluğunu keserdi. Mahmut'u hemen görmüş, abartıya kaçmayan salıntılı yürüyüşüyle masaların arasından yaklaşıyordu. Avukat heyecana kapılarak ayağa kalktı. Elini uzatırken, "Hoş geldin, hayatım," diye fısıldadı.

Melda yalnız elini sıkmakla kalmamış, eski günlerin anısına, sevecenlikle avukata sarılıp yanaklarından öpmüştü. Nefis bir parfüm kokusu Mahmut'un genzini doldurdu. Melda güzel olduğu kadar da akıllı ve kaliteli bir kadındı. Gideceği yerlere uygun giyinmesini bilir, zarafet ve güzelliğini dekolte giysilerle teşhir etmekten her zaman kaçınırdı. Ankara sosyetesinin itibar edeceği böyle bir restorana gelirken özellikle dikkatli ve fazla göze çarpmayan, sade giysileri tercih ederdi. Nitekim bu akşam da sırtında siyah bir ceket ve aynı renk pantolon vardı. Makyajı belli belirsizdi ama yine de, içeriye girer girmez, müşterilerin dikkatini çekmeyi başarmıştı. Onu sadece görünüşündeki zarafet ve kaliteyle değerlendirmek büyük yanılgı olurdu; sıkıştığı zaman son derece şirret, ağzı bozuk, pervasız ve yırtıcı birine dönüşebilirdi.

Masaya oturunca avukat keyifle sırıtarak, "E, nasılsın bakalım güzelim? Görüşmeydi epey zaman oldu," diye mırıldandı.

"Doğru. Demin yolda düşündüm, iki yılı geçmiş. Ben bildiğin gibiyim, ya sen?"

"Yuvarlanıp gidiyoruz işte."

"Siyasetten kopunca, avukatlık yaptığını işittim. Epey ünlü bir avukat olmuşsun."

"O da ne demek, eskiden değil miydim yani?"

"O kadarını bilmem, seni tanıdığımda milletvekiliydin. Eski avukatlık dönemini hatırlamıyorum hayatım."

"Neyse, sen beni boş ver şimdi. Seni buraya önemli bir iş için çağırdım."

"Herhalde, bu kadarını telefonda çıtlattın. Neymiş bu iş?"

Mahmut sırıtarak kadının gözlerinin içine baktı.

"Birini baştan çıkarmanı istiyorum."

Melda hafif bir kahkaha attı.

"İnanmıyorum... Ciddi mi söylüyorsun?"
"Ciddiyim tabii. Hem de son derece ciddiyim."
"Kim bu adam? Tanıyor muyum?"
"Sinan Öktem."
Kadının düşünür gibi hafifçe gözlerini kıstı.
"Sinan Oktem mi? Adı yabancı gelmiyor ama çıkaramadım. Kimin nesi bu?"
"İstanbul'da yaşayan bir profesör."
"Profesör mü? İlahi Mahmut! Beni bir moruğa mı layık gördün?"
"Dalga geçme, sana ciddiyim dedim. Ayrıca adam yakışıklı ve benden genç." Melda bu kez kuşkulu bir şekilde avukatı süzdü. "Senin bu işteki çıkarın ne?"
"Orasını hiç kurcalama. Ayrıca seni ilgilendirmez de."
"Doğru da... benden tam olarak istediğin nedir?"
"Herifle yatman."
"Hepsi o kadar mı?"
Avukat manidar bir şekilde sırıttı.
"Pek o kadar değil. Ufak bir ayrıntı daha var."
"Hadi Mahmut, çıkar şu ağzındaki baklayı. Ne istiyorsun?"
"Yatakta sevişme anımın bazı görüntülerini..."
Melda homurdandı.
"Yok devenin pabucu! Sen beni ne sanıyorsun ayol! Aptal mıyım ben? Ben bu işte bir şantaj kokusu alıyorum. Yanılıyor muyum?"
Avukat büyük bir samimiyetle mırıldandı.
"Kısmen... Düşündüğün kısmen doğru."
"Ne demek kısmen? Şantaj yapacak mısın, yapmayacak mısın?"
"Yapacağım."
"O halde ben yokum; aklımı peynir ekmekle yemedim, durup dururken dertsiz başımı ne diye derde sokayım."
"Dur Sultanım, acele karar verme. Durum bildiğin gibi değil. Bu senin duymaya alıştığın şantajlardan olmayacak, yani çekeceğimiz görüntüleri birine gösterip para sızdırmaya filan kalkışmayacağız."
Melda yadırgayan gözlerle avukata bakmaya devam etti. "Ya ne olacak?"
"Bir insanı alacağı kararından vazgeçirmeye çalışacağız.
Yani çekilecek görüntüler gerektiğinde bir tehdit malzemesi olarak kullanılacak. Düşündüğün gibi asla basına veya umuma yayılmayacak.

Görüntüleri sadece Sinan Öktem'in görmesi yeterli."

Kadın durakladı bir an.

"Ya kararından vazgeçmezse?"

"Saçmalama Melda. Böyle bir ihtimal söz konusu olabilir mi hiç? Herif önüne koyduğumuz şeyi görünce süt dökmüş kedi gibi sinip kaçacak delik arayacaktır. Sen bana baksana, şimdiye kadar hiç aptalca plan yaptığıma şahit oldun mu?"

Melda düşünmeye başlamıştı. Teklif aslında hoşuna gitmemişti ama Mahmut'un ne kadar kurnaz ve zeki biri olduğunu, yaş tahtaya basmayacağını da bilirdi. Kararsızlık içinde, "Kabul edersem, ne kadar kalacağım İstanbul'da?" diye homurdandı.

"Bu tamamen senin becerine kalmış. İşi ne kadar kısa sürede bitirirsen o kadar..."

Kadın durgunlaştı. Henüz evet veya hayır dememişti. Masalarına gelen garsona Mahmut yemek ve şarap siparişi verirken biraz daha düşünme fırsatı bulmuştu. Garson gidince kısık sesle, "Bilemiyorum," diye mırıldandı. "Bu teklif hoşuma gitmedi. Adamı ağa düşürmek kolay, bilirsin elimden hiçbir erkek kaçamaz. Ama..."

Avukat onu cesaretlendirmek ister gibi sırıttı.

"Bilmez olur muyum? Senin için çok kolay. Zaten adam pısırık ve tecrübesiz herifin teki. Seni görür görmez sırılsıklam âşık olacaktır."

Melda irileşen gözleriyle sordu.

"Âşık mı olacak?"

"Tabii ya ne sandın? Bu bildiğin erkeklerden değil. Kalıbımı basarım ki şimdiye kadar karısından başka bir kadınla yatmamıştır."

"Daha neler! Beni kandırmaya çalışıyorsun Mahmut."

"Vallahi doğru söylüyorum. Herif sünepenin teki. Senin gibi şahane bir kadını görünce hoşafın yağı kesilecek."

"Peki benim bu işteki kârım ne olacak?"

"Ne istersen vermeye hazırım, ama sen de biraz insaflı ol da anlaşalım."

Melda karşısında oturan avukatı yeniden süzmeye başladı. Mahmut'un son derece heyecanlı olduğunu hissediyordu. Heyecanını görmezliğe geldi ama bu teklifin onun için ne derece önemli olduğunu sezmişti. Hergeleye iyi bir ders vermenin zamanı, diye düşündü. Söyledikleri doğru ise, mesele çok kolay halledebileceği cinsten bir şeydi.

Sadece bir erkeği ağına düşürmek...

İçinden keyifle gülümsedi, Mahmut'u bu kez esaslı sıkıştırmış sayılırdı, zira belli etmemekle beraber ona karşı bir hıncı vardı. Akıllı geçinen avukat, hiç beklemediği bir sırada, kendisine pahalıya mal olduğunu hissettiği anda, ondan ustaca ayrılmanın yollarını aramış, bir takım bahaneler ileri sürerek onu terk etmişti.

Genç kadın yeşil gözlerini restoranın tavanına dikerek düşünmeye devam etti. Mahmut telaşla homurdandı. "Hadi söylesene. Ne istiyorsun, sş |na ne ödemeliyim?"

Melda hâlâ ağırdan alıyordu. Asla pazarlık yapmayacaktı. Aslında aklından geçenin iki mislini hesaplayarak rakamı fısıldadı.

Avukatın beti benzi attı birden.

"İnsaf yahu!" diye homurdandı. "O kadar da olur mu? Buna düpedüz istismar denir. Ocağına düştüm diye beni soymaya mı kalkışıyorsun?"

Melda sakin sakin gülümsedi.

"Nasıl istersen Mahmutcuğum. Benim fiyatım bu. İşine gelirse."

"Yapma hayatım! Bu parayı ödeyemem. Biraz anlayışlı ol."

"Karar senin. Daha fazla konuşmanın yararı yok. Kabul edersen, bu gece bana telefonla bildirirsin."

Genç kadın masadan kalkacakmış gibi davranınca Mahmut uzanıp bileğini kavradı.

"Dur, acele etme. Hiç olmazsa yemeğimizi yiyelim. Daha siparişlerimiz bile gelmedi. Hem bu telaşın niye, atlı kovalamıyor ya..."

"Bazen çok anlayışsız olursun Mahmut. Eskiden de öyleydin. Hiç değişmemişsin."

"Bırak şimdi beni iğnelemeyi de, orta bir yol bulalım."

"Olmaz Mahmut. İşi yapmamı istiyorsan bu parayı ödersin."

Mahmut çaresiz, bir zamanlar metresi olan kadının teklifini kabullenmek zorundaydı. Kuşkusuz onun yerine başka birini de bulabilirdi, ama bu hem zaman alır, hem bulacağı kadının Melda'nın vasıflarına haiz olacağı şüphe götürürdü. Zira Melda yalnızca çekici bir kadın değil, Güzel Sanatlar Akademisi'nden mezun bir ressamdı. Yani kahredici, erkekleri kendine esir eden güzelliğinin yanında sosyal yanı da mükemmel sayılırdı. Mahmut onun hayli varlıklı, Ankaralı bir aileden geldiğini biliyordu. Gerçi, kadının bir zamanlar çimento fabrikası olan babası, on beş sene kadar önce ölmüştü ama aileye yüklü bir miras bıraktığını biliyordu.

Genç kadına, peki demeden önce bir süre daha yeşil gözlerinin içine bakmaya devam etti. Kendini insan sarrafı sayardı ama bu kadının neden

fahişelik yapmaktan zevk aldığını hiç anlayamamıştı.

"Hain!" diye fısıldadı sonunda. "Hiç mi geçmiş günlerimizin hatırı olmayacak." Belki hâlâ fiyatı biraz kırabilirim, diye düşünmüştü.

Oysa Melda, "Yarısı peşin," dedi. "Diğer yarısını da resimleri aldığında ödeyeceksin."

Mahmut çaresiz bir edayla başını salladı. "Tamam, anlaştık."

"Hayır, henüz anlaşmadık."

Gözleri irileşen Mahmut şaşkın şaşkın bakakaldı.

"Başka ne istiyorsun?"

"İstanbul, Bebek'te denize nazır bir apartman katı kiralayacaksın. En fazla üç aylık kirayı da peşin ödeyeceksin."

"Çıldırdın mı sen? Üç ay bekleyemem ben. Neticenin bir an önce elde edilmesi şart."

"Sana üç ay bekleyeceksin demedim. Resimleri sana daha önce teslim ederim."

"Ama... "

"İtiraz şansın yok, sayın avukat. Herhalde bahsettiğin profesörü baştan çıkarmak için kaldığım otele çağıracak değilim. Bana orada dayalı döşeli, zaman zaman resim yaparken kullanabileceğim bir mesken gerekli."

Mahmut gizlemeye gerek görmeden, "Lanet olsun!" diye homurdandı ama bir yandan da kadına hak veriyordu. Melda daha şimdiden Sinan Öktem'e kuracağı tuzağın ana hatlarını hazırlamış gibiydi.

Avukat içini çekti. "Tamam, onu da kabul ediyorum. Ama sakın başka şart ileri süreyim deme."

"Üzgünüm ama bana orada kullanacağım bir araba da lazım." Tepesi atan Mahmut sesini ayarlayamayarak bağırdı. "Emrine bir de şoför istiyor musun?"

"Evet, hiç de fena olmaz." Melda kıs kıs gülüyordu.

"Senin niyetin beni çıldırtmak mı?"

Garsonun getirdiği İtalyarlşarabından bir yudum alan genç kadın etli dudaklarını diliyle hafifçe ıslatırken fısıldadı.

"Sen galiba iyice yaşlanmışsın Mahmut. Ya da ne dolaplar çeviriyorsan, heyecanından çok basit şeyleri düşünemez hale gelmişsin."

"Bu da ne demek şimdi?"

"Bana bir yardımcı gerektiğini anlamıyor musun? Bu şoförüm olabilir."

"Deli misin be kadın? Kendi hizmetini kendin yap. Arabayı da gerekiyorsa sen kullan. Şoföre ne gerek var."

Melda hiç sinirlenmeden o şuh kahkahalarından birini atıverdi.

"Orası öyle de hayatım, ben herifle yatakta sevişirken kamera kullanamam herhalde. Anladın mı şimdi? İstediğin görüntüleri çekecek biri lazım bana."

Avukat aptal aptal kadının yüzüne bakakaldı. Melda haklıydı.

İKİNCİ BÖLÜM

O gün İstanbul'da ılık bir lodos hüküm sürüyordu. Sinan Öktem fakültedeki odasında doçenti ve iki asistanıyla ikinci sömestrde uygulanacak ders programını konuşuyordu. Son zamanlarda ruhunu kaplayan o sıkıntı yine bütün şiddetiyle benliğini doldurmuştu. Aslında bir an evvel konuşmanın bitmesini ve kendini açık havaya atmayı istiyordu. Dirsekleri deri kaplı tüvit ceketinin düğmesini açarak koltuğundan kalktı, odasının kemerli büyük penceresinin önüne doğru yürüdü. İçindeki sıkıntıdan sanki odanın ısısı yükselmiş gibi geliyordu. Ellerini pantolonunun ceplerine sokup boş bakışlarla fakülte bahçesindeki manzarayı seyre koyuldu.

Asistanı Mine son zamanlarda hocaya musallat olan gerginliğin farkındaydı. Bakışlarını bir an önündeki dosyadan ayırarak cam kenarındaki hocaya çevirdi. Onun fakültede artık misafir olduğunu, yakın bir gelecekte aralarından ayrılarak siyasete atılacağını herkes gibi o da biliyordu. Her yönüyle mükemmel bir insandı; onu gerçekten sever ve sayardı. Daima fakültede örnek bir akademisyen olarak görmüştü profesörü. Hoca yalnız bilimsel kisvesiylc değil, insanlığı, sevecenliği, anlayışıyla da mükemmeldi. Onu özleyeceğinden, yerinin kolay doldurulamayacağından emindi. Çaktırmadan göz ucuyla bir daha baktı; belki babası yaşındaydı ama hakça söylemek gerekirse yakışıklı bir adamdı ve kendisiyle flört etme eğilimi gösterse, tereddütsüz kabul ederdi. Aklından geçenlerin farkına varınca utanca benzer bir hisle toparlanmaya çalıştı. Saçmalıyorum, diye mırıldandı kendi kendine. Buluğa yeni ermiş ufak öğrencilerip öğretmenlerine duydukları sevgi gibi bir şeydi bu. Gülümsemesini zor zaptetti. Belki de duygularında hocanın karısı Rczzan Hanım'a duyduğu antipatinin de etkisi vardı. Üniversite camiasından herkes gibi o da, Rezzan Hanım'ı hocaya yakıştırmazdı. Biri ne kadar anlayışlı, sevecen, güler yüzlüyse, diğeri de o nispette soğuk, sevimsiz ve kibirliydi. Mine, hocasının karısında ne bulduğunu, bunca yıl ona nasıl tahammül ettiğini hep merak etmişti. Rezzan Hanım çirkin bir kadındı ayrıca. Dayanamayıp başını kaldırarak hocasının profiline bir daha baktı, cidden çok havalıydı. Sarı süveteri, oksfort tipi mavi gömleğinin üzerine taktığı desenli papyon kravatıyla moda dergilerine yakışacak kadar hoş bir adamdı. Öğrencilik yıllarında fakültedeki pek çok kız arkadaşının hocaya deli gibi tutkun olduklarını anımsadı birden.

Sinan Öktem pencerenin kenarında öylece durmuş, bahçeye bakmaya devam ediyordu dalgın bakışlarla. İçindeki karamsarlık daha da yoğunlaşmıştı, sürekli bir tedirginlik içindeydi.

Aklından bir hesap yaptı; Musa Süren'in sol partilerin ittifakı ve kendisinin lider seçilmesi hususundaki teklifinin tüm medyada gündeme oturmasının üzerinden on beş gün geçtiği halde, nedense haber kamu indinde cazibesini kaybetmiş gibi birden konuşulmaz olmuştu. Gerçi gazeteci Oğuz Arkan'la yaptığı röportajdan sonra yaklaşık beş gün kadar gazetecilerin ve televizyon muhabirlerinin akınına uğramış, devamlı röportajlar yapmış, bir basın toplantısı düzenlemiş, halka fikirlerini açıklamıştı, ama sonra kendisine gösterilen ilgi sanki bıçakla kesilmiş gibi durmuştu. Aslına bakılırsa bunu doğal karşılamak gerekirdi; o ritmin, o temponun mevcut hızıyla sürmesi beklenemezdi. Zira şimdi partiler teklifi gündemlerine alacaklar, müspet veya menfi bir karar vereceklerdi; bunun da biraz zaman alması gayet tabiiydi. Olayların gelişmesi konusunda telaşlı ve tedirgindi, ama sabırlı olması, metanetle sol partilerin vereceği kararı beklemesi kaçınılmazdı.

Emin değildi ama onun gerçek sorunu galiba önünde açılan yeni siyaset serüveni değil, ruhunda bir türlü bastıramadığı duygulardı. Yaşamındaki monotonluktan bıkmıştı. Politika günlük hayatını bütünüyle değiştirecekti. İster istemez Ankara'ya göçecek, akademik faaliyetlerinden uzaklaşacak, yepyeni fakat iyi tanımadığı bir hayatın içine girecekti. Buna gerçekten ihtiyacı var mıydı bilmiyordu, hatta bu yeni yaşam tarzının onu büsbütün sıkıp sıkmayacağı hakkında da bir fikri yoktu ama şu an tek istediği ruhunu boğan tek düzelikten sıyrılıp çıkmaktı. Aslına bakılırsa kendini bunaltan gerçeğin ne olduğunu bildiği halde bunu bir türlü kabullenmek istemiyordu. Daha özgür bir yaşam, ilişkilerinde farklılık ve günbegün kaybettiğini hissettiği duygusal hayatında yepyeni bir başlangıç istiyordu.

Düşündüklerini kabullenmekte zorlandı.

Elli yaşına yaklaşan, olgun, kültürlü ve yaşamın doruğuna ulaşmış bir erkeğe hiç de yakışmayan istekler olabilirdi bunlar. Ne var ki her geçen gün yaşamında bazı heyecanlarını yitirdiğini de biliyordu. Tam beynindeki fikirlerle boğuşurken oda kapısı açıldı ve karısı Rezzan'in sesini duydu.

"Kolay gelsin gençler. İşiniz bitti mi?"

Sinan yavaş yavaş arkasını döndü. Odaya giren Rezzan'ı görünce sanki içindeki karanlık ve boğucu duygular daha da yoğunlaştı. İşte, mekanik düzen kaldığı yerden devam edecekti. Az sonra karısıyla birlikte binadan

çıkacaklar, bahçeye park ettikleri arabaya binip evin yolunu tutacaklardı. Yol boyunca kısa, bezdirici, hemen hemen hiç değişmeyen birkaç cümle edecekler, her geçen gün biraz daha rutinleşen monoton hayatları devam edecekti. Oldukça tutucu olan karısı kesinlikle bu hayatın değişmesinden yana değildi. Ne hikmetse bundan acayip bir zevk alıyordu. Sinan'ın siyasete atılmasını hiç istemiyordu. Henüz kesin kararını bildirmemişti ama muhalefetini ifade eden gerekçeleri her vesileyle kocasına sıralıyordu. Son sözünü ise teklifin kesinleştiği ana sakladığından emindi Sinan.

Birden isyana kapılır gibi hissetti kendini.

Mesai arkadaşlarının Rezzan'ın sorusuna cevap vermelerini bekleyeyim, "Hayır hayatım, işimiz henüz bitmedi," dedi. "Bugün çocuklarla programı son haline sokmak zorundayız. Bu akşam sen beni bekleme, arabayı al ve eve dön. Ben sonra gelirim."

Rezzan'ın suratı asılmıştı.

Odadakiler ise Hoca'nın kesin itirazı karşısında susmak zorunda kalmışlardı. Rezzan, "Daha çok sürer mi, bekleyim mi?" diye sordu.

"Hiç bekleme. Ne zaman biteceğini bilmiyorum. Daha bir iki saat burada kalabilirim."

"Peki öyleyse," diye mırıldandı karısı. "Ben gideyim."

Rezzan vedalaşıp gidince rahat bir nefes almıştı Sinan. Ama o kapıdan çıkınca kürsü arkadaşları fısıldaştılar.

"Hocam programın pek acelesi yok, yarın da tamamlayabiliriz. İsterseniz siz de çıkabilirsiniz. Olmazsa biz tamamlar yarın size gösterebiliriz."

Sinan dalgın bir şekilde, "Siz devam edin. Bekleyeceğim," diye fısıldadı.

Gayesi sadece yalnız kalmaktı; nitekim arabaya binen Rezzan'ın üniversite bahçesinden çıktığını görünce önce bir nefes aldı. Odasındaki arkadaşları, nasıl olsa bahçeye bakıp neyi izlediğini görmemişlerdi. Birden hürriyetini ilân edip, başıboşluğun zevkini çıkarmak istercesine, "Haklısınız çocuklar," diye mırıldandı. "Siz çalışmaya devam edin, bitirince masamın üzerine bırakırsınız."

Trençkotunu alıp dışarıya fırladı. Daha fakültenin bahçesine çıkar çıkmaz sert esen lodosla irkildi. İstanbul çocuğu olarak bu lodosun sağanak halinde yağan yağmurla sona ereceğini bilirdi. Bagaja attığı şemsiyesi arabada kalmıştı.

Ekoseli İngiliz fötr şapkasını başına geçirdi. Birkaç dakika yalnızlığını nasıl değerlendireceğini düşünerek bahçede oyalandı. Aslında canı havalı bir yere gidip bir kadeh cin tonik içmeyi çekmişti, ama nedense son anda vazgeçip Beyazıt Meydanı'na doğru yürüdü. Kararsızlığı meydanda da sürdü. Sonra ayakları iradesi dışında onu Sahaflar Çarşısı'na doğru sürükledi. Sinan okumaya meraklıydı ve Sahaflar Çarşısı her zaman gezip kitapları incelemekten zevk aldığı bir yerdi. Fakat kaderinin orada kendisine nasıl bir oyun oynayacağını bilse, muhtemelen oraya asla adımını atmazdı.

O nefis kadını ikinci dükkândan çıktıktan sonra görmüştü. Elinde olmadan birkaç saniye gözlerini üzerinden ayıramadı. İlk dikkatini çeken şey, kadının sert lodosta uçuşan uzun sarı saçları olmuştu. Uzun boylu, güzel endamlı kadın ancak üç dört metre ilerisindeydi. Sinan bu güzellik ilahesini seyirden kendini alamadı. Çapkın, uçarı bir adam olmadığı için karşı cinsin gerçek güzelliği karşısında doğal bir heyecana kapılırdı. İlk bakışta kadında İskandinav güzellerine has bir hava yakalamıştı. İncecik vücut, uzun boy, boyasız sarı saçlar ve yürüyüşündeki doğal ahenk. Ağır adımlarla ilerliyordu kadın. Sinan henüz yüzünü görememişti ama yüz hatlarının da kuzey ırkının tüm çekici özelliklerine sahip olduğundan emindi. Açık renk gözler, küçük burun ve etli dudaklar.

Yüreği pır pır etmeye başlamıştı.

Bir an bu yaşta kapıldığı heyecandan utanır gibi oldu. Hatta takdir ve beğeni dolu bakışlarını kadından kaçırmak istedi. Üstelik bu çarşıda tanınan biriydi, sık sık geldiği için çarşı esnafının çoğu ona âşinâydı. Ekserisi tanır, bazıları sohbet etmek için dükkânına davet ederdi.

O sırada kadın sol taraftaki dükkânlardan birine yöneldi. Sinan yapacağı en makul şeyin yürüyüp gitmek olduğunu düşündü. Kadını takip etmek, peşinden dükkâna dalmak tek kelimeyle komik olurdu. Ne umabilirdi ki, ayaküstü hoş bir kadınla sohbet mi, yoksa içini ürperten, hayatında esaslı bir değişiklik yapacağına inandığı bir macera mı? Hayır, ben böyle bir şeye hazır değilim, diye söylendi içinden. Aklının emrettiğini yapmak istedi, ama ayaklan bu emre isyan edercesine kadının peşinden dükkâna daldı.

Dükkân sahibini ismen tanırdı. Selâhattin adındaki sahaf üç kuşaktır bu işi yapan bir ailenin son halkasıydı. Adam Sinan'ı görür görmez saygıyla ayağa kalkmıştı.

Önden giren kadın müşteriyle fazla ilgilenmeden, "Ooo, hoş geldiniz, sefalar getirdiniz Hocam," diye saygıyla Sinan'a yönelmişti. Aslında

Ankaralı Melda'dan başkası olmayan sarışın kadın dükkân sahibinin, arkasından gelen müşteriye gösterdiği özel ilgiyi merak etmiş gibi bir an başını çevirip Sinan'a bir bakış fırlatmıştı.

Sinan kendisine çevrilen yeşil gözleri görünce bir an donup kaldı. Gerçekten de samimi bir şaşkınlıktı bu. Arkasından izlediği ve İskandinav ırkına has özellikler taşıdığını düşündüğü kadın tahmininden de güzeldi. Üstelik o güzel gözlerin bir süre kendisine çevrilerek sabitlcştiğini, hatta belli belirsiz, hafif utangaç bir edayla gülümsediğini sandı, ama pek emin de olamadı, zira gülümseme dediği şey davetkâr dudaklarının hafifçe gerilmesinden ibaretti. Sinan kadınlar konusunda pek tecrübeli olmadığını bilirdi ancak bu defa içgüdüleri nedenini kestiremediği halde, kadının da kendisiyle ilgilendiği sinyallerini vermişti. Sonra birden henüz alışamadığı bir gerçeği kavrar gibi oldu; bunca yıldır üniversitede olmasına rağmen herkes tarafından tanınan biri değildi, ama şu on gün içinde medya sayesinde popüler biri olup çıkmıştı. Televizyonlarda, gazetelerde, haftalık dergilerde çarşaf çarşaf fotoğrafları çıkınca herkes onu tanır olmuştu. Sinan şöhret budalası biri değildi; hatta çekingen ve mahcup mizacı nedeniyle birden gündeme oturmaktan sıkılmıştı. Şimdi ilk defa bu güzel kadın tarafından tanınmış olmaktan memnuniyet duyuyordu.

Dükkân sahibine dönerek konuştu.

"Teşekkür ederim Selâhattin Bey, ama hanımefendinin önceliği var, çünkü dükkânınıza benden önce girdi. Lütfen kendisiyle ilgilenin, benim acelem yok."

Kendisine öncelik tanımasına, kadının nasıl bir karşılık vereceğini merak etmişti. Gülümseyebilir, teşekkürle mukabele edebilir, en azından o da bir jestle karşılık vereilirdi. Ama kadın çok daha farklı bir şey yaptı.

"Aman Sinan Bey," diye fısıldadı son derece ahenkli bir ses tonuyla. "Bir öncelik söz konusu ise bu asıl size ait olmalı. Ben beklemeye razıyım."

Kadının adıyla hitap etmesine şaşırıp kalmıştı. Şaşkınlıkla kadına baktı.

"Yoksa tanışıyor muyduk hanımefendi?"

Melda'nın dudaklarını süsleyen tebessüm o kadar içten ve cana yakındı ki, Sinan afalladığını her haliyle belli edivermişti.

"Ne yazık ki, hayır. Sizinle tanışma onuruna nail olamamıştım. Ama bu mutlu rastlantı karşılaştırdı bizi bakın. Siz hocalığınızın dışında şu an ülkenin en popüler ve adından en fazla söz edilen insanısınız. Bu rastlantıyı tüm dostlarıma nakletmekten gurur duyacağım."

Melda pahalı deri eldivenini çıkararak tokalaşmak için yanına yaklaşmıştı.

Sinan hâlâ şaşkın şaşkın kadına bakmaya devam ediyordu. Ne diyeceğini bilemez bir hali vardı. Kadının kendisine uzanan eli sıcacık ve yumuşacıktı. Kekeler gibi oldu. Neyse ki kadın konuşmaya devam ediyordu.

"Siz milyonlarca insanın umut bağladığı bir kurtarıcısınız âdeta."

Sinan, "İzam ediyorsunuz," diye mırıldanabildi ancak. "Ayrıca resmiyet kazanmış bir durum yok henüz ortada. Sadece bir tasavvur."

"Çok tevazu sahibiymişsiniz."

Kadının tokalaşınca elini çekeceğini sanmıştı Sinan. Ama genç kadın büyük bir memnuniyet içinde ve gözlerinin ta derinliklerine bakarak tuttuğu eli sallamaya devam ediyordu.

Nutku tutulur gibi oldu profesörün. Neden sonra konuşması gerektiğini hatırlamışçasına gülümsedi. "Desteğiniz için müteşekkirim. Umarım geniş seçmen kitleleri de sizin gibi düşünürler."

"Ona ne şüphe. Siz memleketin yıllardır beklediği lider olacaksınız."

"Sağ olun, teveccühünüz."

Melda hâlâ Sinan'ın elini bırakmamıştı. Profesöre bir adım daha yaklaşarak yüzünde çok içten bir ifade ile fısıldadı.

"Eğer lâubalilik saymazsanız, ufak fakat çok önemli bir şey daha söylemek istiyorum."

"Rica ederim, buyurun. Dilediğinizi söyleyebilirsiniz."

"Siz yalnız fikirleriniz, siyasi düşünceleriniz, inançlarınızla değil, fiziğiniz, yakışıklılığınız, insanı hemen etkileyen görünüşünüzle de geniş seçmen kitlelerinin gönlünü kazanacaksınız. Diyebilirim ki, ilk defa batılı standardında bir lidere kavuşacağız."

"Beni şımartıyorsunuz."

"Öyle düşünüyorsanız, buna alışın. Ben hiç yanılmam." Sinan ne diyeceğini bilemedi. Hatta hafifçe kızardı. "Bu komplimanınızı unutmayacağım, hanımefendi."

"Kompliman filan yaptığım yok. Aklımdan geçeni söyleyecek kadar cesurumdur."

Melda birden elini çekmişti. Sıcak ten temasından sıyrılınca Sinan kendini birden boşluktaymış gibi hissetti. İçine hüzün çöktü, doğal olarak kadının birkaç nezaket cümlesi daha söyleyip yanından ayrılacağını sezinledi. Daha başka ne umabilirdi ki? Bu kadarını dahi beklemiyordu.

Ruhunu bir isyan dalgası kapladı, bu sohbetin, bu beraberliğin devam etmesini istedi. Şayet pasif davranırsa kadın çekip gidecekti. Hemen bir şeyler yapmalı, sohbetin uzamasını sağlamalıydı. Aklına ilk gelen cümle dudaklarından dökülüverdi.

"Sahaflara sık sık gelir misiniz?"

Melda başını olumsuzca salladı.

"Hayır. Ben bir kitap kurdu sayılmam. Buraya ressam Pierre Laffcmas'ın Fırça Tekniği adlı kitabını aramak için geldim. Çok eskiden kaleme alınmış bir kitap, bulacağımı da pek sanmıyorum."

Sinan şaşırmış gibi sordu.

"Ressam mısınız?"

Melda yine gülümsedi. Yanağında bir gamze oluşmuştu. Bu gülüşün ne kadar dikkat çekici olduğunu ve kendisine ne kadar değişik bir hava verdiğini bilirdi. Nitekim profesörün de hayranlıkla gamzesine baktığını gördü.

"Yağlı boya çalışmayı çok severim ama henüz kendime ressam payesi veremiyorum doğrusu."

"Asıl tevazu gösteren sizsiniz sanırım. Kitaplara işin teorisine inecek kadar ilgi gösterdiğinize göre, yeteneğinizi küçümsüyorsunuz gibi geldi bana. Resimlerinizi sergiliyor musunuz?"

"Beş sene kadar önce bir defa sergi açmıştım."

"Yazık. Görmeyi çok isterdim."

"Yoksa siz de resim yapar mısınız?"

"Maalesef, o konuda hiç yeteneğim yoktur."

"Bence yetenek o kadar önemli değil, aslolan insanın istemesi. Deneyin bir defa."

Sinan içten bir kahkaha attı. "Bu yaştan sonra mı?"

"Yaşınızın nesi var ki? Genç ve diri gözüküyorsunuz. Ayrıca ben, insanların doğuştan sahip oldukları bazı yeteneklerin bir türlü hayata geçirme imkanı bulunamadığı için, içlerinde gizli kalıp körleştiğine şahit oldum. Elime fırçayı alıncaya kadar ben de böyle bir yeteneğim olduğunu bilmiyordum."

Sinan âdeta anafora kapılmış gibi sürüklenip gittiğini, genç kadının inanılmaz çekim sahasına sürüklendiğini hissediyordu. Kadınlar konusunda fazla deneyimli olmadığının bilincindeydi ama ne de olsa boş ve ebleh biri de sayılmazdı.

Dükkân sahibi Sclâhattin de yanlarına yaklaşmış, o da büyük bir hayranlıkla gözlerini kadına dikmiş, ağzından dökülen kelimeleri inanılmaz bir keyifle dinliyordu.

Melda ise içinden kıs kıs gülüyordu. Avının zokayı yuttuğunu anlamıştı. Kendine güveni her zaman tamdı, şimdiye kadar elinden kurtulan bir erkek hatırlamıyordu. Harekete geçme vakti geldiğini anlayınca birden konuşmayı kesti. Dükkân sahibine bakarak sordu.

"Galiba aradığım kitap sizde de yok, değil mi?" Sclâhattin uykudan uyanırmış gibi irkilerek, "Maalesef hanımefendi," diye mırıldandı.

Zaten öyle bir kitabın mevcut olması imkansızdı, zira Pierre Laffemas diye bir ressam hiç yaşamamıştı. Bu Melda'nın uydurmasıydı.

İki erkek de sohbetin bittiğini ve ayrılık saatinin geldiğini üzüntüyle hissettiler. Kadın onlara tekrar gülümseyerek baktı, sonra eldivensiz elini tekrar Sinan'a uzattı.

"Sizinle tanıştığım için cidden çok memnun oldum, efendim. İlerde sizi başbakanımız olarak görmeyi canı gönülden isterim. Oyum sizin olacaktır."

Kadını durdurmayı, hoşlandığı bu konuşmanın devam etmesini çok isterdi ama ne yazık ki yapacağı bir şey yoktu Sinan'ın. Biraz cesareti olsa, kendini toparlayıp en azından yaptığı resimleri görme şansı olup olmadığını sorabilirdi, fakat beceremedi, aklından geçirdiği halde o soruyu kadına yöneltemedi.

Melda'nın da beklediği buydu. Zokayı yutan avının bir hamle yapacağını sanmıştı. Oysa profesör taş kesilmiş gibiydi. Ürkek ve cesaretsiz...

Genç kadın dükkândan çıkmaya hazırlanıyordu. Sırtını dönmüş ahenkli adımlarla kapıya doğru yürümüştü. Tabii Profesör Sinan'la karşılaşması kesinlikle bir tesadüf değildi, onu üç gündür bir polis hafiyesi gibi gizli gizli izliyordu. Bu karşılaşma ilk planda başarılı olmuş sayılabilirdi, adamın kendisinden etkilendiğini hissetmişti ama bu kadarı yeterli değildi. Bir an kendisine bu işi veren avukat Mahmut Önder'in söylediklerini hatırladı; adam sünepe, mızmızın teki, demişti. Mahmut haklı çıkmıştı galiba; şimdi onun yerinde başka bir erkek olsa, bu durumdan yararlanmak için hemen yanına yaklaşır, randevu koparmaya çalışır, en azından bir daha görüşüp görüşemeyccceklcrini filan sormaya kalkışırdı. Melda adamı yalnız yakalamanın zorluğunu daha işin başında öğrenmişti. Korkarım, yeni bir hamle yapmak yine bana düşecek, diye düşündü. Ve tam o sırada bir doğa hadisesi genç kadının imdadına yetişti. Dışarıya adımını atacağı sırada,

sabahtan beri esen lodos poyraza dönmüş, bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başlamıştı.

Melda dükkân kapısının önünde mıhlanıp kaldı.

Neden sonra kadının etkisinden sıyrılan Sinan da genç kadının dükkândan çıkmadığını görünce kapıya yaklaştı. "Eyvah " diye mırıldandı Melda. "Yağmur fena bastırdı. Arabaya gidinceye kadar çok kötü ıslanacağım."

Dükkân sahibi, "Sağanaktır hanımefendi, geçer birazdan. Aceleniz yoksa burada bekleyebilirsiniz," dedi. Fena fikir değildi, en azından birlikte olacakları süre biraz daha uzardı. Melda hızla kafasını çalıştırmaya başladı. Dalgın profesörü fakülte bahçesinden beri takip ettiği için, karısının arabayı alıp gittiğini ve onun bu akşam araçsız olduğunu biliyordu. Dükkân sahibine, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Bu arada Sinan da bastıran sağanağı görmek ister gibi yanına yaklaşmıştı. Şikâyet eder gibi konuştu, "İstanbul'da lodosun sonu hep böyledir, arkasından yağmur gelir."

"Doğrudur, Hocam."

Şimdi üçü de kapının önünde durmuş şiddetli yağmuru seyrediyorlardı. Çarşı içindeki insanlar ıslanmamak için kaçışmaya ya bir çatı altında korunmaya ya da dükkânlara dolmaya başlamışlardı.

"Hay aksilik!" diye homurdandı Sinan. "Şemsiyemi de arabada unuttum."

Melda bilmiyormuş gibi sordu.

"Arabanızı buraya yakın bir yerde mi park ettiniz?"

Sinan gülümsedi. "Maalesef bu akşam arabasızım. Arabayı hanım alıp gitti." Yeni bir hamlenin tam sırasıydı Melda için. Tabii fırsatı kaçırmadı. "Ne tarafta oturuyorsunuz Hocam?"

"Buraya epey uzağım, Gümüşsuyu'nda."

"Benim yolumun üzeri sayılır. İzin verirseniz sizi ben arabamla bırakayım."

Bu beklenmedik teklif karşısında Sinan şaşırmıştı. Yüreğindeki çarpıntı yeniden hızlandı, çocuk gibi heyecanlandı ama tabii önce itiraz etti.

"Aman hanımefendi ne zahmet! Yağmur dinince bir taksi bulurum."

"Zahmet mi? Galiba şaka yapıyorsunuz. Bana ne güzel bir fırsat tanıyacağınızın farkında mısınız? İlerde eşime dostuma nakledeceğim müthiş bir anı doğacak. Müstakbel başbakanımızı yağmurlu bir havada arabama alıp evine kadar götürdüm diyebileceğim."

Sinan elinde olmadan güldü.

Rezzan alnını cama dayayıp dalgın dalgın yağmurlu havada Taksim'den Dolmabahçe'ye akan yoğun araç trafiğine bakmaya başladı. Her zaman olduğu gibi ani sağanak şehrin trafiğini arapsaçına çevirmişti. Vasıtalar adım adım ilerliyor yahut akış tıkanıp uzun uzun beklemeler başlıyor, arkasından da anlamsız klakson sesleri yükseliyordu.

Sağanak bir türlü kesilâıemişti. Nerede kaldı bu adam, diye söylenmeye başladı içinden. Onu dinleyip, fakülteden ayrıldığı için şimdi kendine kızıyordu. Keşke yarım saat daha oyalanıp bekleseydim, diye düşündü. Böyle havada taksi bulmak da zorlaşırdı İstanbul'da. Sanki koca kentin tüm boş (aksileri birden ortadan kaybolurdu.

Bileğindeki saate baktı, yedi buçuğu geçiyordu. Sinan yine de eve dönmüş olmalıydı, merak ederek cep telefonundan kocasını aradı. Ulaşılamıyordu. Bu kez fakültedeki direkt telefonunu aradı, o da cevap vermiyordu. Belli ki toplantı bitmiş, çıkmışlardı. Herhalde yoldadır, diye söylendi. Merak etmek için henüz erkendi.

Mutfağa geçti, akşam yemeğinin hazırlıklarını tamamladı. Zaten akşamları bolca salata, söğüş tavuk ve meyve yerlerdi. Mutfaktan çıktığında saatine bir daha baktı, sekize geliyordu. Allah Allah, diye söylendi. Her şeye rağmen bu saate kadar gelmesi gerekirdi kocasının. Tekrar salonun penceresinin önüne gitti, dışarıya bir göz attı. Trafik yoğunluğu aynı şiddetiyle devam ediyordu. Acaba vasıta bulamayıp kalabalık geçinceye kadar bir yere mi takıldı, diye düşündü. Ama Öyle olsa merak etmesin diye, mutlaka arardı kendisini.

Biraz gergin, koltuklardan birine çöktü. Bu havada Sinan'in gecikmesi belki o kadar da önemli değildi, ama Rezzan'ı asıl endişelendiren şey son zamanlarda Sinan da hissettiği değişikliklerdi. Kocasına bir haller olmuştu ve Rezzan ne olduğunu henüz tam olarak anlayamıyordu. Son günlerdeki durgunluğunu ve sık sık düşüncelere dalmasını belki önünde açılan siyasi hayat ihtimaliyle izah etmek mümkündü ama ne var ki, Sinan'daki değişiklik bu haberin ortaya atılmasından daha önce başlamıştı. Bunca yıllık kocasını iyi tanırdı, genelde sakin, huzurlu, fazla beklentisi olmayan, sürdürdüğü hayattan memnun ve mutlu bir adamdı. Her evli kadının korkusu olan, kocasının hayatına başka bir kadının girmiş olabileceği ihtimaline fazla itibar etmiyordu. Öyle olsa bunu hemen anlardı. Kuşkusuz Sinan zeki bir adamdı fakat o böyle bir maceraya kalkışsa, Rezzan mutlaka sezinlerdi. Yine de içine bir kurt düştü; kocası yaşını göstermeyen, dinç ve

yakışıklı bir adamdı. Girdikleri her mecliste kadınların dikkatini çeken, havası, titri, güzel konuşması, etkili ses tonuyla hemen dikkatleri üzerine toplayan bir insandı. Ama asla çapkın yaradılışlı bir erkek değildi, bunca yıllık evlilikleri boyunca bu konuda aralarında en ufak bir tatsızlık çıkmamıştı. Ama Rezzan'ın güvenmediği, kadınlardı; kocasının peşinde çeşitli amaçlarla pek çok kadının dolaşabileceğini rahatlıkla kabul ediyordu. E, öyle bir devirde yaşıyorlardı ki artık kimseye güven kalmamıştı hatta Sinan'a bile. Zaten siyaset serüvenine kalkışmasına da bu yüzden muhalifti. Çok saçma ve anlamsız buluyordu bu yaştan sonra düzgün giden hayatlarını bırakıp hiç alışık olmadıkları yepyeni bir hayatın dehlizlerine girmeyi.

Karnı acıkmıştı.

Yeniden kocasının cep telefonunu aradı. Telefon kapalıydı. Saat dokuza gelirken heyecanı eni konu artmıştı ve artık endişelenmeye başlamıştı.

Bir aksilik olsa Sinan mutlaka kendisini arardı. Sakın başına bir kaza gelmesin, diye huylanmaya başladı. İçinden bu güzel kadın bir hayli varlıklı olmalı, diye geçirdi Sinan. Gıcır gıcır bir BMW'ye binmişlerdi. Gerçi Sinan oldu olası araba markalarına pek meraklı olmadığından, tipini ve senesini çıkaramamıştı ama BMW çok bakımlıydı; son modelmiş gibi görünüyordu. Ayrıca güzel gözlü ressamın, tipsiz ve yüz ifadesi itici de olsa, bir özel şoförü vardı. Kadın Sahaflar Çarşısı'ndan şoförüne telefon etmiş, şoför de elinde bir şemsiye ile onları almaya gelmişti.

Sinan heyecanından fazla konuşamıyordu. Aslına bakılırsa son derece basit ve sıradan bir olaydı başına gelen. Şiddetli bir sağanağa yakalanmıştı ve yardımsever, anlayışlı bir vatandaş kötü havada kendisini evine bırakacaktı. Bunun büyütülecek bir yanı yoktu. Sıradan bir öğretim üyesi iken, birden siyasi nedenlerle televizyon ve gazetelerde boy boy resimleri yayınlanmaya başlayınca, bir anda meşhur olmuş ve insanların dikkatini çekmeye başlamıştı. Aksi halde daha adını bile bilmediği bu güzel hanımefendi, kesinlikle kendisini arabasına almazdı.

Boş yere kendimi aldatmayayım diye, düşündü Sinan. Onu asıl heyecanlandıran şey yanındaki güzel kadının varlığıydı ve hissettiklerini çok yadırgıyordu. Elli yaşına yaklaşırken bu tür heyecanlara kapılması artık pek doğal gelmiyordu ona. Çoktan sorumluluklarını idrak edecek yaşa ve mevkiye gelmişti, aklından geçenler son derece anlamsızdı. Bu yaştan sonra çapkınlık yapacak, macera arayacak hali yoktu. Beyninden geçenlerin son derece doğal olduğunu da kabul ediyordu. Yaşı ilerlemiş olsa da sonunda sıhhatli bir erkekti ve son zamanlarda bastıramadığı bir takım duyguların

benliğini kapladığını ve kendisini rahatsız ettiğini de fark ediyordu. Bir bakıma tabiatın kaçınılmaz hükmüydü bu. Yıllarca kendini bilime adamış, hayatın doğal zevklerinden âdeta uzak durmuş veya başka bir ifadeyle çapkınlığı ne düşünmüş ne de buna ayıracak zaman bulmuştu. Ömrü kalın kitaplarla boğuşarak geçmişti. Şimdi yolun sonuna geldiğini hissettiği anda, bedeni isyan etmeye başlamıştı.

Düşünceleriyle boğuştuğu için arabanın arkasında oldukça sessiz kalmıştı. Nihayet toparlanarak konuştu.

"'Size müteşekkirim, hanımefendi. Doğrusu hızır gibi imdadıma yetiştiniz, aksi halde vasıta bulmakta sanırım epey zorlanacaktım."

"Aman beyefendi, söylemeye bile değmez. Yolumun üstü sayılır. Ne olacak ki?" diye mırıldandı Melda yumuşacık bir ses tonuyla.

"Sahi, siz ne tarafta oturuyorsunuz? Sormayı unuttum."

"Bebek'te, efendim."

Hiç şaşırmamıştı Sinan. Soruyu sorarken kadının Bebek, Yeniköy veya Tarabya gibi semtlerden birinde oturduğunu düşünmüştü. Tabii bu bir yakıştırmaydı ama yanılmamıştı.

Sarışın kadın devam etti.

"Beni bağışlayın, size kendimi tanıtmayı dahi unuttum. İtiraf edeyim ki dükkânda sizin gibi ünlü biriyle karşılaşınca heyecandan dahverdim gitti. Adım Melda, Melda Karamanlı."

"Çok memnun oldum, hanımefendi," diye fısıldadı Sinan.

İçinden gülmek gelmişti Sinan'ın. Asıl heyecandan ne yapacağını şaşıran kendisiydi, güzel kadının öylesine etkisinde kalmıştı ki adını sormayı düşünmemişti bile.

Arabanın arkasında oturuyorlardı. Zaman zaman yoldaki bir kavisi dönerken veya araba fren yaptığında vücutları istemeden birbirine değiyor, Sinan genç kadının kalçalarının hafifçe de olsa vücuduna dokunuşunu hissediyordu. Ama ikisi de bunu çok doğalmış gibi karşılıyor ve biraz uzaklaşma gereğini duymuyorlardı. Ne var ki Sinan belli belirsiz dokunuşlardan müthiş elektriklenmeye başlamıştı. Neyse ki Melda inisiyatifi ele almış, devamlı konuşmaya başlamıştı. Konudan konuya atlıyor, sanki Sinan'ı rahatlatmak istercesine susmuyor, profesörü tedirginliğinden sıyırmaya çalışıyordu.

Hoca gerçekten şaşkındı.

0u yolculuğun hiç bitmemesini istiyordu. Bir ara nerede olduklarını anlamak istercesine dışarıya baktı. Manifaturacılar Çarşısı'nın önünden

köprüye doğru gidiyorlardı. Öylesine dalmıştı ki, hayal âleminden birden kadının sorduğu sualle silkindi.

"Görmek ister misiniz?" demişti Melda.

Soruyu anlayamadı önce. Kadının neyi kast ettiğini çıkaramadı fakat dalgınlığını belli etmemek için de, neyi diye soramadı.

"Tabii," diye mırıldandı sadece.

"Buna çok sevindim. İnşallah beğenirsiniz. Belli olmaz, belki siz de bundan sonra resim çalışmalarına başlarsınız."

Sinan durumu kavrar gibi olmuştu. Melda'nın kast ettiği yaptığı resimler olmalıydı.

"Vakit henüz erken sayılır. Dönüş için merak etmeyin şoförüm sizi evinize bırakır."

İçinde hafif bir burukruk,4fıissetti Sinan. O an duygularını tahlil edemiyordu. Bu karşılaşmanın hayatında bir dönüm noktası olduğu hissediyordu artık. Bir an kendini çaresiz ve kapıldığı girdabın dolambaçlı yollarına sürüklenir gibi duyumsadı ama bundan hiç de şikayetçi olmadı. Zaten istediği bu değil miydi? Bundan sonra neler olabileceğini kestiremiyordu ama içinden taşan ve benliğini kaplayan sıcak duygular gereken dönüşü yapamayacağının ifadesiydi. İradesi ve mantığıyla mücadelenin anlamı yoktu, olayları tabii seyrine bırakmaya kararlıydı.

Melda'nın evi pek büyük sayılmazdı. Ufak bir çatı katıydı. Pek fazla eşya da yoktu. Buna karşın denize bakan ön cephe baştan aşağı cam kaplıydı. Genç kadın sanki evinin salonunu bir resim atölyesi gibi kullanıyordu. Yan yana sıralanmış çeşitli tablolar yer alıyordu etrafta. Kimisinin üzeri büyük çarşaf gibi bezlerle örtülmüştü. Bazıları yarım kalmıştı. Etrafta paletler, fjoya tüpleri, çeşitli ebatlarda fırçalar mevcuttu. Bir tarafta iki büyük deri koltuk vardı.

"Beyefendi dağınıklığım için beni mazur görün," dedi Melda. "Burayı aynı zamanda atölye olarak kullanıyorum."

"Rica ederim. Bence çok doğal. İtiraf edeyim ki ilk defa bir ressamın çalıştığı yere giriyorum. Heyecanlandım."

Gülümseyince Melda'nın o nefis gamzesi yeniden ortaya çıkmıştı.

"Burası sıcak," dedi genç kadın. "Trençkotunuzu alayım."

Sinan hiç itiraz etmeden çıkardı trençkotunu.

"Bir cin tonik veya viski alır mısınız?"

"Memnuniyetle. Mümkünse bol sulu bir viski."

"Tabii."

Salonun zemini cilalı parkeydi. Stüdyo tarzında dekore edildiğinden yerde halı bile yoktu. Melda'nın yüksek ve ince topuklu çizmeleri yürürken ahşap zemin üzerinde ses çıkarıyordu. Kalın ve enli bardaklara koyduğu iki parmak kadar viskinin üzerine bol su ilave ederek birini Sinan'a uzattı. Sonra gülümseyerek bardağını dudaklarına götürdü. Sinan gittikçe ortama ısınıyordu, cesareti artmış Melda'nın yeşil gözlerinin derinliklerine artık pervasızca bakmaya başlamıştı.

"Şerefinize," diye mırıldandı. İçkilerinden birer yudum aldılar. "Evinizin manzarası hârika," dedi Sinan.

"Evet, öyledir. Ne yazık ki bugün hava kapalı ve yağışlı; güneşli bir günde gelseniz manzaraya bayılırsınız. Zaten burayı sırf bu güzel manzara için tuttum."

Cesaretlenen Sinan sordu.

"Yalnız mı yaşıyorsunuz?"

Melda anlamlı bir şekilde gülümseyerek cevap verdi.

"Evet, hayatımda bir erkek yok. Şayet öğrenmek istediğiniz buysa. Özgürlüğümü kimseyle paylaşmak istemiyorum. Bir kere o hatayı yaptım ve evlendim ama yürütemedim, beş sene önce de boşandım."

"Hayret," diye fısıldadı Sinan.

O güzel gamze genç kadının yanağında yeniden oluştu. "Sizi hayrete düşüren nedir Sinan Bey?"

"Şey.." diye başını iki yana salladı Sinan. "Kompliman duymaya hiç ihtiyacı olmayan birisiniz, tüm samimiyetimle itiraf edeyim ki hayatımda sizin kadar güzel ve çekici bir kadın görmedim. Ne yalan söyleyeyim, ilk gördüğümde sizi İskandinav ülkelerinden gelmiş bir turist sandım. O ırkın tüm özelliklerini taşıyorsunuz, lakin anlayamadığım nokta..."

Sinan birkaç saniye durakladı.

"Evet?" diye mırıldandı Melda.

"Nasıl olur da bu şehrin erkekleri arasında ilginizi çekecek, gönlünüzü çelecek biri çıkmaz?"

Melda şuh bir kahkaha attı.

"İltifat etmeyi çok iyi beceriyorsunuz, Hocam."

"Yo yo, iltifat etmek için söylemedim. Cidden müstesna bir kadınsınız. Hem bu sadece fiziksel mükemmeliyetinizden kaynaklanmıyor. Ayrıca...."

"Devam edin lütfen. Sjfci dinlemek çok hoş."

"Nasıl ifade etsem. Aslında ben bu konularda pek becerikli sayılamam, ama bence güzelliğinizden de öte, pırıl pırıl ışıldayan bir zekâya, modern

bir kadının sahip olması gereken tüm vasıflara sahipsiniz. Cesur, dürüst ve atılgan..."

Melda hınzırca başını iki yana salladı yine.

"Kadın ruhundan anladığınız besbelli. Üstelik teşhislerinizde tam yerinde. Beni gerçek kimliğim ve niteliklerimle çiziverdiniz bir anda. Şimdiye kadar hiçbir erkek beni bu kadar rahat ve başarılı teşhis edemedi."

"Yine beni şımartıyorsunuz."

"Hiç de değil."

Sinan konuşmanın döküldüğü mecradan çok memnundu. Üzerindeki çekingenliği yavaş yavaş attığını, hatta ziyadesiyle cesaretlendiğini sanıyordu. Bir an Melda'ya söylediklerini düşününce kendi de şaştı. Galiba yıllar sonra ilk defa bir kadına gerçek anlamda kompliman yapıyordu ve bundan fazlasıyla zevk almıştı.

Aynı anda elindeki viski bardağından bir yudum daha alan Melda ise, bir saat içindeki gelişmelere inanamıyordu. Karşısındaki erkeği baştan çıkaran baygın bakışlarını onun gözlerinden çekmeden düşünüyordu. Sinan'ın bu kadar saf ve kadınlar karşısında bu denli tutuk olabildiğine ihtimal vermemişti. Hatta bir an numara yapıp yapmadığından emin olamadı.

Birden viski bardağını yere bırakarak profesörün elini kavradı. "Gelin," dedi. "Size yaptığım tabloları göstereyim." Aslında Sinan o an tabloları görmeye hiç de hevesli değildi. Yağlı boya resimlere bakacağına karşısındaki kadının nefis yüzüne bakmayı tercih ederdi. Ama Melda'nın onu kanepeden kaldırırken kavradığı elini bırakmaması tabloların yanına götürürken de cildinin sıcak temasını hissetmek heyecanını doruklara taşımıştı.

Resimden fazla anlamazdı Sinan. Ne var ki gördüğü tablolarda gerçekten sıcak ve tatlı renkler, insanın içine huzur veren bir çekicilik vardı. Tıpkı o renkleri yaratan fırçanın sahibi gibi. Bir kısmı peyzaj, bir kısmı natürmorttu tabloların. Melda şimdi üstü örtüyle kapalı büyücek bir tablonun önünde durmuştu.

Genç kadının bir tereddüt yaşadığını fark eder gibi olmuştu Sinan. Açmak için örtüye uzanan Melda duraklamıştı birden. Durumu hisseden Sinan sordu.

"Bu tablo nedir?"

Melda kekeledi. "Bir nü. Ama şimdiye kadar kimse o resmi görmedi." Sinan şaşırmış gibi sordu. "Neden?"

"Çünkü modeli benim. Bunu size de göstermemem lazım. Utanırım."

Sinan afallamıştı. O an içini dayanılmaz bir merak kapladı. Bu harika görünümlü kadının çıplak resmini görmek çok heyecan verici olmalıydı. Kendisinin de şaştığı sakin bir sesle, "Resim bir sanattır, estetiktir, güzelliğin olgusudur," diye mırıldandı. "Çekinmenize bir anlam veremedim. Çok şanslısınız ki dünyada bulabileceğiniz en güzel modelle çalışmışsınız, daha ne istiyor, neye hayıflanıyorsunuz."

Gerçekten de bu tabloyu Melda iki sene evvel Ankara'daki vinde yapmıştı. Resmin sanatsal değeri tabii ki çok tartışılabilirdi, ama körpe ve diri vücudunu bütün ihtişamıyla tuale aksettirdiğinden hiç kuşkusu yoktu. Sonra utancını birden venmiş gibi tablonun üzerindeki örtüyü aşağıya çekiverdi.

Sinan Öktem, akşam on buçuğa doğru Gümüşsüyü'ndaki dairesinin kapısını anahtarıyla açarken, karısının evde meraktan çatlayacak raddelere gelmiş olabileceğini yeni yeni düşünmeye başlamıştı. Şimdiye kadar ona haber vermeden böyle bir densizlik yaptığını hiç hatırlamıyordu. Ancak kapıyı açıp içeriye bir suçlu gibi süzülürken karısına ne diyeceğini düşündü bir an. Genelde karısına yalan söylemezdi; ondan gizlediği daha doğrusu hayatında yalanı gerektirecek hiçbir olay olmamıştı. Ama bu gece yaşadıklarını kesinlikle Rezzan'a anlatamazdı; gerçi onun hak ve hukukunu ihlal edecek bir şey yaptığını sanmıyordu henüz, ama karısı bu kadarını bile anlayışla karşılamazdı. Kapıyı geldiğini belirtir gibi biraz gürültüyle kapatırken, kendisi de mütereddittí. Bu akşam yaşadıklarının ne şekilde yorumlamaliydi? Aklı karışıktı biraz. Melda'ya arzu duyduğu, içinde uzun zamandır filizlenen değişim özleminin tetiklendiği, kendisini tamamen yabancısı olduğu bambaşka bir âlemde buluverdiği inkâr edilemezdi.

Evin bütün ışıkları yanıyordu.

Rezzan salonda olmalıydı. Ama kapının kapandığını duymuş olmasına rağmen yerinden kalkmamıştı.

"Rezzan!" diye seslendi. Cevap yoktu.

Trençkotunu portmantoya asıp salona doğru yürüdü. Tahmin ettiği gibi karısı salondaki koltuklardan birinde oturuyordu, hiddetten ateş püskürdüğü halinden belliydi. Karısı çok kızdığı zamanlar daha da sakin davranır, ancak sükûnetle fazlasıyla kahredici laflar ederdi. Sinan bunu bildiğinden Önce alttan aldı.

"Beni merak ettin, değil mi?" diye fısıldadı.

Karısı buz gibi bir sesle söylendi.

"Saatten haberin var mı?"

"Çok üzgünüm hayatım."

"Telefon diye bir alet var; ne işe yaradığını biliyor musun? "Tamam Rezzan, hatalıyım. Kabul ediyorum. Üstüme varma.

"Ne demek üstüme varma. Saat on buçuk, meraktan çıldıracaktım az kaldı. Her tarafa telefon ettim, uğrayabileceğin herkesi aradım. Neredeydin bu saate kadar?"

"Bizim Salih'e rastladım."

Rezzan sinirli bir sesle, "Salih de kim? Öyle birini tanımıyorum," diye homurdandı.

Yalan söylemek istemiyçlr.du Sinan, fakat karısına güzel bir kadına rastladım ve cazibesine kapılarak evine kadar gittim, diyemezdi. Aslında bunca yıllık karısının davranışında bir art niyet aramamasını isterdi, zira ona şimdiye kadar hiç ihanet etmemişti ama bu kez, yaptığının ihanet olup olmadığından kendisinin de kuşkusu vardı.

"Çok eski bir arkadaş," diye fısıldadı.

"Neden ben tanımıyorum?"

"Yapma Rezzan, bütün eski arkadaşlarımı tanıyacak değilsin ya. Salih'le askerde beraberdik, yıllardır görüşmemiştik."

Karısı inanmamış gibi, "Ya," diye mırıldandı. "Nerede buldun onu?" Sinan yalanına biraz da hakikat payı katmak istedi. "Sahaflar Çarşısı'na uğramıştım, orada karşılaştık."

"Sonra?"

"Tutturdu, illâki gidip bir yerlerde kafa çekeğiz, diye. Atlatmak istedim ama beceremedim. Çok ısrar etti, sonra mecburen Boğaz'da bir restorana gittik."

"Yahu, insan bir telefon edip haber vermez mi?"

"Tamam, hatalıyım dedik ya.."

"Cep telefonun da kapalıydı. Neden açmadın?"

"Bizim çocuklarla odamda çalışırken, rahatsız edilmeyim diye kapatmıştım, sonra da açmayı unutmuşum."

Rezzan sanki pek inanmadığını göstermek ister gibi, son bir kez kocasının yüzüne baktı. Daha sonra da oturduğu koltuktan kalkıp tek kelime etmeden yatak odasına doğru yürüdü. Sinan karısıyla pek ender tartışırdı ama mizacı itibariyle Rezzan'in bu hadiseyi kolay unutmayacağını ve asık yüzünün birkaç gün devam edeceğini bilirdi. İlk defa için için sevindi;

gerginliğin devam etmesini, onunla konuşmamanın daha hayırlı olacağını düşündü.

Acı da olsa bir şey daha fark etmişti: Karakterine uymadığı halde, yalan söylemek pek de zor değildi, hatta bir kurtuluş yolu olduğu bile söylenebilirdi. Garip bir şaşkınlık duydu bundan, ama rahatsız da olmadı. Evin içinde amaçsızca dolaştı bir süre, karısının yatmasını bekledi.

Yeni bir tartışma veya kinayeli sözler istemiyordu. Yirmi dakika sonra o da yatak odasına girdi. Düşündüğü gibi Rezzan yatağa yatmış, dertop olup sırtını dönmüştü.

Işığı yakmadan soyundu, alışkınlıkları hilafına sırtından çıkardıklarını askıya asmadan öylece bıraktı, usulca yatağa karısının yanına süzüldü. Uzun süre uyuyamayacağını, zihnini bu gece yaşadıklarının işgal edeceğini biliyordu. Sarhoş değildi ama içtiği iki kadeh viski onu hafifçe uyuşturmuştu. Başını yastığa koyunca nü tablosu karşısında duyduğu heyecanı hatırladı.

Doğrusu çok ustaca yapılmış bir resimdi. Tablo sanatsal anlamda değil de, Melda'nın vücudunun tüm ayrıntılarını bir fotoğraf gibi tuvale aktarmış olduğu için mükemmeldi. O çıplaklığı görünce Sinan'ın nefesi kesilmiş, sanki yanı başında o pozu vermiş gibi, çırılçıplak düşünmüştü Melda'yı. Resim sanki bir pornografi şaheseriydi. Kırmızı bir zemin üzerinde yatan model müthiş tahrik ediciydi. Yuvarlak omuz başları, insana titriyormuş hissi veren dolgun göğüsleri, ince beli, biri kıvrık duran bacaklarıyla sevişmeye davet eder gibiydi. İnanamıyorum, böyle bir güzellik olamaz diye, mırıldandığını hatırladı. Bu kelimeler ağzından gayri ihtiyari kaçmış, biraz da utanmıştı Sinan. Neyse ki Melda onu koluna girerek tablonun yanından uzaklaştırmış ama tabloyu yeniden örtmemişfi Yerlerine dönüp oturduktan sonra da Sinan gözlerini o muhteşem tablodan ayıramamıştı..

Bu gecenin hayatında bir başlangıç olduğuna inanıyordu artık Sinan. Önünde yalnız siyaset ufku değil, yeni bir aşk sayfasının da açıldığını düşünmeye başlamıştı. Melda'nın saygı ve takdir içeren sıcak yaklaşımı da bunun işaretiydi. Genç kadın yeni başlayan dostluklarının bu geceyle sınırlı kalmamasını, devam etmesini istemişti.

Sinan kendini yeni bir hayata doğmuş gibi hissediyordu. Onu düşündüren tek nokta bu rastlantının zamansızlığıydı. Siyasete atılınca bütün dikkatler üzerine çevrilecek, her hareketi basın tarafından takibe alınacaktı.

Omuz silkti yatağın içince.

Hiçbir şeyi fazla umursamıyordu. Yaşına uymayan, çocuksu bir heyecan içindeydi. Uykuya daldığında saat gece yarısını geçmişti.

Profesör Sinan Öktem'in evini terk etmesinden on dakika sonra Melda, Bebek'teki evin yatak odasına geçerek sırtına rahat bir giysi geçirdi ve dudaklarında muzaffer bir gülümsemeyle cep telefonunu açarak Avukat Mahmut Önder'i aradı, ikinci çalışta telefon açılmıştı. Melda yine de ihtiyatlı konuştu.

"Merhaba. Müsait misin, konuşabilir miyiz?"

"Konuş tatlım, konuş. Evde değilim, iki gündür aramıyordun, ben de meraklanmaya başlamıştım. Nasıl gidiyor işler?"

"Umduğumdan da iyi. Senin salak tuzağıma düştü sayılır."

"Deme yahu?"

"Ayol ne saf adammış! Görür görmez abayı yaktı bana."

"Yoksa ilk görüşmenizde herifle yattın mı?"

"Daha neler! O kadar çabuk olur mu canım? Ama yakındır. İki gün sonra bana yemeğe gelecek. Şayet bana şoför diye verdiğin Cahit denen adam becerikliyse meseleyi o gece hallederiz. Yalnız ondan hiç hoşlanmadığımı sana söylemeliyim."

"Cahit'i mi kast ediyorsun?"

"Evet."

"Neden? Bir terbiyesizlik mi yaptı yoksa?"

"Yok canım, öyle değil... ama fazla işgüzar. Kendine göre bazı fikirler ileri sürüyor ve canımı sıkıyor bazen."

Mahmut, "Tamam tatlım," diye mırıldandı. "Onu arar bir diskur geçerim."

"İyi olur. Paramın öbür kısmını da hazırla. Kaseti getirince isterim."

"O hususu hiç dert etme. Paran hazır."

"Tamam Mahmut, iyi geceler şimdilik. Telefonumu bekle"

"Oldu hayatım, elini çabuk tut."

Melda telefonu kapattı. Birkaç saniye düşündü, sonra içinden ulan pezevenk Mahmut, diye geçirdi. Kimin adına dolap çevirdiğini bilmiyorum ama bu iş senin boyunu aşar, arkanda o tonton adamın fena halde endişelendirdiği biri olmalı. İçini bir huzursuzluk kaplamıştı. Hatta bu işi kabul ettiği için hafif bir pişmanlık duydu. Mahmut'tan büyük bir para koparıyordu, iyi hoş da bu işte avukatın çıkarı neydi acaba?

Telefonu kapatan Mahmut, adamı Cahit'i aradı. Zil çaldığında Cahit, Taksim'de ikinci sınıf bir oteldeki odasında yatmaya hazırlanıyordu.

"Buyur ağabey," diye açtı telefonu.

Mahmut, Melda'nın şikâyetinden söz etmeden, "İşler ne durumda adamım?" diye konuya girdi.

"Valla ağabey, adamla bugün kontak kuruldu. Sanırım av kapana girdi. Melda Hanım işinin ehli birine benziyor. Biraz burnu havalarda ama o kadarı da olacak artık. Tanıştıklarından yarım saat sonra adamı kiraladığı evc götürdü valla. Yaman biri."

"Öyledir o."

"Kadının şoförü pozunda az önce Gümüşsüyü'ndaki evine bıraktım adamı."

"Bir şeylerden şüphelenmedi, değil mi?"

"Yok be ağabey, herif zevkten dört köşeydi."

"Yolda seninle bir şey konuştu mu?"

"Pek sayılmaz."

"Ne mesela?"

"Adın ne, kaç yıldır hanımefendinin yanında çalışıyorsun falan gibi şeyler."

"İdare edip usturuplu cevaplar verdin, değil mi?"

"Ayıp ediyorsun ağabey,"

"Güzel. Bir an evvel neticeye ulaşın Cahit. Oluk gibi param akıyor, anlıyorsun, değil mi? Bu tempoya dayanmak zor."

"Anlamasına anlıyorum da ağabey, benim elimden bir şey gelmez. Komuta Melda Hanım'in elinde, onun dedikleri oluyor. Zamanı o ayarlıyor. Şimdilik benim hiç sözüm dinlenmiyor."

"Biliyorum, biliyorum ama ben de aynı vaziyetteyim. Katlanacağız artık, başka çaremiz yok. Yine de onun her yaptığından beni haberdar edeceksin, tamam mı?"

"Tamam, ağabey."

"Hadi hoşça kal şimdilik."

Mahmut telefonu kapattı.

Hür Solcu Parti Onursal Başkanı Musa Süren'in, Profesör Sinan Öktem başkanlığında ittifak çağrısı Ankara'da siyasi kulisleri hareketlendirmişti. Aslında bu çağrı siyasi çevrelerde bomba etkisi yapmış, halkın desteğini kazandığı için de, üç solcu ana partinin başkanları teklife mesafeli yaklaşmalarına rağmen, hemen itiraz edememişlerdi. Bu proje hiçbirinin işine gelmiyordu aslında; böyle bir birleşmenin vukuu muhtemelen siyasi hayatlarının sonu anlamına gelebilirdi. Ancak parti tabanlarının teklife

gerçekçi yaklaşıp sıcak bakması; seçmen kitlelerinden alınan ilk olumlu izlenimler hepsini şaşkına çevirmişti. İlk sondajlar parti teşkilatlarının da teklife olumlu yaklaştıkları merkezindeydi.

İstanbul'da Melda'nın Prof. Öktem'i evine götürdüğü yağmurlu gecenin ertesi günü, Ankara'da siyasi çevreler yeni bir hamlenin hazırlığı içindeydiler. Sosyal Aydınlanma Partisi Başkanı Hulusi Göçer ile Sosyal Kitle Partisi Başkanı Nuri Karaçam'in o gün saat 15:00'de bir araya gelecekleri resmen basına bildirilmişti. Bu solun ittifakı konusunda atılmış ilk ciddi ve resmi adımdı. Sızan haberlere göre, iki parti lideri belirli konularda mutabakata varırlarsa, bu kez üçlü bir müzakere için Hür Solcu Parti lideri Fahir Ozan'la ileri bir tarihte görüşme yapacaklardı. Bütün bu gelişmelere rağmen geniş sol seçmen kitlesinde yine de umutsuzluk görüntüsü hakimdi. Fısıltı gazetesi hızla faaliyete geçmişti. En büyük endişe, ittifak fikrini ortaya atan kişi Hür Solcu Parti onursal başkanı olmasına rağmen partinin genel başkanı Fahir Ozan'in konuya soğuk bakmasından kaynaklanıyordu.

Saat 15:00'deki buluşma Nuri Karaçam'ın Sosyal Aydınlanma Partisi'nin merkez binasına gelişiyle gerçekleşti. Geniş bir medya topluluğu parti binasının önünde toplanmıştı. Hulusi Göçer, Nuri Karaçam'ı binanın kapısında karşıladı. Her iki liderin de yanlarında parti teşkilatlarından sorumlu yardımcıları vardı. Sıcak ve samimi karşılama basın ordusu tarafından görüntülendi. Pek tabiidir ki müzakereler basına kapalı olarak yapılacaktı. Liderler kapalı kapılar ardına çekilince medya mensupları uzun bir bekleyişe geçtiler. İki lider görüşmelerinin sonunda basına müşterek bir açıklama yapacaktı.

Saat 17:22'yi gösterirken parti merkez binasının önünde bir kaynaşma başladı. İki lider mütebessim çehrelerle medya ordusunun karşısına çıktı. Konuşmayı ev sahibi sıfatıyla Hulusi Göçer yaptı.

"Kıymetli basın mensuplar," dedi. "Sayın Nuri Karaçam'la yaptığımız müzakere çok olumlu ve yapıcı oldu. İkimiz de rahatlıkla bir sol ittifaktan yana olduğumuzu beyan ederiz. Musa Süren'in açıklaması son derece önemli ve yerindedir. Buradaki nazik konu partilerin ısrarla bu fikir üzerinde durmasıdır. Elbette ufak tefek pürüzler zuhur edecektir, ama partiler meseleye iyi niyet ve çözümcü yaklaşımlarla bakarlarsa ortada halledilmeyecek bir durum yoktur. Size şimdilik iki parti olarak ittifak veya koalisyon konularına soğuk bakmadığımızı açıklamak isterim. Sayın Musa Süren, söz konusu ittifakın lideri olarak Profesör Sinan Öktem'in adını

ortaya atmıştır. Gerek ben ve gerekse Sayın Nuri Karaçam bu şahsın liderliği hususunda şimdilik mutabakata varmış durumdayız; bir itirazımız olmayacaktır. Bu atılmış ilk resmi adımdır. Fakat şu kadarının bilinmesini isteriz ki, biz sadece sol ittifaktan yanayız. Bu ittifaka demokratik sağ partilerin bazılarının katılmasının başarılı bir sonuç getirmeyeceği kanaatini taşıyoruz. Sayın Prof. Öktem'in bir gazeteye verdiği beyanatında ifade ettiği üzere sağ partilerin de bu ittifakın içine çekilmesine karşıyız."

Medya ordusu içinde bir kaynaşma oldu. Hemen ön sıralardan bazı sorular yükseldi. Hulusi Göçer hemen elini kaldırarak soru sahiplerini susturdu.

"Şu an basının sorularına cevap vermeyeceğiz. Bunun için vakit erken. Yakın bir tarihte Hür Solcu Parti lideri Fahir Ozan'la da bir toplantı yapmayı kararlaştırdık. Bu üç parti görüşmeler sonunda mutabakata varırsa, o zaman üçlü bir basın toplantısı yaparak her türlü soruya cevap vermeye hazır olacağımızı size bildirmek isterim. Şimdi lütfen bize soru yöneltmeyin. Hepinize teşekkür ederiz."

Medyadaki kaynaşma durulmadı. Akıllara takılan bazı sorular vardı. Basın mensupları ilk izlenim olarak ittifak konusunda yapıcı bir adım atıldığını anlamışlardı, ama Hür Solcu Parti'nin bu konuda takınacağı tavır hâlâ belli değildi.

Sosyal Kitle Partisi İdare Meclisi'ndeki tarihi görüşmeden çıkan partililer, iki grup halinde arabalarla kendi merkez binalarına dönerken eski İzmir Milletvekili Eşref Demircioğlu yanında oturan Parti Sekreteri Salih Pınar'la sohbete başladı.

"Salih'çiğim gidişattan umutlanabiliriz sanırım, değil mi? Müzakerelerin olumlu başladığını düşünüyorum."

"Öyle gözüküyor şimdilik üstadım. Hulusi Göçer ile arkadaşlarının da teklife bakışları menfi değil. Kanımca esas hakkında bugün önemli adımlar attık. Başkanımızın ileri sürdüğü şartlar geri çevrilmedi, ama yine de fazla ümitlenmek için erken."

Eşref Demircioğlu durumu anlamamış gibi mırıldandı.

"Ne bakımdan?"

Salih Pınar pişkin bir edayla sırıttı.

"Hür Solcu Parti'yi bilirsin, henüz Fahir Ozan'dan ses seda çıkmıyor. Eminim ki kendi onursal başkanlarından çıkan bu teklifini sindiremiyordur içine. İnkâra ne hacet, hepimiz o mektepten yetişmiş sayılırız. Solun başını daima onlar çekmek isterler. Şimdi tam bir açmaza girmiş durumdalar, aşağı

tükürseler sakal, yukarı tükürseler bıyık misali, ne yapacaklarını şaşırmış haldeler. Fahir Ozan bunca yıldan sonra liderliği tanınmamış, adı politika sahnesinde duyulmamış bir profesöre bırakmak istemeyecektir. Bırakırsa doğrusu çok şaşarım"

Eşref bozuntuya vermedi, niyeti nabız ölçmekti.

"Bence bu bir devir teslim merasimi gibidir. Biz siyasi kişiler görevi bir yere kadar götürür sonra bayrağı arkamızdan gelenlere tevdi ederiz, böyle de olmalıdır. Nitekim Hulusi Göçer bu basireti gösterdi ve Prof. Sinan Öktem'c liderliği vermeyi kabul etti. Sen ne dersin?" diye mırıldandı.

Parti sekreteri bir an düşündü.

"Doğrusunu istersen, ona da biraz şaşırdım. Hulusi siyasi ihtirası yüksek biridir, bu kadar çabuk pes edeceğini düşünmüyordum."

"Ya bizim başkan? O da daha bir hafta evvel meseleye soğuk bakmıyor muydu?"

"Eşrefciğim ana sorun sol partilerin birleşme fikri altında bir araya gelebilmeleri, esasta mutabakata varmaları, bence liderlik sorunu pek önemli değil."

Eşref hayret etmiş gibi parti sekreterine baktı.

"Bu söylediğine gerçekten inanıyor musun?"

"Neden inanmayacakmışım?"

"Yapma Salih! Bunların üçü de o koltuktan vazgeçmezler. Birbirimizi aldatmayalım, solu gerçekten bir çatının altında birleştirirsek bu ilk seçimlerde iktidara giden yolu açmak anlamına gelir. Bunun manası da başbakanlıktır. Hangisinin bu makamdan acemi ve deneyimsiz bir iktisat profesörü için feragat edeceğini sanıyorsun?"

Salih Pınar bir kahkaha attı.

"Yahu Eşref, neden anlamamakta ısrarediyorsun?"

"Neyi?"

Salih gülmeye devam etti. "Bırak o devreyi sonra düşünelim. Önce gereken ittifakı kuralım. Lider sonra da belli olabilir, şimdilik boş ver o konuyu."

Eşref Demircioğlu ısrar etmedi ama değişen bir şey olmadığını da anladı. Sol partiler hâlâ birbirlerini oyalamaya devam ediyorlardı.

Aynı dakikalarda Sosyal Aydınlanma Partisi'nin merkez binasındaki başkanlık odasında Hulusi Göçer de parti sekreteriyle aynı konuyu görüşüyordu. Sekreter Ulvi Şadan güleç bir çehreyle ellerini ovuştururken keyifle mırıldandı.

"Başkanım, ilk raundu kazandık sayılır. Gidişat mükemmel. Başkan Nuri Karaçam teklifimize oldukça sıcak yaklaştı."

Başkan döner koltuğunda arkasına yaslanırken, "Dereyi görmeden paçaları sıvama Ulvi," diye söylendi. "Bunların hepsi henüz siyasi taktik olabilir. Benim tanıdığım Nuri bu kadar çabuk teslim olmaz. İlerleyen safhalarda epey mızıkçılık edecektir."

"Bağışlayın Başkanım ama böyle bir şansı olacağını hiç sanmıyorum."

"Neden?"

"Dikkat ettiyseniz ileri sürdüğü şartlardan biri de, bütün sol partilerin alacakları oya bakmadan ortak program çerçevesinde katılım çağrısı yapılmasıydı. Bunun anlamı ayan beyan belli, en az seçmen tabanına sahip olan parti onunki, biz de bu şarta itiraz etmediğimize göre daha ne isteyebilir ki? Çok az oy alsa da iktidar olma şansını sağlamış olacak. Onun istediği de bu."

Hulusi Göçer bıyık altından güldü.

"Hiç sanmam."

Afallayan Ulvi Şadan, ne demek istiyorsunuz dercesine başkanına baktı.

"O Adanalı az kurnaz değildir. Bu kadar çabuk teslim olacağını mı sanıyorsun sen? Bence o büyük oynamaya çalışıyor."

"Anlayamadım, efendim?"

"Hepimizin gibi onun da gözü ittifakın liderliğinde." Sekreter hafifçe kızardı.

"Fakat..." diye kekeledi. "Liderlik konusunda mutabakat sağlanmadı mı?"

"Henüz sağlanan hiçbir şey yok Ulvi. Daha bu köprünün altından çok sular akacak. Dur bakalım hele, henüz Fahir Ozan ağzını bile açmadı. Profesöre ilk itiraz ondan gelecektir bekle ve gör. Bence bu işte liderlik şansı en az olan kişi profesördür."

"Ama Sayın Musa Süren bu projenin ancak onun varlığıyla kaim olacağını söylemedi mi? O devrede olmazsa her şey ortada kalabilir."

"Ben hiç de öyle düşünmüyorum. Bu meseleyi iki farklı kanaldan mütalaa et. Birincisi üç partinin bir şekilde koalisyon ittifakı sağlama hususunda mutabakata varması. Asıl zor olanı bu. İkincisi ise kimin lider olacağı meselesi."

Sekreter yutkundu.

"Bence bu ikinci şık daha fazla sorun yaratmaya müsait efendim."

"Henüz bilmiyorum, haklı da olabilirsin. Her liderin kendine göre bazı artı ve eksileri mevcut. Ciddi bir çekişme yaşanacağından hiç şüphem yok."

"O durumda bile Nuri*Karaçam'ın hiç şansı yok sayılır."

"Seni böyle düşünmeye sevk eden nedir?"

"Seçmen indindeki popüleritesinin yetersizliği. Solun seçmenleri onu lider olarak görmek istemeyeceklerdir."

"Bundan emin olamazsın."

"Neden, efendim?"

"Liderlik garip bir olgudur ve bazen hiç tahmin edilmeyecek şekilde tezahür eder. Başka bir ifadeyle taban ne Fahir Ozan'ı isteyecektir hatta ne de beni. Çünkü biz yıllar içinde ortaya başarılı bir icraat koyamadık ve yıprandık. Bu gerçeği inkâr edemeyiz. Ama o hâlâ bizim kadar yıpranmış değil. Halk bir de onu denemek isteyebilir."

Ulvi Şadan bir süre başkanının gözlerinin içine baktıktan sonra kısık sesle mırıldandı. "Şayet meseleyi o noktaya kadar indirgersek aynı seçmen tabanının Prof. Sinan Öktem'i deneme eğiliminde olabileceğini de kabullenmemiz gerekmez mi, beyefendi?"

Hulusi Göçer dalgın bakışlarla parti sekreterine bakmadan, "Bundan ben de endişe duyuyorum Ulvi," dedi.

Aynı gece müdavimi olduğu klüpte arkadaşlarıyla briç oynayan Avukat Mahmut Önder saat on ikiye çeyrek kala evine dönmüştü. Kızı Sema bermutat televizyonun başında, takip ettiği dizilerden birinin sonunu seyrediyordu.

Mahmut yorgun bir edayla sordu. "Annen yattı mı?"

Kız gözünü ekrandan ayırmadan cevap verdi. "Biraz başı ağrıyordu bu gece erken yattı." Mahmut hiç oralı olmadı, karısının bu tür mızmızlığına çok alışıktı. Bütün gün domuz gibi yiyip içen, konken partilerinde vakit geçiren Dürdane, akşam olup kocasının geleceği saatlerde nedense hep rahatsızlanır, sıhhatinden şikâyete başlardı. Önceleri bu şikayetleri ciddiye alan Mahmut, sonraları karısının dikkat çekmek için numara yaptığını anlayınca hiç ilgilenmez olmuştu. Dürdanc'nin yattığını duyunca için için sevindi. Şimdi ortalarda olsa, onun asık suratını çekmek, ezik bir tavırla sorduğu, bu saatlere kadar neredeydin, yine briç partilerinde mi, gibi sorularına muhatap olmak zorunda kalacaktı. Şimdiye kadar çoktan sızmıştır diye düşünerek, kızına, "Allah rahatlık versin," dedi ve yatak odasına çıktı. Odaya girip ışığı yaktı. Dürdane horul horul uyuyordu. Tepedeki ışığı yaktığı halde uyanmamıştı.

Mahmut ağır ağır soyunurken cebindeki telefonun titreşim sinyallerini aldı. Ekranda beliren numarayı tanımamıştı. Telefonu açıp, "Alo," dedi.

"İyi geceler Mahmut, benim."

Avukat sesi hemen tanımıştı. Başkan arıyordu.

"Buyurun beyefendi," dedi hemen telâşla." Bu arada yan gözle yatakta horlayan karısına baktı. Dürdane öyle derin bir uykudaydı ki, top atılsa duymazdı artık.

Başkan homurdandı.

"Faaliyete başladın mı Mahmut?"

"Hiç şüpheniz olmasın Başkanım. Tüm gücümle giriştim. Yakın bir gelecekte elimde profesörün siyasi hayata başlamadan silinip gitmesini sağlayacak, bomba gibi belgeler olacak. Siz hiç endişe etmeyin."

"Neler tasarlıyorsun Mahmut?"

"Beyefendi, izin verirseniz bunu şimdilik açıklamayayım, verin kulağı vardır derler, ama şu kadarını söyleyebilirim ki önümüzdeki birkaç gün içinde size teslim edeceğim donelerle o adamın siyaset sahnesinde asla yeri olmayacak."

"Tamam, sana güveniyorum."

Avukat sinsi sinsi gülümsedi.

"Ben de size, Sayın Başkanım."

Hattın öbür ucundan başkanın gevrek kahkahası yükseldi. "Endişelenme. Ben iktidara gelir gelmez bakanlığın müemmen sayılır."

"Sağ olun, efendim."

Telefon kapanmıştı. Mahmut ufak cep telefonunu yatağın başucundaki komodinin üzerine bırakıp soyunmaya başlarken içinden ufak bir endişe bulutu geçti. Zira Mahmut babasının oğluna bile fazla güvenmeyen bir tipti. Acaba Başkana inanmakla hata mı ediyordu.

O sabah heyecanından yerinde duramıyordu Sinan. Sanki saf ve toy bir delikanlı gibiydi; yüreği tanıştığı kızla ilk randevusuna gidiyormuş gibi çarpıyordu. Rezzan'la araları o geceden sonra tam olarak düzelmemiş, eski normal hallerine henüz dönmemişlerdi. Karısı hâlâ soğuk ve mesafeliydi. Gerçi bu durum Sinan'ın pek de umurunda değildi ama senelerce belirgin bir sorumluluk duygusuyla yürüttüğü aile hayatı nedeniyle, hafif de da olsa vicdan azabı duyuyordu. Bu gece Melda'nın evine yemeğe gitmesinin düpedüz ihanet olduğu inanandaydı O yemeğin sonunda neler olabileceğini şimdilik hayal etmekle yetiniyordu, ama önsezileri ve genç kadının vaadkâr yaklaşımı onu fazlasıyla umutlandırıyordu.

Rezzan'a söyleyeceği yalanı hazırlamıştı bile. Karısına dün Hür Solcu Parti lideri Fahir Ozan'dan çok gizli bir telefon aldığını ve Ankara'ya çağrıldığını söylemişti. Üç uçağıyla Ankara'ya gideceğini, Esenboğa'da bir parti yetkilisinin kendisini alarak başkana götüreceğini ama bu görüşmenin kesinlikle basından gizli tutulması gerektiğini bilhassa vurgulamıştı. Rezzan'ın bu dönemde kendisine inanmaması için hiçbir sebep olamazdı, nitekim inanmıştı da. Tabii karısının ilk sorusu gece Ankara'da kalacak mısın olmuştu. Sinan Melda'nın evindeki yemeğin sonunun nasıl noktalanacağını bilmediği için omuz silkiniş, "Bilemiyorum," demekle yetinmişti. Sonra da, "Pek sanmıyorum, herhalde son uçakla dönerim, şayet kalmam gerekirse sana telefonla bildiririm" demişti.

Aynanın karşısında itina ile tıraş oldu. Yüzündeki tıraş köpüğünü sıyırınca ortaya çıkan çehresini dikkatle inceledi. Hiç de fena sayılmazdı. Yaşına göre oldukça dinç sayılırdı, sadece gözlerinin kenarındaki kaz ayağı denen ufak kırışıklar pek hoşuna gitmiyordu. Fazla kilosu yoktu; son senelerde hiç spor yapacak vakti olmadığı halde fiziği pek bozulmamıştı; karın bölgesindeki hafif kalınlaşma da pek önemli sayılmazdı. Çatısı yerinde, omuzları geniş ve kemikli, cildi gergindi.

Yüzünü yıkayıp kurularken keyfi yerindeydi.

Yatak odasına geçip giyinmeye hazırlanırken kısa bir tereddüt geçirdi. Ne renk gömlek seçeceği konusunda kararsız kalmıştı. Tam mavi gömleğine el atarken, Rezzan'ın uyarısıyla irkildi.

"Beyaz gömlek giymen daha yerinde olmaz mı?"

Az kaldı, neden, diye soracaktı, son anda toparlanıp karısına baktı. "Takım elbise giymek istemiyordum," diye mırıldandı.

"Olur mu ayol? Biraz daha ağır başlı, ciddi bir şeyler giymelisin. Spor kıyafetle parti başkanının karşısına çıkılır mı?"

"Kadife ceketimi giymek istiyordum."

"Olmaz. Gri takım elbiseni giy. Beyaz gömlek, ipek kravat seç."

Yüzünü buruşturdu Sinan. Gerçekte bir başkanın karşısına değil, stüdyo tarzındaki bir çatı dairesine yemeğe gidiyordu; Rezzan'ın uygun gördüğü kıyafet biraz abartılı kaçacaktı ama karısına hak vermiş gibi fısıldadı.

"Haklısın galiba."

"Hem bu iş ciddiyet kazanırsa sana koyu renkli birkaç elbise daha yaptırmamız gerekebilir. Ne de olsa başbakan adayı oluyorsun."

Sinan, alay mı ediyor diye, kaçamak bir bakış attı karısına. Ama Rezzan hiç de alay edermiş gibi görünmüyordu.

"Biliyor musun," diye homurdandı,"hâlâ inanamıyorum. Yadırgıyorum biraz. Her şey o kadar ani gelişti ki, hazırlıksız yakalandım. Hiç böyle bir teklifle karşılaşacağımı düşünmüyordum."

"Bak bunda haklısın. Kendi aramızda bile meseleyi enine boyuna tartışacak zamanımız olmadı. Bu görevi istiyorsun, değil mi Sinan?"

"İnan ki bilmiyorum. Ama sol partiler adım üzerinde mutabakata varırlarsa sanırım görevden kaçamam."

"Bu görevi istediğin anlamına geliyor."

Sinan cevap vermedi. Rezzan içini çekerek sordu.

"Acaba Fahir Ozan seninle ne görüşmek istiyor? Neden Ankara'ya çağırmış olabilir?"

"Henüz hiçbir fikrim yok, hayatım."

"Ben çok merak ediyorum. Özellikle de basından gizli bir görüşme talep etmesi biraz düşündürücü, değil mi?"

İçinden, eyvah, diye geçirdi Sinan. Galiba gereksiz bir yalan uydurmuştu, en azından başına dert açmayacak daha sudan bir bahane ileri sürebilirdi. Daha şimdiden dönüşte karısına söyleyecek uygun bir neden bulmak zorunda kalacağını hissetti.

Rezzan, "Dikkatli olmalısın," diye söylendi.

"Hangi konuda?"

"Gizlilik konusunda."

"Anlayamadım, nasıl yani?"

"Bilmiyor musun?"

"Neyi Rezzan?"

"Bütün havaalanlarında haber ajanslarının daimi görevli muhabirleri vardır; unutma, sen artık sadece bir profesör değil, başbakanlığa aday birisin, yani sıradart bir vatandaş değilsin, üstelik tanınıyorsun. Seni Ankara'da görürlerse niçin geldiğini merak edip peşine takılabilirler. Hele bir parti görevlisinin seni karşıladığını fark ederlerse, ellerinden kurtulamazsın."

İçinden, "Lanet olsun," diye geçirdi Sinan. Böyle bir ihtimal hiç aklına gelmemişti. Yalanı gittikçe tatsız bir hal alıyordu. Birden rahatladı, endişeye mahal yoktu, havaalanına gitmeyecekti ki, bu durumda kendisini gören biri de olamazdı.

"Biraz acele et. Unuttun mu, bu sabah dersim var, gecikeceğim," dedi Rezzan. Kocası kravatını bağlamış, sırtına takım elbisesinin ceketini giyiyordu.

"İki dakikaya kadar hazırım."

"Kahvaltı etmeyecek misin Sinan?"

"Boş ver, fakültede çay içerim."

Rezzan kadın dikkatiyle mırıldandı.

"Her şeyini yanına aldın mı? Bir şey unutmamışsındır inşallah." Sinan telaşla ceplerini yokladı.

"Cüzdanım, mendilim, anahtarlarım, gözlüğüm hepsi yanımda. Unutmadım.."

"Ya uçak biletin?"

Az kaldı Sinan boş bulunacaktı ama çabuk toparladı kendini. "Bileti Ankara'dan ayarlamışlar. Havayollarının kontuarından alacağım."

"Peki ya gece otelde kalırsan, yanına pijama, tıraş takımı filan almayacak mısın?"

"Geceyi Ankara'da geçirmek istemiyorum, herhalde dönerim."

"Sen bilirsin, ama yanına ufak bir valiz alsaydın iyi olurdu." . "Boş ver," diye söylendi Sinan.

Az sonra arabalarına binmiş, Beyazıt'a doğru yola koyulmuşlardı. Bir ara Rezzan birden hatırlamış gibi söylendi. "Bu cumartesi gecesi Haluklara davetliyiz biliyorsun, değil mi?"

"Hı hıh," dedi Sinan. "Bizim oğlan da gelecek mi?"

"Gelir herhalde, dayısını çok sever o."

"Ha, aklıma gelmişken Bora ile de konuşmamız gerekli."

"Hangi konu da?"

Sinan biraz dalgın şekilde mırıldandı.

"Sanırım onun da kendisine bir çeki düzen vermesi gerekli artık."

"Artık mı? Ne demek istiyorsun? Nesi var ki Bora'nin?"

"Bak Rezzan, açık konuşayım. Bugüne kadar oğluma karşı otoriter, katı kurallar uygulayan, müdahaleci bir baba olmadım, istediklerini yerine getirdim, her türlü imkân ve şartı sağladım. Şimdi ondan biraz sorumlu davranmasını bekliyorum."

"Anlamadım, ne sorumluluğu? Ne istiyorsun ki? Çocuk bir yandan okuyor, bir yandan da hayatını kazanmaya çalışıyor. Ne var bunda?"

"Anlamazlığa gelme. Ne kast ettiğimi biliyorsun."

"Hayır bilmiyorum. Biraz daha açık konuşsan iyi olur."

Sinan suratını asarak başını iki yana salladı. Sonra, "Tasavvurlarım gerçekleşirse yakın bir gelecekte beni mercek altına yatıracaklar, ben ve

bütün ailem basın tarafından didik didik inceleneceğiz. Bir açığımızı, en azından malzeme olarak kullanabilecekleri bir yanımızı arayacaklar," dedi.

"Ne isterlerse yapsınlar. Ne açığımız var ki?"

"Oğlumuzun barlarda gitar çalmasını istemiyorum. Ayrıca yaşamına, giyim kuşamına, kulağına ve parmaklarına taktığı o küpelere, yüzüklere de karşıyım. Muhtemel bir başbakanın oğlu o kılıkta ve o tarzda yaşayamaz."

Rezzan inanamıyormuş gibi kocasına baktı.

"Bunları sen mi söylüyorsun? İnanamıyorum vallahi! Yoksa birden tutucu mu kesildin? Bora'nın bir an önce kendi sorumluluğunu yüklenmesini isteyen, hatta onu teşvik eden sen değil miydin? Okumasından şikayetin mi var? Çocuk hiç sene kaybetmedi, ayrıca ayrı bir eve taşınmasına izin veren de sendin. Nafakasını temin etmek için gitar çalmasının ne sakıncası olabilir ki?"

Sinan burnundan soluyordu.

"Bütün bunlar ben aday olmadan önceydi. Şimdi şartlar çok değişti; Başbakanın oğlu barlarda gitar çalarak maişetini teinin ediyor, bir yandan da okuyor, demelerini istemem. Ayrıca sürdüğü hayat da pek iç açıcı değil. Geçenlerde bizim eve yemeğe getirdiği o kızı ne çabuk unuttun, felaket bir tipti. Evlenecek diye ödü kopan sendin."

"Ama, boş ver zaman değişiyor, artık gençleri anlamakta zorlanıyoruz, diyen de sendin. Gerçek bu, yeni nesil bizden çok farklı. Hem bunun utanacak ya da gocunacak hiçbir yanı yok. Bora sorumluluklarının bilincinde olan bir genç. Basın aleyhine yazıp çizse de, onunla iftihar etmeliyiz."

"Seninle aynı kanıda değilim. Onu karşıma alıp konuşmam gerekiyor."

Rezzan'ın suratı asıldı. Fakat konuyu fazla uzatmadı. Sinan da konuyu hatalı bir zamanda açtığını çabuk fark etmişti. Böyle bir günde karısına bu konuyu açmamalıydı. Meselenin üzerine fazla varmamalıydı. O da sustu.

Bir süre sessizce arabayı sürmeye devam etti. Konunun şimdilik kapandığını düşünmüştü ama hiç ummadığı bir şekilde karısının söyledikleriyle irkildi.

"Sanırım siyaset pek sana göre bir iş değil Sinan. Bu sevdaya neden kapıldığını hiç anlamıyorum. Ayrıca bu henüz ham bir hayal. Fiili siyasetten uzaklaşmış bir parti başkanının ettiği laf üzerine bir anda kendini geleceğin başbakanı gibi görmeye başladın. Bu sana komik gelmiyor mu? Daha seçimlere kadar köprülerin altından çok sular akacaktır."

Karısına karşılık vermedi Sinan.

Rezzan'ın olumsuz tutumu onu rahatsız etmişti ama her şeye rağmen vereceği cevapla karısını kırmak istemiyordu..

Fakülte binasına girince biraz buruk bir şekilde vedalaştılar. Rezzan asık bir yüzle, "Hadi," dedi. "Seni göremezsem, iyi yolculuklar. Gece dönmeye kararlı mısın?"

"Bir fevkaladelik olmazsa, dönmek istiyorum. Kalmak zorunda olursam seni ararım." Sinan da biraz soğuk konuşmuştu. İkisi de kendi odalarına doğru yürüdüler. Sinan'ın odası bir kat yukardaydı.

Odasına girdiğinde heyecandan yerinde duramıyordu. Neydi bu acemi âşık gibi davranışlar, diye söylendi içinden. Alt tarafı hoşlandığı bir kadının evine yemeğe davetliydi. Yemek sonrası ne olacağı hakkında da henüz kesin bir fikri yoktu, sadece ümitliydi. Bu konuda gerçekten geri kalmış, deneyimsiz ve toy biri olduğunu kabul etti. Biraz deneyimi olsa, bu kadar heyecanlanıp paniğe kapılmazdı. Melda günlük yaşamını allak bullak etmişti. Genç kadının o çıplak tablosunu gördüğü anda galiba bütün duygularını saklayamadan ortaya koymuştu. Ancak kadın da aralarında başlayan ilişkiyi daha ileriye götürmek istemese ne kendisini yemeğe çağırır ne de o malum tabloyu gösterirdi. Belli ki Melda da aynı duyguları paylaşıyordu. Hatta düşündükçe şimdi kendi kendine kızıyordu. O gece biraz daha cesur davranmalı, duyduğu yakınlık ve arzuyu ortaya koymaktan ürkmemeliydi. Kendisi utangaç bir lise öğrencisi gibi pısırık ve pasif kalmıştı; oysa ortam ve şartlar daha atak davranmaya pek müsaitti.

Odacısının getirdiği çayı içerken yerinde duramıyordu. Bugün hiçbir iş yapamayacağının farkındaydı, bütün sorunu akşamı nasıl edeceği idi.

Cahit Damla, genç kadının kendisine şoför ya da müstahdemmiş gibi davranmasına fena halde içerliyordu ama Mahmut'a olan minnet borcu yüzünden sesini çıkaramıyordu. Melda hakkında çoktan kararını vermişti: sosyetik bir fahişeydi o; Cahit'in sınıfından insanların parayla bile olsa, yanına yaklaşamayacağı cinsten bir fahişe. Kadının kendisine, emrine tahsis edilmiş bir şoförmüş gibi, Cahit Efendi diye hitap etmesi kanını donduruyordu. Sanki onun uşağıydı... Ne var ki, Avukat Mahmut telefonda, ne istiyor, sana ne söylüyorsa yerine getireceksin, deyince, yapabileceği bir şey kalmamıştı.

Allah için çok güzel bir kadındı. Güzelliğine söyleyecek bir lafı olamazdı. Böyle pis bir hayatı neden tercih ettiğini hiç anlayamıyordu. Fettanlığı ve çekiciliğiyle dilediği zengin erkeği kafese koyar, rahat ve

mazbut bir hayat sürebilirdi ama ruhunda fahişelik vardı herhalde ki, böyle bir hayatı tercih ediyordu.

Cahit aslında kendisine verilen bu görevi kabullenmekte zorlanmıştı. İşin Prof. Sinan'ı takip etmek, günlük hayatını izlemek, kimlerle ilişkisi olduğunu tespit etme faslı oldukça kolaydı. Hayatını borçlu olduğu avukat, peşine düştüğü adamı vur dese, onu da rahatlıkla yerine getirebilirdi ama iki kişinin sevişmesini filme almak onun karakterine biraz ters düşmüş, racona aykırı gelmişti. Kendisinden isteneni duyduğunda, ulan ben kavaf mıyım, diye homurdanıp durmuştu. Ama yapabileceği bir şey yoktu, Avukat Mahmut'un hatırı için kendisinden isteneni yapmak zorundaydı. Lakin daha sonraları kendine bile itirafta zorlandığı özel bir heyecana kapılmıştı; erişilmez addettiği kadını sevişirken doya doya seyredecekti.

Bir gün evvel Melda, onu eve çağırmış ve birlikte kurdukları tuzak için gerekli düzenlemeleri yapmışlardı. Kadının yatak odasının bitişiğindeki ufak bölümün duvarında kamera objektifinin sığacağı kadar bir delik açmışlar, kamerayı bir kaide üzerine yerleştirerek hazırlıklarını tamamlamışlardı. Alttaki kaidenin yüksekliğini ayarlamak biraz sorun olmuş ama sonunda becermişlerdi ACahit bu tür aletlerden hiç anlamazdı, ömrü hayatında eline bir fotoğraf makinesi bile almamıştı. Melda buna dijital kamera diyordu, nasıl çalışacağını uzun uzun anlatmıştı. Çalıştırmak oldukça kolaymış gibi görünüyordu. Yatak odasındaki duvara deliği örtecek şekilde bir tablo yerleştirmişler, sonra tablonun objektife rastlayan bölümünü usturuplu bir şekilde kesmişler ve deliği kamufle etmişlerdi. Melda yatak odasına geçmiş, mükemmel bir görüntü elde edebilmek için dakikalarca açı ayarlamalarıyla uğraşmış, hatta yatağı yarım metre kadar sağa çektirmişti.

Genç kadın düzeneği ayarlarken çok ciddi ve asık yüzlüydü. Sanki kalkıştığı iş adice tezgâhlanan pespaye bir tuzak değilmiş de, bir film platformunda kutsal bir emeğin ürünü, ciddi yaratıcılık gerektiren bir çalışmaymış gibi uğraşmıştı. Cahit ise bir sonraki akşam şahit olacağı görüntünün keyif ve zevkiyle gülümsemeye, daha doğrusu sırıtmaya başlamıştı. Ama onun yüzündeki laubali ifadeyi anında fark eden Melda birden sertleşmiş, oldukça kaba bir dille, hemen Mahmut'u arayıp yerine bir başkasını göndermesini isteyeceğini söyleyince, eski sabıkalı çabucak toparlanıp ciddileşmek zorunda kalmıştı. Kadının tepkisine bir anlam veremiyordu, alt tarafı yaptığı düpedüz fahişelikti. Bedenini bir şekilde satarak bunun görüntülenmesini sağlayacak, sonra da bunu başkalarına

teslim edip şantaj vesilesi olarak kullanılmasına rıza gösterecekti. Bu hiddeti nedendi? Yine de böyle bir şikayetin Mahmut'a iletilmesini asla istemezdi.

O andan itibaren Melda daha da sertleşmiş, şoför diye kullandığı adamı, ara sıra konuşurken esirgemediği o sıcak gülümsemesinden bile mahrum bırakmıştı.

Melda'nın kiraladığı ev yokuş yukarı bir sokağın sonundaydı. Sinan taksiden inince içinden atamadığı tanıdık birine rastlama korkusuyla etrafına bakındı. O saatte normal olarak Ankara'da bulunmalıydı. Kapının önüne park edilmiş arabalar arasında Melda'nınkini fark etti.

Ürkek ve çekingen hareketlerle dış kapının yanındaki Melda Karamanlı yazılı zili çaldı. Fazla beklemeden kapı otomatiği açıldı ve Sinan en üst kattaki çekme kata çıkmak için merdivenleri tırmanmaya başladı.

Melda misafirini kapının önünde mütebcssim bir çehreyle bekliyordu. Sinan, Bebek'teki en iyi çiçekçiden aldığı on üç sarı gülden oluşan buketi acemi hareketlerle genç kadına uzattı. Yemeğe davetli olduğu için, paraya kıymış bir şişe de her yerde bulunmayan Kaliforniya şarabı almıştı.

Melda çiçeği ve şarap kutusunu iki eliyle almış, bir yandan hoş geldiniz diyerek çiçeklere teşekkür ederken, Sinan'ın hiç beklemediği bir şey yapmış, uzanıp iki yanağına masum birer öpücük kondurmuştu. İlk bakışta içten bir karşılamaydı bu, bir art niyet veya kötülük düşünülemezdi. Sanatkâr ruhlu, modern düşünceli genç bir kadın için gayet normal bir davranıştı. Ama dudakları yanağına değerken teninden yükselen harika parfüm kokusu bir anda Sinan'ın dengesini bozmuştu. Profesör şimdiye kadar hiç bu kadar çekici ve davetkâr bir rayiha koklamadığını düşündü. Sanki parfüm değil, genç kadının doğal ten kokuşuydu bu.

Sinan evin antresinde öylece aptallaşıp kalmıştı. Çiçekleri ve şarap kutusunu hemen bir yana bırakan Melda, onun şaşkınlığını hissetmiş gibi yine aynı samimiyetle koluna girerek Onu daha önce de aldığı stüdyo bölümüne doğru çekiştirdi.

"Siz oturup, rahatınıza bakın, Sinan Bey," diye mırıldandı. "Bana iki dakika müsaade edin de, bu nefis gülleri bir vazoya koyayım."

"Tabii," diye kekeledi Sinan. "Umarım erken gclmemişimdir."

"Ne münasebet. Keşke daha da erken gelseydiniz, sizin gibi müstesna bir insanla sohbetten büyük zevk alırdım."

Sinan gayrı ihtiyari tereddüde düştü. Yoksa yanılıyor muydu? Melda'yı ilk gördüğü andan itibaren bambaşka düşüncelere boğulmuş, bu ilişkinin

sonunda cinsel bir beraberliğin hevesine kapılmıştı. Gerçekten yanılıyor olabilir miydi? Genç kadın sadece «fmun olgun kişiliği, yavaş yavaş artan siyasi şöhretiyle ilgileniyor olabilir miydi? Bir an aklı karışır gibi oldu; aralarında en az yirmi yaş fark vardı; hani neredeyse onun babası yaşındaydı. Bu kadar genç ve güzel kadın neden onun fiziki cazibesine kapılsındı ki? Bir an içini karamsarlık kapladı, çok acele bir hükme vardığını düşündü. Kesinlikle taşkın davranmamalı, heyecanımı belli edecek bir davranışta bulunmamalıyım, diye geçirdi aklından. Aksi halde rezil olabilirdi. En iyisi durumu olayların akışına bırakmalı, ondan gelen davranışları değerlendirmeliydi. Şayet o da kendisine umduğu tarzda bir yakınlık duyuyorsa, mutlaka bunu belli ederdi. Kendi tecrübesizliğine kızıyordu; demode fikirli, zamanın hızlı ritmine ayak uyduramayan biri olduğunu kabul etmeliydi. Şimdi kadın erkek ilişkileri onun gençlik zamanından çok farklıydı. Artık bu devirde bir genç kadın da pekâlâ sadece arkadaşlık yapmak niyetiyle bir erkeği evine yemeğe çağırabilirdi. Bu davetin altında hemen cinsel yaklaşımlar aramak en azından abesti. Kafası karışmış olarak çiçekleri vazoya yerleştirmeye giden Melda'nın arkasından baktı.

Genç kadın kısacık bir mini etek giymişti. Uzun ve mevzun bacaklarında füme rengi çoraplar, ayağında da yüksek topuklu terlikler vardı. Belden aşağısı bir erkeğin yüreğini hoplatmak için yaratılmıştı sanki. Üstünde ise bol, yazlık izlenimi veren, önü ve arkası işlemeli bir bluz vardı. Evin içi yeterince sıcak olduğundan öyle bir bluz giydiğini düşündü. Yine de arkasından onu seyrederken yüreği güm güm atmaya başlamıştı, adımlarındaki ahenk, estetik dolu salınışı tek kelimeyle kusursuzdu.

İçini çekti.

Sarı gülleri geniş ve yayvan bir vazoya koyup hemen oturdukları büyük kanepenin az ilerisine yere, cilalı parkelerin üzerine bırakmıştı Melda. Gözlerini güllerden ayıramadan en tatlı ve içten sesiyle, "Hayret doğrusu, gülü bu kadar sevdiğimi, özellikle sarı güllere tutkum olduğunu sanki biri kulağınıza fısıldamış. Çok teşekkür ederim," diye mırıldandı.

"Bilemiyorum," diye fısıldadı Sinan. Aslında güzel güller ile Melda arasında bağlantı kurup aklınca kıza iltifat etmeye kalkışacaktı ki, son anda az önce aklına gelenleri hatırlayıp vazgeçti. Gaf yapmak istemiyordu. Güçlükle, "Makbule geçti ise sevinirim," diye mırıldandı.

Melda gelip hemen yanı başına oturmuştu. Çok yakın ve o nispette de rahattı. Hani biraz gayret etse, dizi Sinan'ın dizine değecekti. Işıldayan

gözlerinde mutluluk dolu pırıltılar vardı.

O nefis parfüm kokusu yeniden Sinan'ın genzine dolmuştu. Birden içini sıkıntı kapladı. İki gündür hep bu anı hayal ettiği halde, şimdi dili tutulmuş gibi söyleyecek bir şey bulamıyordu. Yuh olsun, diye geçirdi içinden, bir kadın karşısında bu kadar âciz ve suskun kalacağına ihtimal verememişti. Neredeyse ağzını açmadan bakışlarını yere çevirecekti; genç kadının yüzüne bile bakamıyordu.

Melda sanki üzerindeki sıkılgan hali anlamış gibi, "Yemekten önce bir kadeh içki alır mıydınız hocam?" diye sordu.

"Lütfen," diyebildi güçlükle.

"Viski değil mi, bolda sulu?"

"Evet. Unutmamışsınız."

"Hoşlandığım insanların alışkınlıklarını hiç unutmam."

Hoppala, diye düşündü Sinan. Acaba buradaki hoşlandığım insan ifadesi ne anlama geliyordu, sadece bir takdir mi, yoksa fiziki bir beğeni mi? Tam anlayamadığı için karar da veremedi.

Az sonra Melda getirdiği viski bardağını eline tutuştururken çok kısa bir an parmakları birbirine değdi. Sinan elektriğe tutulmuş gibi heyecanlanmıştı. Belli etmemek için bakışlarını kaçırmış, boğuk bir sesle, "Teşekkür ederim," diyebilmişti ancak. Fakat bu defa Melda biraz daha mesafeli oturdu ve şuh bir edayla bacak bacak üstüne attı. Sinan o muntazam bacaklara ve kısacık eteğin örtemediği yerlere bakmamak için tüm iradesini kullanıyordu. Bir ara Melda'nın bol gibi duran işlemeli bluzuna göz atmış, o zamanda iliklenmemiş üst düğmelerin aralığından genç kadının cömertçe teşhir ettiği göğüs ayrığını görmüştü. ElindeAolmadan birkaç saniye gözleri o noktaya takılı kaldı, sonra güç bela kendini toparladı.

Viski ilk gelişindeki kadar bol sulu değildi bu defa. Sinan sesini çıkarmadı, hatta üzerindeki ataletten kurtulmak için içkiden medet umdu. Nitekim az sonra kadehini yarıladığında kendini biraz daha cesur hissediyordu.

Tam o sırada Melda'nın yerde tuttuğu cep telefonu çalmaya başlamıştı. Sinan evdeki eşyaların serpiştirilme şeklini yadırgamıyordu artık. Bunu kadının sanatkâr zevkinin görüntüsü olarak kabullenmişti, pek çok şey yerde duruyordu. Telefona uzanan Melda ayağa kalkıp açtı.

"Merhaba hayatım," dedi telefonu açar açmaz. Sinan elinde olmadan irkilmişti. Yoksa arayan kadının sevgilisi miydi? Neden olmasın, diye

düşündü bir an. Gerçi şu sıralar hayatında bir erkek olmadığını söylemişti ama bu biraz da Melda'nın o erkeğe bakış açısıyla ilgiliydi. İmkânsız diye, düşündü. Böyle bir güzelliği bu şehirde yalnız bırakırlar mıydı?

"Bu gece olmaz, gelemem. Çünkü çok önemli bir konuğum var."

Sinan ilgilenmiyormuş gibi görünmekle beraber dikkatle konuşmayı dinlemeye gayret ediyordu. Arayan her kim ise, gelmesi için ısrar ediyor olmalıydı. Hafifçe içi burkulur gibi oldu. İnkârına rağmen kadının hayatında birinin olması doğal değil miydi, bu yaşta bile aklını başından alacak kadar güzel olan Melda'nın peşinde kim bilir kimler vardı.

"Evet, yemeğe kalacak. Başka bir zaman buluşuruz, hayatım."

Muhatabına hayatım diye hitap ediyordu. Belli ki çok yakın olduğu biriydi. Sinan hafifçe yutkundu. Önce ilgilcnmezmiş gibi görünmekle beraber bakışlarını şimdi sarışın kadına çevirmiş dikkatle izliyordu onu. Nitekim o da konuşmanın duyulmamasını ister gibi biraz uzaklaşmış, stüdyonun baştan başa cam olan ön kısmına gitmişti.

"Tamam, oldu. Ben seni yarın ararım Ayşe. Olmaz hayatım, gelemem, dedim. Konuğum çok saygın ve değer verdiğim biri. Nasıl, anlamadım? Aman Ayşe, ne kadar fesatsın! Hayatımda kimse olmadığını biliyorsun, saçmalama. Hadi sonra görüşürüz."

Telefonu kapatan Melda yeniden kanepeye yaklaşırken hafifçe mırıldandı.

"Kusura bakmayın, çok eski bir arkadaşım aradı."

Ayşe adını duyan Sinan birden rahatlamıştı. Ama o da nezâketini bozmadan karşılık verdi. "Konuşmanıza istemeden şahit oldum. Şayet buluşmanız gerekiyorsa ben gidebilirim. Benim için programınızı bozmayın. Başka bir akşam da buluşabiliriz."

"Ne münasebet Sinan Bey. Siz o densize bakmayın. Çok sıkı fıkıyizdir, çok hoş bir kızdır, o da benim gibi dul... Genelde akşam yemeğine evime misafir çağırmadığımı bildiği için sizi... şey sandı... yani..."

Sinan nasıl söylediğini bilmeden fısıldadı. "Yeni bir sevgili mi?"

Sanki Melda'nın yanakları kızarmıştı. Mahcup bir edayla karşılık verdi. "Evet."

Gülümseyen Sinan, "Keşke ona yaşımı söyleseydiniz," dedi. Aklınca espri yaptığını sanıyordu ama genç kadının verdiği cevap üzerine içini sıcak bir duygu kapladı.

"Aman ne diyorsunuz siz. Asıl o zaman kuşkulanırdı."

"Neden?"

"Kocamla da aramda yirmi yaş fark vardı. Benim daima olgun ve beni çekip çevirecek dirayetli erkeklerden hoşlandığımı bilir. Galiba biraz zor bir kadınım, sevip bağlandığım erkeğe saygı da duymak isterim, her yönüyle benden üstün, saygı duyulacak biri olmasını isterim."

Biraz daha cesaretlenen Sinan mırıldandı.

"Ama ilk deneyiminiz başarılı olmamış sanırım."

"Doğru. Ama o zaman çok gençtim ve inanın ne istediğimi tam olarak bilmiyordum. Evlilikte dengelerin sadece aşk ve para üzerine kurulduğunu sanıyordum."

"Peki şimdi bu dengenin nasıl kurulduğunu düşünüyorsunuz?"

"Tabii ki sevgi yine ön planda. Hayatıma girecek erkeğin beni şiddetle sevip âşık olmasını isterim ama asıl vazgeçilmez nokta karşılıklı saygıdır. Seveceğim erkeğe her zaman saygı duymalıyım."

"Haklısınız," diye fısıldadı Sinan, dalgın bakışlarla kadını süzerken. "Tarafların birbirlerine saygı duymaları çok önemli. Ama sizce sadece saygı yeterli mi? Anlayış, hoşgörü, fedakârlık evliliği kurtarmaya yeterli mi sanıyorsunuz?"

Melda hınzırca gülümsedi.

"Bence yeterli. Ne demek istediğinizi sanırım anlıyorum. En azından geri kalanı Tanrının bir lütfü bana. Tanrı beni kusursuz yaratıp donatmış. Çok güzel ve çekici bir kadın olduğumu biliyorum. Şayet hayatıma girecek olan erkekten hoşlanırsam ona asla bir başka kadında bulamayacağı zevkleri verebilecek nitelikteyim."

Birden Sinan'ı ateş bastı.

Melda duygularını alenen açıklıyordu işte. Daha başka ne diyebilirdi ki? Olgun, kendisinden daha yaşlı, anlayışlı, sevecen ve saygın erkeklerden hoşlandığını söylememiş miydi?

Genç kadının duygularından daha fazla kuşkulanmaya gerek yoktu. İkinci karşılaşmalarında daha fazla imada bulunacak değildi ya. Hadi, aptallık etme, toparlan artık, biraz cesur ve atak ol, bu kadar sünepelik yeter, diye söylendi içinden. Daha aktif davranmalıydı artık.

Melda'nın güzel gözlerinin içine bakıp gülümsedi. Bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu da ne diyeceğini kestiremiyordu. Ona iltifat etmenin, beğenisini açıklamanın tam sırasıydı. Her kadın iltifattan, komplimandan hoşlanırdı. Durakladı bir an, dudakları kımıldadı, bir şey söyleyecek gibi ağzı açıldı ama sesi çıkmadı, ağzından kelimeler dökülmedi. Melda ise fırsatı kaçırmamıştı.

"Evet? Bana bir şey mi diyecektiniz?"

"Şey..." diye fısıldadı, Sinan.

"Çekinmeyin hocam, söyleyin."

Sinan alı al, moru mor güçlükle mırıldandı.

"Ben... galiba bu konuda çok yeteneksizim."

"Hangi konuda?"

"Duygularımı ifadede."

Melda oturduğu yerde ona biraz daha yaklaştı, ince uzun ve bakımlı parmaklarını uzatıp Sinan'ın elini tuttu.

"İşte, sizi müstesna yapan, diğer erkeklerden ayıran husus da bu ya," dedi.

"Nasıl yani? Beceriksizliğim mi?"

"Hayır. Sıkılganlığınız ve dürüstlüğünüz. Kaç erkek böyle bir vasatta kendisini beceriksizlikle suçlar ki? Sizi farklı kılan bu işte. Aklınızdan geçen her şeyi okuyabiliyorum. Benden çok hoşlanıyorsunuz, değil mi? Rahatlıkla söyleyebilirim, Sahaflar Çarşısı'nda beni ilk gördüğünüz andan itibaren yıldırımla çarpılmış gibi benim cezbeme kapıldınız. Doğru mu?"

Sinan munis bir çocuk gibi başını salladı.

"Evet, doğru. Bunu inkâr edemem."

Melda, Sinan'ın elini bırakmadı ama kendini biraz geriye çekip gözlerinin içine bakmaya devam etti. Sonra yumuşacık bir sesle, "Sizden hoşlanmasam asla bu kapıdan içeriye giremezdiniz. Benim hayatımda uzun süredir bir erkek yok.

Ben de sizden hoşlandım. Siz benim hayalimi süsleyen birisiniz."

Kadının bu denli açık sözlü olması Sinan'ı daha da şaşırtmıştı Ne diyeceğini kestiremedi yine. "Fakat..." diye kekeledi.

"Ne söyleyeceğinizi tahmin edebiliyorum. Hiç konuşmayın, vazgeçin ve her şeyi oluruna bırakın."

Genç kadının parmakları uzanmış, Sinan'ın konuşmasını engellemek ister gibi dudaklarının üzerinde dolaşmaya başlamıştı. Bu sıcak dalgaya daha fazla tahammül edemeyen Sinan uzun ve bakımlı parmakları kavrayarak huşu ile öptü.

Fakat tam o esnada dairenin başka bir odasında bir gümbürtü koptu. Evde başka kimse olmadığını sanan Sinan irkilmişti. "Bu da ne?" diye sordu. "Evde bir yardımcınız mı var?"

Melda bir an sapsarı kesildi. Sesin nereden geldiğini çok iyi biliyordu. Fakat kendini çabuk toparladı, hatta gülmeyi de başardı.

"Minnoş..." diye söylendi. "Yine bir şey kırmış olmalı."

"O da kim? Kediniz mi?"

"Evet, münasebetsiz kedim." Sonra gülümsemeye devam etti. "Güzel bir anımızı az da.ha berbat edecekti. Sakın kımıldama, ben şimdi onu dışarıya bırakıp gelirim."

Melda ilk defa siz yerine sen diye hitap ediyordu. Üstelik bununla da yetinmemiş ayağa kalkarken eğilip dudaklarını hafifçe Sinan'ın dudaklarına değdirmişti.

Genç kadın hızla yatak odasının yanındaki odaya girip her ihtimale karşı kapıyı ardından kilitledi. Gözleri büyük bir hiddet ve öfkeyle ayakta duran Cahit'e yönelmişti. Sesini kısarak tüm öfkesini bir anda adama kusuverdi.

"Sersem! Ne yaptın? Az kalsın bir çuvaİ incirin içine ediyordun. Herif içerde biri mi var, diye sordu."

Böyle hitap edilmeye alışık olmayan Cahit tam tepki göstermek üzereyken güçlükle kendisini frenledi. Kadın haklıydı; gerçekten de dikkatsizce ufak bir sehpaya çarpmış ve üzerindeki eski seramik bir vazonun yere düşüp kırılmasına neden olmuştu.

"Üzgünüm," diye kekeledi. "Bir kaza oldu işte."

"Ahmak!" diye homurdanan Melda, Sinan'ı daha fazla yalnız bırakmamak için fazla oyalanmadan dışarıya fırladı. Profesörün yanına gittiğinde derin bir nefes aldı. Hoca bıraktığı yerde, dudaklarına kondurduğu öpücüğün tesirinden kurtulamamış bir halde oturuyordu.

Melda yemek boyunca gözlerini Sinan'dan ayırmamıştı. Yemeği denize bakan mutfakta, ufak bir masada yemişlerdi. Melda sanatkâr ruhu gerçekten gelişmiş bir kadındı; kiraladığı stüdyoyu kısa zamanda zevkli ve de fonksiyonel bir hâle çevirmeyi başarmış, küçücük mutfakta kusursuz ve romantik bir ortam yaratmıştı. Hele ışıkları söndürerek bir sürü mumlar sağladığı aydınlanma düpeni, etrafı en güzel ve pahalı restoranlardan daha çekici hâle getirmişti.

Genç kadın o gece hayatı boyunca hiç tatmadığı bir huzursuzluğa kapılmış, bir an yaptığı işten tiksinir gibi olmuştu. Karşısındaki adam gereğinden fazla saf ve temizdi. Şimdi onu neden siyasete bulaştırmak istediklerini daha iyi anlıyordu. Ne yazık ki bazı kişiler veya meçhul sinsi odaklar, daha siyasete adımını atamadan, alçakça tuzaklarla şantaja baş vurup adamcağızı saf dışı bırakacaklardı. Bu gerçekten haksızlıktı.

Siyaset, Melda'nın ilgi alanının çok dışındaydı. Yaklaşan seçimlerde kimin iktidara geleceği ya da başlayan siyasi mücadeleyi kimin kazanacağı umurunda değildi. Ha Ali olmuş ha Veli, onu hiç ilgilendirmiyordu. Ancak insanları tanımayı öğrenmişti, tanışalı çok kısa bir zaman olduğu halde Sinan'ın ruhunu okumayı başarmıştı. O gerçekten dürüst bir adamdı.

Melda bir süre profesörü süzmeye devam etti.

Böyle biriyle hayatında ilk defa karşılaşıyordu. İnanılır gibi değildi, ama iddiaya girişebilirdi ki, hoca karısını ilk defa aldatmaya kalkışıyordu bu gece. Sessizce onu bir daha inceledi; yaşı herhalde elliye yakın olmalıydı ama doğrusu kırk, kırk beşten fazla göstermiyordu. Son derece de yakışıklı ve havalı bir adamdı. Mevki sahibi, kültürlü ve ayrıca cana yakındı. Melda hiç tereddüt etmeden, Sinan'ın bu nitelikleriyle istese her kadını baştan çıkarabileceğini kabul ederdi. Ama adam bunu yapmamış, karısına, evliliğine hep sadık kalmıştı. Bunun en büyük kanıtı bu konuda gösterdiği acemilikti, hoşuna giden bir kadın karşısında nasıl konuşacağını bile şaşırıyordu.

Aklından geçenleri değerlendirmeye çalışırken bocaladı Melda. Kendisine bu işi teklif eden Avukat Mahmut'un ne soysuz biri olduğunu bilirdi. Adam menfaati ve ihtirasları uğruna rahatlıkla her türlü pespayeliği yapardı. Sinan'a kurulan tuzak için ufak bir servet teklif etmişti kendisine. Müthiş bir çıkarı olmasa asla böyle bir işe kalkışmazdı.

İçini daha şiddetli bir hüzün kapladı.

Az sonra yemekten kalkacak yan odaya geçerek profesörle sevişmeye başlayacaklardı. Öteki odadaki o Cahit denen iğrenç, cani yüzlü adam da her şeyi kamerasıyla tespit edecekti. Melda bir anda isyanın eşiğine gelmişti. Durgunlaştı, ruhundaki bezginlik satha çıktı. Son anda planı uygulamaktan vazgeçerse çok büyük bir maddi kaybı olacaktı, ama zaten beynini kemiren başka endişeleri de vardı. Avukat Mahmut bunun asla olmayacağına dair teminat vermişti ama bu DVD kaydı şantajda kullanılmasından öte, bir şekilde basının eline geçerse kendi sonunu da getirebilirdi.

Lanet olsun, diye geçirdi içinden. Bu işe kalkıştığı için bin pişmandı ve içinden yükselen bir ses hâlâ vazgeçebileceğini söylüyordu. Şarap Sinan'ı biraz daha rahatlatmış, çenesinin açılmasını sağlamıştı. Melda'nın dinlediğini sanarak tatlı tatlı konuşuyordu.

Bu yaptığım aptallık, diye düşündü Melda, adamın yüzüne bakarken.

Pek çok şeyi mahvedeceği duygusu yavaş yavaş beynini zorluyordu. Sinan Öktem'in yeniden şekillenmeye çalışan sol partilerin başına getirilmesinin önerildiğini gazetelerde okumuştu, tüm bilgisi bu kadardı. Birden aklı bir şeye takıldı. Acaba Mahmut Önder neden bu işe burnunu sokmaya kalkışmıştı? Şimdi avukatlık yapıyordu. Bir zamanlar onun da sol oartilerden birinin milletvekili olduğunu anımsadı ama hangi partiden olduğunu çıkaramadı. Siyasete bulaşanlar böyleydi zaten, bir türlü kendilerini bütünüyle siyasetten çekip soyutlayamazlardı. Acaba profesör de Mahmut'u tanıyor muydu? Sorup sormama konusunda tereddüde düştü, sonra dayanamayarak hocanın lafını kesip aniden sordu. Yaptığının patavatsızlık olduğunun farkındaydı ama umursamadı.

"Mahmut Önder adlı bir avukat tanıyor musun?"

Sinan şaşırarak yüzüne bakmıştı.

"Mahmut mu dedin?

"Evet."

Profesör uzun saçlarını eliyle düzeltirken birkaç saniye düşündü.

"Evet, galiba tanıyorum, ama tam olarak emin değilim. Soyadını birden çıkaramadım, senin söylediğine benziyordu. Beş sene kadar evvel kayınpederimin bir davasına bakan Mahmut isimli bir avukatla bir defa karşılaşmıştım, sanırım Mecidiyeköy'de yazıhanesi vardı. Sevimli bir adamdı."

"Hayır, hayır..." diye söylendi Melda. "O olamaz. Sözünü ettiğim kişi Ankaralı bir avukat. Bir zamanlar milletvekilliği de yapmıştı."

"Ankaralı mı? Öyleyse tanımam. Benimki sadece bir isim benzetmesi olmalı."

Melda başını salladı. "Ben de öyle tahmin etmiştim zaten," diye mırıldandı. "Nereden tanıyacaksın.."

"Neden sordun? Tanımam mı gerekiyordu?"

"Yok, yok önemli de değil zaten."

Melda aralarındaki konuşmaların Cahit'in bulunduğu odadan duyulmayacağını biliyordu ama yine de tedirgindi. Avukatın adının telaffuzu bile yaptığı anlaşmaya aykırıydı. Aslına bakılırsa genç kadın bir nöbet gibi ruhunu sarmaya başlayan bu nedamete anlam veremiyordu. Kesinlikle yufka yürekli biri sayılmazdı, yaşadığı olaylar nedeniyle özellikle de erkek milletine karşı acımasızdı, fakat ilk kez bir işe bulaştığına pişman olmuş gibiydi. Bakışlarını Sinan'a çevirip on tepeden tırnağa süzdü. Profesör, alıştığı erkeklere hiç benzemiyordu. Şimdiye kadar hayatına bir

sürü erkek girip çıkmıştı ama hiçbirinden etkilenmemiş ve zamanı gelince de hepsine yüz çevirmeyi bilmişti. Profesör Öktem daha hayatına girmiş bile sayılmazdı, üstelik bir gecelik sevişme sonucunda külliyetli miktarda para kazanacaktı. Ruhunda filizlenen nedamet duygusunun hiçbir anlamı olamazdı. Saçmalıyorum, diye düşündü. Aklından geçenlerle boğuşurken Sinan'ın fısıltısıyla irkildi.

"Bence önemli. Durup dururken bana o avukatı sormanın bir hikmeti olmalı. Yoksa senin için manevi değeri olan bir zat mı?"

Melda elinde olmadan gülümsedi.

Mahmut Önder ve onun manevi değeri!.. Bunu düşünmek bile komikti. Mahmut'un kişiliği ile manevi değer arasında bir bağ kurmak kırk yıl geçse aklına gelecek bir kavram değildi. Adam tanıdığı en adi insanlardan biriydi. Bütün yaşamını para ve menfaat üzerine kurmuş, karanlık biriydi. Bir seneden uzun bir süre onunla yaşamıştı ama şimdi o günleri düşündükçe midesi bulanıyordu.

Şarabından bir yudum alırken gerçeği kabullendi.

Her şeye rağmen benim yaptığım nedir, diye geçirdi içinden. Bunun başka ifadesi olamazdı. Ben de onun gibi para için her türlü pisliği yapıyorum, aramızda ne fark var sanki? Hafifmeşrep mizacını kabul ediyordu, cüretkâr ve cesurdu da, her zaman kurallara aldırmadan gönlünce yaşamayı istemiş ve bunu yapmıştı, ama kendisini asla modern ve sosyetik bir fahişe olarak görmezdi. Şimdiye kadar hiç para karşılığında bir erkekle yatağa girmemişti; birlikte olduğu erkekleri hep kendisi seçmişti ve bu ilişkiler en azından üç dört ay sürmütü. Bu süre içinde onlardan maddi istifadesi olmuşsa, bu onun vebali değildi. Hayatına giren tüm flörtlerini, kocası da buna dahil olmak üzere, mutluluğun doruklarına taşımıştı; pek tabiidir ki bunun bir karşılığı olacaktı. Zaten ailesinden gelen mal varlığı mevcuttu, o erkeklerden hoşlanmasa erkeklerin kahır ve kaprislerine asla katlanmazdı.

Ama bu sefer durum farklı, diye düşündü. Durgunluğu gittikçe artıyordu. Bu kez sırf para uğruna pis bir işe girişmişti; hem de en olmayacak erkekle... Hayatına Sinan gibi bir erkek hiç girmemişti. İlmi, irfanı, hatta erişmeye çalıştığı siyasi mevkii hiç umurunda değildi, ama profesörün insan olarak sahip olduğu nitelikler fevkalâdeydi. Şimdiye kadar onun gibi biriyle hiç karşılaşmamıştı. Dürüst, çekingen, masum ve utangaçtı. Kısacası tertemiz bir adamdı. Bu kötülüğü ona yapamazdı..

Birden iskemlesini itip masadan kalktı.

Şaşıran Sinan ne olduğunu anlamak için saf saf yüzüne bakıyordu. Yüreği titreyen Melda ağzını açmadan mutfak penceresine doğru yürüdü. Dalgın bakışlarla karanlık Boğaz manzarasını seyre başladı. Az evvel, Sinan'a arkadaşım Ayşe'ydi dediği telefon aslında Mahmut'tan gelmişti. Ayşe diye bir arkadaşı bile yoktu.ıjSinsi avukat bu gece işin biteceğini sandığı için, meraka kapılmış, durumu Cahit'ten değil de Melda'nın ağzından işitmek istemişti.

Kadının birden büründüğü ruh halinin farkına varan Sinan sordu.

"Ne oldu? Seni rahatsız edecek bir şey mi söyledim? Gerildiğini görüyorum. Şayet bilmeden seni üzecek bir laf ettiysem özür dilerim."

Aman Allahım, diye ürperdi Melda.

Ne kadar da saf ve iyi niyetliydi. En ufak bir şey yapmadığı halde şimdi bir de özür diliyordu. Gözleri doldu genç kadının. Utanmasa ağlayabilirdi.

"Yok bir şey," diye fısıldadı ama kararını vermişti o an. Ne olursa olsun, sonuçları neye varırsa varsın, onu bu iğrenç tuzağa düşürmeyecekti. Âdi bir siyasi entrika çevriliyordu ve kendisi de bu çarkın bir parçası haline getirilmişti. Eğer az sonra onu yatak odasına götürecek olursa sonunun başlangıcını çizmiş olacaktı.

Melda başı cama dayalı, sırtı profesöre dönük öylece kaldı.

Durumu, hazırladıkları tuzağı, alçakça oyunu, ona asla açıklayamazdı. Ondaki tuhaflığı hisseden Sinan yavaşça masadan kalkıp Melda'nın arkasına geçti. O an genç kadını kollarının arasına alıp ne olduğunu, neden birden durgunlaştığını öğrenmek için can atıyordu. Dayanamadı nihayet, uzanıp hafifçe omuzlarından kavradı, Melda'nın güzel yüzünü kendine çevirmek istedi. Ama genç kadın direnmiş, dönmek, göz göze gelmek istememişti.

"Ne olduğunu bana söylemeyecek misin?" diye sordu.

Ne söyleyebilir, bu rezaleti nasıl anlatabilirdi ki ona? Önce susmayı yeğledi. Zaten alıngan bir mizaca sahip olan bu hassas adam, belki istenmediğini sezip kendisi çeker giderdi. Sessiz kalmayı tercih etti Melda.

Sinan'ın elleri şimdi omuzlarından kollarına doğru kaymaya başlamıştı, sonra uzanıp beline dolandı. Dudaklarını ensesi hizasında saçlarının arasına gömmüştü.

Müşfik ve sevecen bir şekilde saçlarını boynunu öpüyordu. Melda titremeye başladı, hareketleri biraz acemice olabilirdi, ama asıl korkunç yanı tenine değen dudakların ruhunda yarattığı inanılmaz arzuydu. Genç kadın birden bunun salt bir cinsel uyarı olmadığını, kendisini asıl korkutan

şeyin, senelerdir hissetmediği, âdeta unuttuğu, sevginin kıpırdanışları olduğunu fark etmişti. Bu başlangıcın sonu olamazdı ve Melda bedenindeki ürpertilerden korkuyordu açıkça.

Arkasını dönmeden, "Git!" diye fısıldadı. "Lütfen git! Ve bir daha sakın buraya uğrama. Lütfen."

Sinan'ın dudakları boynundan çekilmişti ama belini saran kolları hâlâ sımsıkı kavrıyordu onu. Melda'nın adamın sesindeki kırılganlığı hissetmemesi olanaksızdı.

"Neden ama? Ne oldu da, birden gitmemi istiyorsun?"

"Bana soru sorma. Hemen gitmen ikimiz için de en hayırlısı olacak."

"Hiçbir şey anlamıyorum; az öncesine kadar..."

"Lütfen dedim. Sana bir açıklama yapamam."

Sinan, genç kadının belini saran kollarını yavaşça çözdü. Fakat yerinden kımıldayamamıştı. Serbest kalan Melda yavaş vavaş dönerek buğulanmış gözleriyle adamın yüzüne baktı. Yüreğinde bir şeylerin ezildiğini hissediyordu, lakin bunu kendisine bile açıklamaktan âcizdi. Sinan'ın fısıltı halindeki sözcükleri beyninde uğuldadı.

"Avukat Mahmut, değil mi? Gönlündeki adam o..." İmkânı olsa, Aman Allahım, ne yanlış bir düşünce diye, haykıracaktı Melda. Ama Sinan'ın cümlesine denize düşenin yılana sarılması gibi sarıldı birden. Kalbinin buz kestiğini duyumsadı, fakat büyük bir cesaretle, "Evet," diye fısıldadı. "Mahmut'a âşığım. Yapamayacağım, sana ümit vermek istemiyorum."

Sinan'ın yıkılışını görmek istemiyordu, gözlerini yumdu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Sen neler saçmalıyorsun Melda? Ne demek olmadı?"

"Olmadı işte, beceremedim..."

Ankara'da telefon hattının öbür ucunda Mahmut Önder saçını başını yolacak raddelere gelmişti.

Kulaklarına inanamıyormuş gibi kükredi: "Olmayan nedir? Yani herifi yatağa atamadın mı?"

"Atamadım. Yemekten sonra teşekkür edip gitti adam."

"İnanmıyorum. Sakın o biçim filan olmasın, bu herif."

"Sanmıyorum. Belki de benden hoşlanmadı, ne bileyim." Şaşkına dönen avukat bir an uğradığı hayal kırıklığıyla donakaldı. Planın tutmayacağını hiç ama hiç düşünmemişti. Melda'ya hayır diyecek bir erkeğin varlığını hayal bile edemiyordu. Bir an vücudunu buz gibi ter bastı. Parti başkanına her şeyin yolunda gittiğini, birkaç gün sonra Prof. Sinan Oktem'i mahvedecek ve siyasi hayata başlamadan her şeyi bitirecek DVD'yi teslim edeceğini söylemişti. Bu başarısızlık bakanlık hayallerinin sonu anlamına geliyordu. Ayrıca tonla masrafa da girmişti.

"Olamaz!" diye inledi Mahmut.

"Ben de şaşırdım, ama birlikte olmak istemedi benimle."

"Neden, neden ama? Mutlaka bir sebebi olmalı." Yoksa iktidarsız filan mı?"

Melda için de zordu bu telefon konuşması. Mahmut'un çileden çıkacağını, bozulacağını biliyordu, en önemlisi de onu ikna edip, inandırmaktı.

"Belki de," diye fısıldadı.

Avukat bu fikre sıcak bakmamıştı.

"O halde neden davetini kabul edip, yemeğe geldi?"

"Bilmiyorum. Belki sadece sohbet etmek istemişti."

"Saçmalama. Hangi erkek seninle sadece sohbet için akşam yemeğine gelir?"

"Kim bilir, belki öyleleri de vardır hayatta."

"Melda, çıldırtma beni. Olmaz öyle şey. Bu işi mutlaka tamamlamalısın."

"Üzgünüm ama imkanı yok artık. Başaramadığımı kabul ediyorum. Hem aldığım ücreti de sana iade edeceğim."

Son cümle avukatın aklını daha da karıştırmıştı. İnanılacak gibi değildi, paraya tapan Melda'nın peşin aldığı ücreti geri vereceğini söylemesi çok tuhaftı. Melda ölse bu teklifi yapmazdı; üstelik kaç gündür bu işin peşindeydi.

Henüz çözemediğim bir bit yeniği var bu işin içinde, diye düşündü. Dün gece Bebek'teki evde hiç beklemediği bir şeyler yaşanmış olmalıydı. Ama bunu telefonda anlaması mümkün değildi. Sertçe homurdandı.

"Yarın ilk uçakla İstanbul'a geliyorum."

"Hiç zahmet etme. Ben Ankara'ya döneyim daha iyi. Burada yapacağım bir şey kalmadı artık."

"Öyle mi sanıyorsun? Sana verdiğim görevi bitirmek zorundasın."

Mahmut'un sesi öylesine soğuk ve tehditkârdı ki, korku nedir bilmeyen Melda bir an iliklerine kadar titredi.

Ertesi gün saat 11:00'de Mahmut, Bebek'teki çatı katının denize nazır odasında gergin bir şekilde oturuyordu. Cahit'le Melda da karşısındaydı. Cahit onu havaalanından almış doğru Bebek'e getirmişti. Melda kararlıydı ve bir gece önceden toparlanmaya başlamıştı. Tablolarını derleyip üstlerini örtmüş, Ankara'ya götürmeye hazır hale getirmişti. Bavulu da hazırdı. İstanbul'da kalmamaya evine dönmeye kararlıydı.

Mahmut sinirli bir sesle, "Her şeyi en başından dinlemek istiyorum. Aksayan nedir? Neden başarısız oldunuz?" diye sordu.

Cahit'in söyleyeceği bir şey yoktu, o elinden geleni yapmıştı. Konuşması için genç kadına baktı. Melda soru üzerine omuz silkti.

"Dün gece telefonda söyledim ya, beceremedim. Adam beni istemedi."

Mahmut'un gözlerinde korkunç bir ifade vardı.

"Yalan söylemeyi bırak Melda," diye homurdandı. "Bana gerçeği anlat. Dün akşam burada ne oldu? Neden o adam son anda seninle yatmaktan vazgeçti?"

Melda onurunun kırıldığını hissediyordu. Bu kendini bilmez adam ona bir fahişeymiş gibi muamele ediyordu. İçi isyanla doldu ama sonunda itirazdan, bağırıp çağırmaktan vazgeçti. Avukatın teklifini benimsediğine göre, planın içindeki rolünün de fahişelik olduğunu kabul etmek zorundaydı; bunun başka bir açıklaması yoktu. Yatağa girip hocayla sevişecek ve bütün bu mahrem anlar kayda alınacaktı. Bu görevi kabullenip üstlenen kadına başka ne sıfat yakıştırılabilirdi ki? İradesini zorlayıp sakinleşmeye çalıştı.

"Ne bileyim ben? İstemedi işte!.. Sebebini bilmiyorum. Belki de profesör senin tahmininden daha namuslu biri."

"Sen onu külahıma anlat. Öyle olsa dün gece ziyaretine gelir miydi? Hem herifin tuzağa düştüğünü, sana ilk görüşte sırılsıklam âşık olduğunu söyleyen sen değil misin?"

Melda bozuntuya vermedi.

Durum bu raddeye geldikten sonra gerçekleri Mahmut'a asla anlatamazdı, zaten anlatsa da hiçbir yararı olmayacağını biliyordu, Mahmut içinden geçenleri, duygularını anlayacak yapıda biri değildi.

"Yanılmışım," dedi. "Benden hoşlandığım sanmıştım."

Mahmut dik dik kadını süzdü.

"Her şeyi, tüm yaptıklarını bilmek istiyorum."

"Yahu bir yemekte ne yapılır ki? Şarabımızı içtik, işveli bir şekilde ona yaklaştım."

"E?"

"Sarılıp öptüm."

"Sonra?"

"Sonra ne olur? Adam istekliyse kadını yatağa sürükler."

"Seninle sevişmeyi istemedi mi?"

"İstemedi dedim ya!."

"Ne yaptı peki?"

"Kusura bakmayın, ben evliyim, dedi." Mahmut'un gözleri irileşmişti. "Evliyim mi dedi?"

"Evet."

"Vay hıyar vay! Ulan dünyada böyle erkekler var mı hâlâ? Senin gibi güzel bir karıyı reddetti, öyle mi?"

"Aynen öyle."

Melda'nın benliğindeki tiksinti köpürerek artıyordu. Bir zamanlar karşısındaki herife nasıl tahammül ettiğine şimdi şaşıyordu. Mahmut ise ilk şaşkınlığını üzerinden atınca gözlerini kısıp düşünmeye başladı. Bu meselede aklının almadığı bazı karanlık noktalar vardı. Aklının yatmadığı en önemli nokta, Prof. Öktem'in bu denli namusu mücessem olmasıydı. Şayet Melda ona profesyonelce yaklaşmışsa, adamın o güzelliğin etkisinden kurtulması söz konusu olamazdı, bunu kendi tecrübesiyle bilirdi. Melda'nın elinden hiçbir erkek kurtulamazdı. Adam bu başarıyı gösterdiyse, bir şeyden mi şüphelenmişti? Yabana atılacak bir fikir değildi bu; öyle ya, yeni

bir hayatın eşiğindeydi hoca, sakın kendisine bir tuzak kurulduğunu hissetmiş olmasındı?

Avukat ikisine birden bakıp homurdandı. "Ulan bu herif sakın bir şeyden pirelenmiş olmasın?" İlk cevap Cahit'ten geldi. "Ne gibi bir şeyden ağabey?"

"Ne bileyim, kendisine bir komplo kurulduğundan filan."

"Saçmalama Mahmut," diye homurdandı Melda. "Nasıl şüphelenebilir?"

"Orası belli olmaz. Acaba herifi eve çağırmakla acele mi ettiniz?"

Üçü de birbirini süzdü. Melda zihninden bu düşüncenin kendisi için bir çıkış yolu olup olamayacağını geçirdi.

Sonra fısıldar gibi, "Belki de," dedi. "Ama bize acele edin diyen sendin. Ben de fırsatını bulur bulmaz adamı eve çağırdım. Böyle olacağını ne bileyim."

Mahmut bir süre susup düşündü. Bu sorunu mutlaka halletmeliydi. Başka çaresi yoktu. Sonunda kelimelerin üzerine basa basa konuştu.

"Bir daha deneyeceğiz."

Genç kadın hemen itiraz etti.

"Artık imkânsız. Bir daha gelmez buraya."

Avukat kendinden emin bir şekilde konuştu.

"Gelir. Gelecektir."

Sapsarı kesilen Melda yutkunarak sordu. • "Nasıl?"

"Bir yolunu bulacağız. Başka çaresi yok. O görüntüler çekilecek."

"Hiç sanmıyorum. Hocayı biraz tanıdıysam gelmeyecektir."

"Bu kadar emin olma."

"Neye güveniyorsun Mahmut?"

"Sana tabii," diye fısıldadı avukat.

Melda'nın yanından düş kırıklığı ile ayrılan Sinan o gece uzun süre soğuk havaya aldırmadan, sokaklarda dolaştı durdu. Renkli ve canlı hayalleri sadece iki gün sürmüştü. Pek tabiidir ki düşlerini süsleyen hayaller arasında Melda ile sevişmek de vardı, ama onu asıl üzen, ruhunda sıkıntıya çare olarak gördüğü sevgiyi bulamamasıydı.

Büyük bir gaf yaptığının farkındaydı; genç ve güzel kadının kendisini sevebileceğini hayal etmek aptalca bir düşünceydi. Melda'nın kendisinden hoşlandığını sezmişti fakat bu tomurcuklanan bir aşk olamazdı, nitekim olmamıştı da. Kadın yanlış anlaşıldığını anlayınca, kendini dizginlemiş ve sonunda başka birini sevdiğini itiraf etmişti. Neyse ki gerçekle erken yüz yüze geldim, diye düşündü. Melda'ya daha fazla bağlanması, onu

vazgeçilmez bir saplantı haline getirmesi de mümkündü, zira bu konularda oldukça toydu, ilerlemiş yaşına rağmen yeterli tecrübesi yoktu. Yıkılmıştı kuşkusuz, ama ateş bacayı daha da fazla sarmadan, terk edilmenin tahrip edici etkisinden kurtulma şansına sahipti. Kabul etmeliydi ki, gururu incinmişti.

Eve döndüğünde asık suratlı ve sinirliydi. Rezzan yatmamış onu beklemişti. Kocasına bakar bakmaz, "Hayrola, Ankara'da tatsız bir şey mi oldu, çok gerginsin," diye söylendi. Sinan apartmandan içeriye girinceye kadar uyduracak bir yalan tasarlamamıştı.

"Sanırım Fahir Ozan benim bu görevi kabullenmeme karşı," diyebildi.

"Buna hiç şaşmadım. Hepsi kurt gibi politikacı. Merak etme Hulusi Göçer'le, Nuri Karaçam da sana cephe alacaklardır. Şimdilik sesleri çıkmıyorsa, henüz durumun kesinleşmemesindendir."

"Galiba haklısın," diye söylendi Sinan.

"Anlatsana, neler konuştunuz Başkan Fahir Ozan'la."

"Çok yorgunum Rezzan. Şimdi konuşacak halim yok. Yarın konuşuruz bu konuyu." Rezzan ısrar etmedi.

Aslında memnun da olmuştu. Kocasının siyasete bulaşmasını kesinlikle istemiyordu. Sadece, "Aç mısın?" diye sordu.

"Hayır, uçakta bir şeyler atıştırdım," dedi Sinan ve soyunmak üzere doğruca yatak odasına yürüdü. Bir an önce yatağa girmek ve düşüncelerine gömülmek istiyordu..

Rumelikavağı'ndaki balık restoranlarından birindeydiler.

Mevsimin kış, üstelik hafta arası bir gün olması nedeniyle restoran neredeyse boş sayılırdı. Mahmut özellikle uzak ve tenha bir yere gitmeyi tercih etmişti. Eşi dostu, tanıdıkları her şehirde bir hayli kalabalıktı ve şu sıralar eski sevgilisiyle birlikte görünmek istemiyordu. Aslında görünmek istememesinin en önemli nedeni de gerçekleştirmeyi kesinlikle kafasına koyduğu planın baş oyuncusu olan Melda ile bir tanıdığına rastlama endişesiydi.

Melda ızgara lüferini didiklerken, asık bir yüzle, "Beni unut, ben bu işte yokum artık," diye homurdandı. Pişkin avukat sırıttı.

"Hayır varsın ve sonuna kadar da olacaksın," dedi. "Niye laf anlamıyorsun Mahmut; adam beni istemedi yahu! Daha başka ne yapabilirim ki? İstemiyor işte, zorla koynuma alamam ya?"

"Alacaksın güzelim. Başka çaren yok!" Genç kadın bu kez şaşırarak avukata baktı. "Ne demek istiyorsunA Zorla güzellik olmaz ki, adam beni

istemiyorsa ne yapayım?"

Mahmut hiç oralı olmadı, ama yüzündeki sırıtkan ifade birden kayboldu ve gözlerinde tehditkâr bir ifade belirdi.

"Bu işi sonuna kadar sürdüreceksin, yoksa hayatın kayar. Henüz nedenini bilmiyorum ama bana yalan söylediğini düşünüyorum."

"Saçmalıyorsun. Neden sana yalan söyleyecekmişim ki?"

"Benim de henüz çözemediğim husus bu zaten. Yoksa herife âşık mı oldun?"

Genç kadın bir an dehşete kapılmış gibi avukatın gözlerinin içine baktı.

"Çıldırdın mı sen? Babam yaşındaki adama neden âşık olayım? Âşık olacak başka adam mı kalmadı?"

"E, gönül bu belli olmaz. Seni iyi tanırım; benim bildiğim Melda, herif bana yüz vermedi, diye teklif ettiğim parayı geri çevirmez. Şayet bu paradan feragat ediyorsan altında esaslı bir bit yeniği olmalı."

Melda elinde olmadan sarardı. Duygularını Mahmut'un anlaması olanaksızdı. Onun iddia ettiği gibi Sinan'a âşık değildi kuşkusuz, ama ona sempati duyuyor, hiç alışık olmadığı dürüstlüğünü takdirle karşılıyordu. Ayrıca bu denli alçakça bir komploya da ortak olmak istemiyordu. Birden sinirlenerek homurdandı.

"Kullandığın kelimeleri hiç beğenmedim, ne demek istiyorsun sen, yani beni tehdit mi ediyorsun?"

"Evet hayatım, aynen öyle. Tehdit ediyorum."

Elindeki çatal bıçağı tabağın kenarına bırakan genç kadın inanmazmış gibi avukata baktı yeniden.

"Sen ne dediğinin farkında değilsin. Kim oluyorsun da beni tehdide kalkışıyorsun? Kılıma bile dokunamazsın. Bu ne cüret?"

"Tabii, ben kılına bile dokunmayacağım. Ama yanında şoförün olarak bulunan Cahit var ya, o sabıkalı biridir. Onu iki defa ipten döndürdüm. Her istediğimi sorgusuz sualsiz yerine getirir, hem de hiç düşünmeden."

Melda ürperdi.

"Yani beni öldürtecek misin?"

Avukat tekrar sırıttı.

"Yo, sana kıyamam. Ama Cahit rahatlıkla o güzel yüzüne kezzap döküverir veya kullanmakta çok usta olduğu jiletle doğrayabilir seni. Biliyor musun, iki sene evvel kendisine ihanet eden imam nikahlı karısının önce burnunu kesmiş sonra da boğarak öldürmüştü. Delil yetersizliği nedeniyle onu ben kurtarmıştım."

Genç kadın donup kalmıştı. İnanmayan bakışlarla bakakaldı Mahmut'a.

"İnanmıyor musun? İstersen kendisine sor. Bir boş vaktinde sana anlatsın."

Yutkundu Melda. Bu blöf veya kurusıkı tehdit olamazdı. Kesinlikle Mahmut'un yalan söylemediğini anladı.

Geriye yaslanıp, "Vay be!" diye homurdandı. "Sen ciddi görünüyorsun."

"Evet, öyleyim. Beni anladığına da sevindim. Bilirsin ben açık sözlüyümdür; seni de çok takdir ederim. Hayatıma girmiş olan en güzel kadınsın. Sana kolaylıkla yapabileceğin bir iş teklif ettim, iyi de para ödeyeceğimi söyledim. İleri sürdüğün her şartı da kabul ettim. Aslında bu teklifi başka bir kadına (ja götürebilirdim, ama ısrarla seni tercih ettim. Çünkü yalnız güzel değil, çok da zekisin ve ben de bunu çok iyi bilirim. Sakın beni reddetmeye kalkışma, iyi düşün. Bu meselede ikimiz için de geri dönüş yok. Anlıyorsun, değil mi? O herif sahip olduğun nefis güzelliği bir anda kaybetmene değmez."

Hiç de korkak bir kadın değildi Melda. Aslında kuru sıkı tehditlere pabuç bırakacak mizacı yoktu ama o an avukatın çok ciddi olduğunu anlamıştı. Mahmut'un planını bir daha düşündü; meselenin özünü göremeyecek kadar saf bir insan değildi, burada yalnız sıradan bir kişinin değil, memleketin mukadderatında rol alacak bir adamın mahvedilmesi söz konusuydu. Muhtemel bir başbakanın. Tüyleri ürperdi.

Dahil edildiği plan aslında onun boyunu çok aşıyordu. Ta baştan bu teklifi kabul ettiği için şimdi çok pişmandı. Yeterince düşünmediğini, Mahmut'un önerdiği paranın cazibesine kapılarak balıklama daldığını itiraf etmek zorundaydı. Teklif her yönüyle pisti. Yine de son kez itiraz etmeye çabaladı.

"Bu düpedüz şantaj Mahmut. Hem de çok önemli bir insana yapılacak alçakça bir saldırı. Er geç bu işin faillerini bulurlar, ben de okkanın altına giderim."

"Saçmalıyorsun Melda! Ben de seni daha akıllı sanırdım. Sen bu görüntülerin, internet abonelerine veya cep telefonlarına mı gönderileceğini sanıyorsun? Kafanı çalıştır biraz."

"Ya ne olacak?"

"O filmi sadece Profesör Sinan Öktem görecek." Genç kadın bir an duraladı. "Sadece o mu dedin?"

"Gayet tabii. Enayi miyim ben?"

"Neden sadece o?"

"Çünkü o görüntüleri görür görmez, rezil olacağını anlayacak ve daha siyasi hayata girmeden pilisini pırtısını toplayarak hayalleriyle birlikte Ankara'dan kaçacak. Üniversite onun nesine yetmiyor, bırak herkes kendi çöplüğünde kalsın."

Melda kara kara düşünmeye başladı. İyice köşeye sıkışmıştı; bir yandan tehdit ediliyor ve korkutuluyor, diğer yandan da vicdanı yükleneceği sorumluluk altında eziliyordu. Tüm cesaretini toplayıp beynini kemiren soruyu avukata yöneltti nihayet.

"Peki Mahmut, senin bu işteki çıkarın nedir?"

Avukat sırttı yine.

"İstikbal..." dedi sonunda keyifle.

"Ne istikbali?"

"O kadarını kurcalama Melda. Aklın ermez senin dönen dolaplara. Ama şu kadarını söyleyebilirim, yükseleceğim, hem de tahmin ve tasavvur edemeyeceğin kadar yukarılara tırmanacağım."

"Yani yeniden politikaya mı gireceksin?"

"Olabilir. Şimdi bana kararını bildireceksin. Sana teklif . ettiğim parayı mı tercih ediyorsun, yoksa bu şahane yüze atılmış altı yedi jilet yarasını mı?"

Tüm iyi niyetine rağmen titredi genç kadın.

Kabullenmekten başka hiç şansı yok gibiydi.

Sessizliği çaresizliğindendi.

Berbat bir gün geçiriyordu Sinan. Yorgun, isteksiz, yıkılmış ve ümitsizdi. Aslında meseleyi fazla büyüttüğünün de farkındaydı. Sonuçta hoşlandığı, güzel bir kadınla karşılaşmış, kısa bir süre hayallere kapılmış, tek düze giden hayatını değiştirecek bir fırsat yakaladığını, yaşamına pek tatmadığı bir canlılık ve hareket geleceğini sanmıştı. Uzun süre düşünmüştü de, acaba bu heyecanın altında artık âdeta unutulmaya yüz tutan cinsel kıpırdanışların etkisi mi vardı? Yoksa tümüyle yeniden âşık olma ihtiyacı mıydı? Tam bir sonuca varamamıştı; belki her ikisi de etkilemişti onu. Rezzan ile cinsel yaşamları biraz erken noktalanmıştı; Sinan hâlâ sıhhatli ve normal bir erkekti. Fiziksel olarak bu ihtiyacı duyması çok doğaldı ama kendini tamamen bilime adayan karısı, sanki her geçen sene kadınlığını biraz daha unutarak evliliğin bu yönünü ihmale başlamıştı. Çok önceleri Sinan kusuru kendinde aramıştı, ama aslında karısına her yaklaştığında Rezzan'ın isteksizliği karşısında ister istemez o da mesafeli davranmaya başlamıştı.

Ama asıl sorun cinselliğin ötesinde, diye düşündü Sinan. Yaşlanmaya başlamanın verdiği bir bunalımdı bu; her geçen gün gençliğine duyduğu özlemin sonucuydu. Hayatına yeni bir kadının girmesini, kendisini gençlik günlerindeki gibi sevmesini istiyordu. Belki tabiat kurallarına tersti isteği, ama bu arzuyu içinden silkip atamıyordu bir türlü. Girdiği topluluklarda yanında genç ve güzel bir kadını, karım diye takdim etmeyi, herkesin gözlerini karısından ayıramamasını istiyordu. Melda'yı ilk gördüğü anda heyecanlanması, istediği nitelikte birini bulduğu yanılgısına kapılması da ondandı. Melda gerçekten de herkesin ilgisini çekecek, takdirini kazanacak biriydi. Güzelliği, cazibesi, alımlı havası, konuşması, davranışları tek kelimeyle kusursuzdu.

Sabahtan beri gecenin etkisinden kurtulamamıştı. Melda'nın sözünü ettiği o avukat herhalde kendisinden çok daha genç olmalıydı. Belki daha yakışıklı ve kadına uygun biriydi. Neyse, diye geçirdi, içinden. Hiç olmazsa olay daha derinleşmeden noktalanmış ve Melda gerçeği itiraf ederek ilişkiyi başlamadan noktalamıştı. Ayrıca teselli bulması gereken bir nokta daha vardı; en azından öğrenmişti ki, bu haliyle bile genç ve istediği gibi bir kadının dikkat ve ilgisini çekebiliyordu hâlâ. Belki bu girişimi başarısız sonuçlanmıştı ama ilerdeki günlerin ne getireceği de bilinmezdi. Birden düşüncelerinden utandı. Bu uçarılık, çapkınlık sendromu da nereden çıkmıştı? Neler oluyordu? Acaba her erkek belirli bir yaşa gelince aynı bunalımı yaşıyor muydu? Yoksa bu kendisine özgü bir hal miydi? Elinde olmadan gülümsedi, bu tempo devam ederse halk arasında galat olmuş laf misali, kendisini de teneşir mi paklayacaktı?

İşte tam aklından bunları geçirirken birden masanın üzerindeki telefonun çalmasıyla irkildi. Öylesine bir bunalım içindeydi ki canı kimseyle görüşmek istemiyordu. Telefonu açmadan evvel kolundaki saate göz attı, dört buçuktu. Fakültedeki arkadaşlarından biri aramıyorsa, mutlaka Rezzan olmalıydı. İsteksizce reseptörü kaldırdı.

"Alo."

Ses yoktu.

"Buyrun, efendim" dedi.

Hattın öbür ucundan birden ağlamaklı bir ses yükseldi. "Benim, Melda. Utanıyorum ve çok üzgünüm."

Sesi inler gibi ve fısıltı halinde geliyordu, hatta Sinan rahatça duyamıyordu. Doğrusu böyle bir telefonu da hiç beklemiyordu. Bir an

şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemedi, daha doğrusu aklına söyleyecek bir şey gelmedi. Nihayet güçlükle, "Seni iyi duyamıyorum," diyebildi.

"Duyamazsın tabii. Çünkü ağlıyorum.. Çok pişmanım.."

Duraklayıp kaldı Sinan. Acaba ne demeliydi.

"Ağlama. Akıttığın göz yaşlarına yazık değil mi? Ne yapalım, üzülme boşuna. Kader, keşke seninle on yıl evvel karşılaşsaydık."

Hıçkırıklar devam ediyordu.

"Ne kaderi? Kaderin ne ilgisi var bununla?"

Prof. Öktem yerinde doğruldu. "Şey..." diye fısıldadı. "Hayatında başka bir erkek varmış. Ve bu son derece doğal. Geç kalmışım. Bu da kaderin bana oynadığı bir oyun işte."

"Yalan söyledim. Benim hayatımda başka biri yok."

"Ama... ama bana dedin ki..."

"Biliyorum sana ne dediğimi. Elimde değildi.. Anlaşana, asıl kendi kaderime bozuldum ben. Galiba gerçeği kabullenemedim."

"Hangi gerçeği?"

"Galiba hâlâ anlamıyorsun Sinan. Ben..."

"Evet, devam et."

"Nasıl oldu bilmiyorum, hâlâ şaşkınım. Her şeyin bu kadar çabuk ve birden bire gelişeceğini hiç sanmıyordum, düşünemedim. Ben... seni seviyorum Sinan. Sana âşık oldum."

Sinan bir an kroke olmuş boksör gibi hissetti kendini. Eli titremeye başladı; ne böyle bir telefonu ne de bu itirafı bekliyordu Kısa bir süre dili tutuldu.

"Emin misin?" diyebildi nihayet.

"Sen gittikten sonra sabaha kadar uyuyamadım. Devamlı ağladım. Hem yaptığım kabalık için kendimi affedemedim, hem de sonsuza kadar seni kaybettiğimi düşündüm."

"Peki ama neden bana böyle bir yalan söyledin?"

Melda'nın hıçkırıkları biraz kesilir gibi oldu.

"Gerçeği bilmek istiyor musun? Seni kıskandım."

"Kimden?"

"Karından tabii. Sen evlisin. Bizim sonumuz olamaz. Kendimi iyi tanırım, bir erkeği seversem, ömür boyu ona bağlı kahrım. Sen tam benim hayallerimi süsleyen, bilinçsizce hayatım boyunca aradığım kişisin. Sıcak, müşfik, sokulgan ve anlayışlı. Tam beni çekip çevirecek, tatlı haşarılık ve şımarıklıklarımı sevgiyle kabullenecek, bana şefkatle yaklaşacak birisin.

Dün geceyi düşün, o yemeğin sonunun nasıl geleceğini tahmin edemiyor musun? Sütün ruhumla seni istiyordum. Az kalsın her şeyi mahvedecek, altından kalkamayacağım ve ömrümün sonuna kadar acısını çekeceğim bir şeye kalkışacaktım."

Sinan'ın çeneleri neredeyse kilitlenmişti.

"O yalanı söylemekle daha iyi bir şey mi yaptığını sanıyorsun?" dedi. Duraklayan Melda heyecana kapılmış gibi sordu. "Beni bağışlayacak mısın?"

"Çılgınım benim. Bağışlamak da ne demek? Sadece derin bir hayal kırıklığına uğramıştım. Kötü kaderim, demiştim. Ben de seni deliler gibi seviyorum."

"Doğru mu söylüyorsun Sinan?"

Prof. Öktem bir an toparlanarak etrafına bakındı. Çalışma odasında her zaman birileri olurdu; neyse ki şans eseri o anda kimse yoktu yanında. İçini çekip mırıldandı.

"Bu konuyu telefonda konuşamayız. İlk fırsatta bir yerde buluşalım."

"Akşam evime gel. Şoförümü yollayayım mı?"

Yüreği hop etti Sinan'ın. Bunu çok isterdi ama imkânı yoktu, Rezzan'a söyleyebileceği bir gerekçe bulamazdı. Üstelik iki gece üst üste...

"Yarın öğleden sonra olmaz mı?" diyebildi.

"Tamam hayatım olur."

"Boğaz'da bir yemek yeriz."

"Hayır sokakta buluşmayalım, evime gelmeni istiyorum. Gözlerden uzak, baş başa oluruz."

"Anlaştık, saat bir sularında sendeyim."

"Seni seviyorum Sinan ve şimdi çok mutluyum."

"Ben de," dedi Sinan ve telefonu kapattı. Heyecandan titriyordu.

Bu telefon konuşmasını Bebek'teki evde Melda'nm karşısında dinleyen Mahmut, zevkten titreyerek dinledi. "Harikaydın," dedi. "Kim olsa inanırdı sana." Melda o sırada gözlerinde biriken yaşları silmekle meşguldü, ne var ki avukatın rol gereği akıttığını sandığı gözyaşları gerçeğin ta kendisiydi.

Puslu, basık, iç karartan bir hava hâkimdi o gün Ankara'ya. Sol eğilimli üç partinin başkanları saat 15.30'da Hür Solcu Parti'nin Onursal Başkanı Musa Süren evinde buluşmayı kararlaştırmışlardı. Uzunca bir süredir basının gündeminde olan sol partilerin birleşmesi projesi, nihayet bugün biraz daha olgunlaşmış olarak müzakere edilecek ve bir karara bağlanacaktı. Buluşmadan haberoar olan kalabalık bir basın ordusu

şimdiden Musa Süren'in evi önünde toplanmıştı bile. Genç gazeteciler, televizyon muhabirleri ve kameramanlar heyecan içinde kapı önünde birikmiş, ayazın altında bekleşiyorlardı.

Onursal Başkan'm ilk konuğu, kendi partisinin lideri Fahir Ozan oldu. Yaşlı adamın en çekindiği kişi, ne yazık ki kendi partisinin lideriydi. Musa Süren, Fahir Ozan'ın sol partilerin birleşmesine itirazı olacağını hiç sanmıyordu da, iş başkanlığa gelince kızılca kıyametin kopacağından emindi. Daha önce parti içindeki emektar yandaşları vasıtasıyla yaptırdığı yoklamalar hep bu noktada kilitlenmişti. Sol partiler arasında en eski geçmişe, en çok seçmene ve en geniş parti teşkilatına sahip olan Fahir Ozan, liderliği kimseye kaptırmamaya kararlı gibi görünüyordu. Kısmen haklı olduğu da söylenebilirdi. Musa Süren çok düşünmüş, mevcut durumu düzeltmek, yıllardır birbirini kemiren hizipleşmeden kurtulabilmek ve aynı çatı altında toplanarak iktidara gidecek kadar güçlü bir muhalefetin temelini atabilmek için tek yolun bu olduğuna karar vermişti. Solun düze çıkmasının ancak, siyasetin batağında yıpranmamış, adı politikada fazla duyulmamış fakat geniş seçmen kitlelerinin güvenebileceği, taze ve enerjik bir beynin başa geçmesiyle mümkün olacağına inanmıştı. Aktif politika yaptığı sıralarda buna benzer bir şans ortaya çıktığında, en fazla itiraz bizzat kendisinden gelmişti; bugünkü hazin durum onun sonucuydu. Siyasette aşırı iktidar hırsının ne anlama geldiğini tecrübesiyle en iyi takdir edecek insanlardan biriydi artık. Çok düşünmüş ve teklifini ilk olarak güvendiği gazeteci Oğuz Arkan'a açıklarken, yeni kurulacak sol ittifakın liderinin de ancak Prof. Sinan Öktem olabileceğini beyan etmişti. Prof. Öktem siyaset için genç sayılırdı, ayrıca dürüst kişiliği, bilimsel otoritesi, memleketin sıkıntılarını tespit ve teşhis yeterliliği, herkes tarafından sevilen ve sayılan bir kişi olması, Musa Süren'in onu bu makama en uygun ve yeterli kişi görmesine neden olmuştu.

Pek tabiidir ki, Fahir Ozan itiraz edecekti. Bu fırsatı kaçırmak istemezdi. Bütün sorun bu itirazı nereye kadar sürdüreceği noktasında düğümleniyordu. Daha önce kendisiyle kısa bir telefon görüşmesi yapmış ve düşüncesini açıklamıştı. O konuşmada Fahir Ozan prensipte sol partilerin birleşmesine itiraz etmemekle beraber, sıra liderlik konusuna geldiğinde, bu kararın isabeti konusunda lafı gevelemiş, doğrudan muhalefet etmemekle beraber, adayın bu alandaki deneyimsizliğinin ilerde sorunlar yaratacağını imaya çalışmıştı. Biraz haklıydı da, parti liderliği üniversite kürsüsünde ders vermeye benzemezdi ama ne var ki, geniş

seçmen kitlelerine ulaşabilmek için siyaset arenasına mutlaka yeni bir yüz, yeni bir nefes ve halkın sempati duyduğu, inanıp güvendiği bir isim çıkarmak gerekiyordu. Başarıya mevcut kadrolarla erişmek olanaksız görünüyordu Musa Süren'e.

Yaşlı politikacı konuğunu ayakta karşıladı.

Fahir Ozan onu karşısında görünce hemen koşar adım yanına yaklaşmış, saygı ile elini sıkarak, rahatsız olmamasını ayağa kalkmamasını rica etmişti. Gerçekten de Musa Süren son zamanlarda oldukça hastaydı. Her geçen gün biraz daha çöküyordu.

Süren, Fahir Ozan'in kurt bir politikacı olduğunu bilirdi; gösterdiği nezaket ve saygının altında makam hırsından sıyrılmayacak kadar inatçı ve katı tutumlu olduğunu da. Önerdiği teklif gittikçe çöken solun ayakta kalabilmesinin, en azından ne yapacağını, kime oy vereceğini bilemeyen kararsız seçmeleri kazanmanın da tek yoluydu. Geniş halk kitleleri mevcut siyasi kadrolardan bıkmış ve bezmişti; artık değişmelerinin kaçınılmaz olduğuna inanıyordu. Ne yazık ki sol camiada, güçlü, sözüne güvenilir, karizmatik lider yetişmiyordu. Musa Süren'in düşüncesine göre Prof. Öktem bu iş için biçilmiş kaftandı.

Onursal Başkan, davete biraz erken icabetin altında, diğer liderler gelmeden Fahir Ozan'in söyleyeceği veya ileri süreceği bazı itirazlar olacağını varsayarak beklemeye başladı. Karşılıklı nezaket cümlelerinden sonra, Fahir Ozan'ın hemen konuya geçeceğini düşünüyordu. Ama hayrettir, parti başkanı henüz hiçbir şey söylememişti. Üstelik birleşme fikrinin kendi partisi içinde tartışılmadan basına duyurulmasından dolayı, onun kendisine biraz kırgın olduğunu da biliyordu Musa Süren. Sabırla bekledi. Ancak Fahir Ozan gayet rahat ve ilgisiz bir şekilde âfâki konularda konuşup duruyordu. Önce Onursal Başkan'ın sağlığı ve tedavisiyle ilgili sorular sorduktan sonra konuyu onun çok ilgi duyduğu operaya getirdi. Sanki ziyaretini sıradan göstermeye çalışıyordu.

Musa Süren hafif bir tedirginlik hissetti. Uzun zamandan beri aktif siyasetin içinde değildi, partisinin mensupları zaman zaman ziyaretine gelir, akıl danışır, zorlandıkları zaman nasıl bir yol izleyecekleri konusunda fikrine müracaat ederlerdi, ama onlar kendisine yürekten bağlı olan siyasi kişilerdi. Önceleri kendisinin sağ koluymuş gibi hareket eden Fahir Ozan ise, başkanlığa seçildikten sonra kendini biraz geri çekmiş, o eski bağlılığını ve bulunduğu pozisyonu onun sayesinde elde etmiş olduğunu unutmuş gibi davranmaya başlamıştı. Musa Süren siyasette sadakatin gereğine

inananlardandı. Bu nedenle başkanlık koltuğuna oturur oturmaz sergilediği tutumdan dolayı Fahir Ozan'a kırgın olmasına rağmen, yakın çevresine bile hissiyatını pek belli etmemeye özen göstermişti.

Sonunda diğer parti liderleri gelinceye kadar Fahir Ozan'm konuya girmeyeceğini anladı. Henüz çözemediği husus, itirazın bizzat bağlı olduğu partiden gelip gelmeyeceğiydi şimdi. Eğer düşündüğü gibi olursa, Musa Süren oldukça zor duruma düşecekti. En azından, ileri sürdüğü çözüm kendi partisi içinde benimsenmediği için, diğer iki ufak partiden destek bulma ümidi eni konu zayıflayacak ve fikir inanılırlığını kaybedecekti.

Onursal Başkan'in içine hüzün çöktü. Uzun zamandır bu fikri benimsemiş, detaylarını düşünmüş fakat gerçekleşmesi için uygun bir ortam beklemişti. Yaklaşan seçimler nedeniyle zihnindeki projenin tahakkuku için en müsait zamandı şimdi. İyi ve başarılı politikacı uzağı görebilen; siyasi gelişmeleri analiz niteliği yüksek; zamanında doğru tercihleri yapabilip karar veren insan olmalıydı. Ancak ne yazık ki soldaki üç partinin liderleri bu yetenekten yoksundular. Aralarındaki rekabet hem seçmenin bölünmesine yol açıyor hem de solun ne güçlü bir iktidar ne de kuvvetli bir muhalefet olmasını sağlayabiliyordu.

Evin hizmetkârları yeni bir telaşla harekeflenmişlerdi.

Musa Süren beklediği misafirlerinden birinin daha geldiğini anladı. Yerinden doğrulurken, son anda ondan bir itiraz bekler gibi, Fahir Ozan'a bir daha baktı. Ama o başını çevirmiş, yeni gelenin kim olduğunu anlamak için kapıya bakıyordu.

İkinci gelen Sosyal Kitle Partisi'nin Başkanı Nuri Karaçam olmuştu. Aynı içten karşılama merasimi ona da uygulandı. Ne de olsa bir zamanlar hepsi aynı camiadan yetişmiş insanlardı.

Yaklaşık beş dakika sonra da Sosyal Aydınlanma Partisi Başkanı Hulusi Göçer gelince, konuk kadrosu tamamlandı ve salonun kapısı kapatıldı.

Musa Süren projenin sahibi olarak ilk defa resmi bir şekilde tasarladığı planı en ince detayına kadar eski mesai arkadaşlarına anlattı. Üç lider de hiç seslerini çıkarmadan yaşlı adamı dinlediler. İlk etapta partilerin hangi şartlar altında birleşeceğj ve bu birleşmenin yasal şartları müzakere edildi. Vardıkları netice olumluydu ve konunun hukuki geçerliliği her hir partinin hukukçuları tarafından incelenecekti. Aslında üç parti lideri de bu konuda fazla bir itirazda bulunmamışlardı. Musa Süren zaten ilk bölümün fazla ihtilaf doğurmayacağımı! aklın yolu bir olduğu için, yaklaşan tehlikeyi her üçünün de kabul ettiklerinin bilincindeydi. Bu birleşme sağlanmazsa Türk

solu silinip gitmeye mahkumdu. Ama asıl sorunun ikinci etapta, yani başkanlık için önerdiği Prof. Sinan Öktem'in kişiliğinden kaynaklanacağını ve her üç liderin de kendisine itiraz edeceğini adı gibi biliyordu.

Musa Süren yanılmıştı; hiç ummadığı bir sonuç çıktı ortaya. Bazı ufak tefek sakıncalar üzerinde durulmuş; profesörün siyasi tecrübesinin yetersizliği nedeniyle bazı çatlakların zuhur edebileceği tartışılmışsa da, neticede teklifi reddeden olmamıştı.

Bu sonuca en fazla hayret eden Onursal Başkan olmuştu. Teklifinin en çetrefil v(e üzerinde en fazla tartışılacak konu olduğunu sanmıştı hep. En büyük itirazın kendi parti başkanından geleceğini düşünürken, Fahir Ozan hiç karşı koymamış, bizim için uygundur, cevabını vermişti. Hulusi Göçer ile Nuri Karaçam da onun karşı koyacağını umduklarından, bu rahatça kabullenme karşısında seslerini kısmak zorunda kalmışlar, bir iki ufak itirazdan sonra teklifi onaylamışlardı.

Böylece Türk solunda yapıcı bir adımın ilk imzası atılıyordu.

Herkes memnundu ve rahatlamıştı. Aşağıda bekleyen kalabalık medya ordusuna alınan kararı açıklama görevi de kendi aralarındaki anlaşma gereği, Fahir Ozan'a verilmişti.

Aynı günün gecesi saat 22.30 sularında Avukat Mahmut Önder kendi kullandığı arabasıyla Kızılcahamam'a yaklaşırken cep telefonunun sesiyle irkildi. Kadranda beliren hiç aşina olmadığı numaraya baktı ve telefonu açıp, "Efendim?" diye mırıldandı.

"Benim, Mahmut!"

Sesi tanımıştı tabii. Yine Başkan arıyordu. Nedense her seferinde başka bir telefon kullanıyordu. Geçen sefer Başkana karşı mahcup olmuştu ama bu defa her şey yolunda gidiyordu, bu nedenle de muzaffer bir edayla karşılık verdi.

"Buyurun Sayın Başkanım, ne emretmiştiniz?"

Parti başkanından, sana verdiğim görevi ne zaman bitireceksin, sorusunu duymaya ve hemen ağzını tıkayacak karşılığı müjdelemeye hazırlanıyordu ki, Başkan sinirli bir şekilde homurdandı:

"Bu akşam televizyon haberlerini izledin herhalde, değil mi?"

"Ne yazık ki izleyemedim, efendim."

"Öyle mi, haberleri kaçırmadığını sanırdım. Öyleyse ben sana söyleyeyim. Söz konusu sol ittifak bugün öğleden sonra yapıldı ve halka açıklandı. İttifakın başına da Prof. Oktem'in seçilmesi karara bağlandı. Bunun ne anlama geldiğini anlıyorsun, değil mi?"

Avukat sinsi sinsi gülümsedi.

"Çok iyi anlıyorum, Sayın Başkanım."

"Süren bitiyor Mahmut, bunu bilmiş ol; benim vaadim de sürenin sonunda geçerliliğini kaybetmiş olacak."

"Bundan hiç şüphem yok, efendim."

Başkan onun yolda olduğunu telefona yansıyan seslerden anlamış olmalı ki, "Yolda mısın?" diye homurdandı.

"Evet, efendim. İstanbul'dan dönüyorum."

"Bizim işle mi ilgili?"

Avukat gülümseyerek mırıldandı. "Gayet tabii, şu an ondan daha önemli bir işim olabilir mi?"

"Peki netice? Sonuca ulaştın mı?"

"İki güne kalmaz sizi bile şaşırtacak nefis bir koz geçecek elinize beyefendi, hiç şüpheniz olmasın."

"Umarım, haklı çıkarsın."

Başkan başka laf etmeden telefonu kapatmıştı.

Mahmut telefonu cebine atıp arabasına biraz daha gaz verirken öfkeyle mırıldandı: "Ulan deyyus, ulan Allahsız kitapsız pezevenk, çok yakında benim ne olduğumu sen de anlayacaksın. Hele verdiğin sözü tutma, o zaman dünyanın kaç bucak olduğunu ben sana gösteririm."

Avukatın arabası gecenin karanlığında yağ gibi kayıyordu.

Sinan, Melda'nın kapısını çaldığında saat tam 13:00'tü. Kapıyı açmaya koşan genç kadının yüksek topuklu terliklerinin parkelerde çıkardığı sesler yansıdı kulağına. Kapı hızla ardına kadar açıldı. Melda'yı ilk defa böyle görüyordu. Makyajsız, ağlamış, gözleri kızarmış bir yüz ve üzerinde sabahlıkla... Ama bu halde bile nefes kesecek kadar güzeldi.

İkisi de bir an tek kelime söylemeden bakıştılar. Sonra Melda çılgın gibi atılarak kollarını adamın boynuna doladı ve gözyaşlarını tutamadan yeniden ağlamaya başladı. Aynı boyda oldukları için yanağına süzülen damlalar Sinan'ın da yanağını ıslatıyordu. Pişmanlığın ve kaybettiğini yeniden bulmanın bundan daha içten belirtisi olamazdı. Profesörün kolları da genç kadının bedenine sarıldı, içten, duygu yüklü, özlem dolu bir arzuyla onu kendine çekti.

Melda, daha onu içeri bile almadan kulağına, "Seni çok seviyorum, lütfen beni bağışladığını söyle," diye fısıldıyordu. Bir süre öylece sarmaş dolaş kaldılar. Bu kez ilk toparlanan Sinan olmuştu.

"Benim, küçük yalancım," diye fısıldadı kulağına. "Eğer seni sevmesem ve bağışlamasam burada ne işim var?"

"Sımsıkı sarıl bana. Öp beni. Bağışlandığımı, hatamı yüzüme vurmayacağını kanıtla."

Hâlâ kapının eşiğinde duruyorlardı. Sinan genç kadının yüzünü ellerinin arasına aldı, gözlerinin içine baktı ve özlemle dudaklarından öpmeye başladı. Hiçbir kadını böyle, arzu ve sevginin iç içe geçtiği bir duyguyla öpmemişti. Yaptığı §ey sanki yıllardır unuttuğu, hafızasından silinip yok olmuş pir eylemdi; bütün vücudu heyecanla titriyordu.

Neden sonra Melda onu içeri çekti, kapıyı kapattı, koluna girip büyük camlı salona doğru sürükledi. Sinan bu aşırı pişmanlığa hâlâ bir anlam veremiyordu, zira geniş kanepenin üzerine yan yana oturduklarında, genç kadın hâlâ ağlıyor, gözyaşlarının yanağına süzülmesini önleyemiyordu.

"Yeter artık, ağlama," diye fısıldadı Sinan. "Âşık olunca hepimiz anlamsız davranışlarda bulunabilir, sonra da bundan nedamet duyarız. Ufak bir yalanı bu kadar büyütmeye değmez, hem görüyorsun işte, burada, yanı başındayım. Daha fazla üzülmeni istemiyorum."

Sinan anlayış ve şefkatle o harika yeşil gözlerin içine bakıyordu. Şaşkındı; o nefis gözlerde nedense hâlâ keder vardı.

"Biraz fazla uzatmıyor musun bu üzüntüyü? Baksana yanı başındayım. Seni ben de mecnunlar gibi sevmesem koşa koşa gelir miydim? Ufak birAkadın kaprisiydi yaptığın, bir anlık bunalım; çaresizliğin yarattığı üzüntünün dışa vurumu... Bu kadar büyütmeye değer mi? İşte hemen pişman olup beni aradın. Çoktan unuttum bile.."

Fakat Melda hâlâ huzursuzdu. Sinan genç kadının gönlünü almak için üsteledi: "Befki şaşıracaksın, ama bu ufak yalanın beni daha da mutlu ettiğini çekinmeden söyleyebilirim. Monoton hayatıma bir renk kattın, beni heyecanlandırdın, kısa sürede alışık olmadığım, farklı duygular tattım. Önce kahredici bir üzüntü yaşadım, sonra da mutluluktan uçtum. Bunlar benim alışık olduğum duygular değil, mazide, gençliğimde yaşamam gereken şeyler. Bu ufacık yalanla sen beni gençlik yıllarıma taşıdın, içimde hâlâ bazı duyguların ölmediğini kanıtladın."

Bu sözlerin Melda'yı rahatlatacağını sanmıştı, ama tamamen aksi oldu, genç kadın daha şiddetli bir ağlama krizine kapılarak Sinan'ın boynuna sarıldı. Uzun uzun gözyaşı döktü, Fena halde şaşıran ve ne söyleyeceğini bilemeyen Sinan, onu sessizce okşayarak krizin geçmesini bekledi. Bu ufak yalanı önemsemediğini ifade ettiğini sanıyordu.

Sinan'ın epeyce beklemesi gerekti. Once ağlaması ve hıçkırıkları kesildi genç kadının, sonra kedi yavrusu gibi Sinan'a daha da sokuldu.

"Beni gerçekten seviyor musun?" diye fısıldadı çocuksu bir ses tonuyla. "Evet, hem de çok seviyorum."

"Ne kadar çok?"

Sorudaki çocuksu hava Sinan'ı güldürdü. Ona aynı tarzda cevap vermek için onun bedenini saran kollarını çözüp iki yana açarak, "İşte, bu kadar," diye mırıldandı.

"Ben şaka yapmıyorum."

"Ben de yapmıyorum hayatım."

"Sevdiğini nasıl kanıtlayacaksın?"

"Sen nasıl bir kanıt istersin?"

Melda hüzünlü bir sesle, "Bilmiyorum," diye söylendi, "Sana bir kötülük yapsam bile, sevgin bu kötülüğü bağışlayacak kadar güçlü mü?"

Sorudan bir şey anlamayan Sinan, genç kadının göğsüne yasladığı yüzünü elleriyle kavrayıp gözlerinin içine baktı.

"Hiçbir şey anlamadım, ne demek bu şimdi?"

"Hiç... Sadece bir soru. Sevginin derecesini anlamak istediğim için sorulmuş bir soru."

"Ama garip bir soru. Kötülükten kastin nedir?"

"Bilmiyorum... Mesela, seni daha önce söylediğim yalanla ölçülmeyecek kadar üzecek, kötü bir duruma düşürsem de, yine beni sevmeye devam eder misin?"

Sinan gülümseyerek mırıldandı.

"Melda, çocuk gibi konuştuğunun farkında mısın? Ne anlatmaya çalışıyorsun bana? Bu bir test mi, sevgi ve sadakatimi mi ölçmeye çalışıyorsun?"

"Kim bilir, öyle de denebilir."

"Yapma Melda, sen olgun bir kadınsın. Bu anlamsız soruların ne gereği var?"

Genç kadın birden yüzünü Sinan'ın ellerinden sıyırarak geri çekildi, kanepenin öbür ucuna çekilip büzüldü. Kısa bir süre sessiz kaldı.

Sonra düşünceli bir şekilde fısıldadı: "Benim için çok önemi var Sinan. Lütfen soruma cevap ver. Hakkımda çok kötü şeyler de işitseh yine de beni sevmeye devam edebilirmısın?

Sinan ilk defa irkilerek hafif bir kuşkuya kapıldı. Melda, özür dileyen telefonundan beri içinden sıyrılamadığı garip bir ruh hali içindeydi.

Devamlı ağlıyor, sanki ruhunu sıkan, onu bunaltan bir şeyin üzüntüsünü yaşıyordu. Belki de gerçekten henüz açıklayamadığı önemli bir derdi vardı. Nihayet, "Çekinme, söyle," diyebildi. "Bilmediğim, bana açıklamaktan sıkıldığın bir sorunun mu var?"

Duraklayan Melda güçlükle, hatta çeneleri fıkırdayarak konuştu. "Olabilir?"

"Anlat öyleyse.. Yoksa sen de evli misin?"

"Hayır canım, ne münasebet..."

"Nedir derdin öyleyse? Anlatır mısın?"

Genç anlatamadı. Uzurç uzun yakışıklı profesörün gözlerinin içine baktı hiç sesini çıkarmadan. O an hayatının en zor kararını vermek üzereydi. Evet, hiç hesapta yokken Sinan'ın etkisinde kalmış, hayatında ilk defa mükemmel diyebileceği bir erkekle karşılaşmıştı ve kaderin kendisine böylesine bir oyun oynayacağını maalesef hiç hesaba katmamıştı. Ne denli berbat bir tehdit altında olduğunu ona asla söyleyemez, artık onu olacaklardan koruyamazdı. Mahmut Önder'in korkunç bir çevresi vardı ve tehdidi asla blöf değildi. Anlaşmaya riayet etmezse o namussuz yüzünü jiletle doğratabilirdi rahatlıkla.

İçi ürpertiyle titredi.

Sonra, "Boş ver," diye mırıldandı. "Seni anlamsızca üzdüm gerçekten. Unut bütün söylediklerimi. Şimdi tek istediğim bana sahip olman. Gel, yatak odasına geçelim. Sev, okşa beni. Seni içimde hissetmek istiyorum."

Sinan yine şaşkınlıkla onu süzdü.

"Emin misin?" diye fısıldadı.

"Evet, tek istediğim bu."

Melda, profesörü elinden tutmuş yatak odasına doğru sürüklemeye başlamıştı.

Bitişik odadaki Cahit heyecandan yerinde duramıyordu. Yatak odasının kapısı açılıp iki sevgilinin içeri girdiklerini duyunca, kurulu düzeneğin arkasına geçerek gözünü vizöre dayadı. Az sonra şahit olacağı manzarayı düşündükçe ağzı sulanıyordu. Melda'nın kendisini hor gören davranışlarına fena halde bozuluyordu, Mahmut Önder'in hatırı olmasa ona yapacağını bilirdi, ama ne yazık ki eli kolu bağlıydı.

Yine de içinde garip bir fırtına esiyordu; yapacağı iş biraz onuruna dokunuyor, kadının yatakta bir herifle sevişmesini seyrederken, bir yandan da kayda almak ona ağır geliyordu. İçinden, orospunun dölü, diye söylendi Melda'ya. Karı, tam bir fahişeydi, ahlâksız, rezilin tekiydi. Hiç utanıp

arlanmadan, kameranın nasıl çalıştırılacağını, nelere dikkat etmesi gerektiğini, yüzü bile kızarmadan uzun uzun anlatmıştı kendisine. Ne beklenirdi böylesinden? Ama diğer yandan da içini bir sıcaklık kaplamış, o an yaklaştıkça tarifsiz bir heyecana kapılmıştı. Rezilin teki de olsa, doğrusu sapına kadar müthiş bir kadındı. Bugüne kadar hiç böyle birine rastlamamıştı. Profesör denen adamın da kadına neden abayı yaktığını şimdi gayet iyi anlıyordu.

Âşıklar odayı girdikleri anda, nefesini tutup kamerayı, Melda'dan öğrendiği şekilde çalıştırdı. Kameradan hafif bir vınlama çıkıyordu ama yan odadakilerin bu sesi duymalarının mümkün olmadığını düşündü.

Cahit daha şimdiden nefes nefese kalmıştı, terliyor, elleri titriyordu. Kadın soyunmaya başladığı zaman, boğazı düğümlenir gibi oldu. Adamı yatağın kenarına oturtmuş, tam karşısına geçerek sırtından sabahlığını çıkartmıştı önce. Sabahlığının altında sadece sutyeni ve daracık külotu vardı. Profesör de aptallaşmış, tıpkı kendisi gibi, kadına hayran hayran bakıyordu yalnızca. Cahit, âdeta yerinde duramıyordu. "Hadi ne duruyorsun ulan kart zampara, çeksenc karıyı yatağa," diye homurdandı. Ama adam ya çok beceriksizdi ya da çekingen. Gözlerini kadının diri ve körpe vücuduna çevirmiş, içi giderek seyrediyordu. Melda çırılçıplak soyununca adamı yatağa doğru itti ve o anda Cahit'in hiç beklemediği bir şey yaptı; yorganı üstüne doğru çekti.

Cahit içinden bir küfür savurdu.

Yorganı örteceğini hiç hesaba katmamıştı; bu ne biçim işti? Gerçi yataktaki hareketlerden iki insanın seviştikleri yine de belli oluyordu ama Cahit çok daha net ve çıplak görüntüler elde edeceğini düşünmüştü. En kötüsünü daha sonra fark etti, patronu Mahmut Önder'e asıl lazım olan profesörün net görüntüsüydü; oysa bu şıllık sanki kasten adamı yatağın kenarına sırtı dönük olarak oturtmuş, sonra da itip yatağa devirirken yüzünü kameradan gizlemeye kalkışmıştı. Kadının günahını almak istemiyordu ama bunu bilerek ve isteyerek yapmış gibi geliyordu ona. Yine de kendini görüntüye öylesine kaptırmıştı ki, fazla önemsemedi; nasıl olsa sevişme sırasında pozisyon değiştirecekler ve bir an gelecek adamın yüzü net olarak görünecekti. Tek yapabileceği beklemekti.

Melda, sevdiği adamı objektife cephe veya profilden net olarak sokmamak için elinden geleni yapıyor, kâh başını, kâh bedenini kullanarak onu gizlemeye çalışıyordu. Yaşadığı zevk değil, kahır anlarıydı. Bir yandan altındaki adamın inisiyatifini kısıtlayıp sevişmeyi idare etmeye ve kısa

kesmeye gayret ediyor, diğer yandan da, kamera başındaki salak herifin bir şey anlamaması için dua ediyordu. Cahit şüphelenip durumu Mahmut'a açıklarsa işi çok zordu. Bitişik odada kamera başındaki uğursuzu, kaç kere kendisine aç kurt gibi arzuyla bakarken yakalamıştı. Biraz yüz bulsa, cesaretlenecek, sululuk yapmaya kalkışacaktı. Neyse ki her seferinde soğuk ve ciddi bir tavırla onu aşağıladığını göstererek haddini bildirmiş, çizmeyi aşmasını engellemişti. Ona asla güvenemezdi,rezil yaratık fırsatını bulursa, rahatlıkla kendisini Mahmut'a gammazlayabilirdi.

Genç kadın sevişme boyunca yeni bir ağlama krizine kapılmamak için kendini zor tuttu. Zaten buna ancak şeklen sevişme denirdi, zira içindeki korku, nedamet, endişe tüm isteğini yok etmiş, ruhundaki canlılık ve arzuyu silip süpürmüştü. Sinan'ın bir an önce boşalmasını ve bu cehennem azabının bitmesini diliyordu. İstediği de oldu; Sinan acemice, hayal ettiği zevke kesinlikle varamadan titreyerek boşalmıştı. İkisi de bekledikleri hazza kavuşamamanın şaşkınlığı içinde birbirlerine baktılar.

Melda için en zor an gelip çatmıştı. Bütün sevişme boyunca Sinan'ın yüzünün objektife yansımaması için hep üstte kalmış ve zaman zaman erkeğin başka pozisyonlara geçme isteğini, anlaşılmaz mırıltılarla frenleyerek, mevcut pozisyondan çok haz alıyormuş gibi engellemeyi başarmıştı. Ancak şimdi üstünden kalkınca Sinan'ın yüzü tam kameranın karşısında kalacaktı. Birkaç saniye ne yapabileceğini düşündü. Acaba nasıl bir formül bulup, sevgilisinin yüzünü objektiften saklayabilirdi. O an aklına gelen son çareye başvurdu. Yüzüne sahte bir tebessüm yerleştirip Sinan'ın üstüne doğru eğildi. Şu anda kameranın sadece çıplak sırtını görüntülediğini biliyordu. Çekim sesli olmadığı için söyleyeceği sözler nasıl olsa kaydedilmeyccekti, yine de arka odadan Cahit'in duymaması için fısıldayarak konuştu.

"Şimdi sana bir sürprizim var," dedi Sinan'a.

Her şeye rağmen boşalmanın rahatlığı içindeki Sinan sordu.

"Ne sürprizi?"

"Şimdi yorganı başına çekip yüzünü örteceksin ve ben aç deyinceye kadar da açmayacaksın."

"Ne yapacaksın?"

"Sürpriz, söylemem.. "

"Pekâlâ," diyen profesör yorganı başına çekti. . Melda derin bir nefes aldı. Sevgilisini kaç dakika bu vaziyette tutabileceğini bilmiyordu; ama munisçe boyun eğen Sinan, o aç deyinceye kadar yorganı yüzünden

çekmezdi. Ayrıca yorulan adamcağızın derin derin soluduğunun da farkındaydı.

Hızla yataktan fırladı.

En tehlikeli an o andı. Sinan meraka kapılır yorganı yüzünden çekerse her şey mahvolur, yüzü kabak gibi ortaya çıkardı. Melda hızla yere attığı koyu vişne çürüğü sabahlığını alıp kameranın görüş alanından çıktı. Sonra yana kayıp hızla duvara yaklaşarak tablodaki, arkasında kamera objektifinin yer aldığı deliğin üzerine sabahlığını asarak görüntüyü perdeledi.

O an yan odada, kendinden geçmişçesine Melda'nın çıplaklığını seyreden Cahit birden kamaranın karardığını ve görüntünün kaybolduğunu görünce, ne olduğunu anlamadı. Bütün suçu kameradaki teknik bir arızaya bağladı ve içinden küfretmeye başladı. Lanet cihaz tam bozulacak anı buldu, diye sinirlendi. Yapacağı bir şey yoktu, durumu kadına da bildiremezdi, birbiri ardına küfretmeye devam etti.

Mahmut Önder masasının üzerindeki telefonu kaldırıp Meida'nın sesini duyunca sonunda beklediği müjdeyi alacağını sezdi.

Bu kez tehditten uzak, alttan alan, neşeli bir sesle, "Oo, gönlümün sultanı, nihayet arayabildin. Tamam mı her şey? İstediğim hazır mı?" diye mırıldandı.

"Tamam Mahmut. DVD yanımda."

"Harika. Öyleyse atla ilk uçağa gel Ankara'ya."

"Ankara'dayım zaten."

Genç kadının sesi buz gibiydi. Avukat bunu hissedince, "Bir aksilik mi oldu?" diye sordu.

"Hayır. Her şey istediğin gibi."

"Mükemmel. DVD'yi görmek için can atıyorum."

"Paramın diğer yarısı hazır mı?"

"Gelir gelmez çekini yazarım."

"Anlaştık. Yarım saat sonra yazıhanendeyim."

Mahmut sevinçten yerinde duramıyordu. Koltuğundan kalkmış, odanın içinde bir ileri bir geri gidip gelirken, bir yandan da keyifle ellerini ovuşturmaya başlamıştı. Bu iş bitmiş sayılırdı artık, daha şimdiden bakanlık koltuğunu görür gibiydi. Adaylara milletvekilliği pahalıya patlardı; ilkinde de öyle olmuştu, ama bu seferki çok farklıydı çünkü yarışa girmeden bakanlığı kapmış sayılırdı. Gerçi kendisine ufak çaplı bir servete mal olmuştu ama önemli değildi, bakan olunca nasıl olsa bunu telafi ederdi.

Yarım saati zor geçirdi.

Sekreteri, Melda'yı içeriye aldığında koşar adımlarla genç kadına yaklaşıp, eski günlerin hatırının verdiği cesaretle yanağına bir öpücük kondurdu. Elinden geldiğince müşfik davranıyor, son görüşmelerindeki tatsız havayı unutmuş gibi davranmaya çalışıyordu. Genç kadına yer gösterip oturttu. Masasının başına geçince Melda'yı dikkatle süzdü. Kadın son derece soğuk ve neşesiz görünüyordu. Onu bir süre daha inceleyen Mahmut sonunda, "İyi bir iş becerdin, karşılığında da ufak bir servet kazandın sayılır, ama hâlâ anlamıyorum, hiç de sevinçli görünmüyorsun," dedi.

Melda buz gibi bir sesle, "DVD yanımda. Çekimi ver gideyim," diye mırıldandı.

Mahmut homurdanarak arkasına yaslandı.

"Bu acele neden güzelim? Yoksa bana kırgın mısın?"

"Ne kırgınlığı, kızgınım. Bu işi bana tehditle yaptırdığını unuttun mu yoksa?"

"Meseleyi büyütme. Siairlenmiş olabilirim, ağzımdan sert laflar da çıkmış olabilir,'ama bu olay benim açımdan çok önemliydi. Daha anlayışlı olacağını sanmıştım. Zaten sitem etmeye de hakkın yok, sana ufak çapta b'ir servet ödüyorum. Hatta bu gece başarımızı birlikte kutlayacağımızı bile düşünmüştüm."

"Boşuna hayal etmişsin. Bugünden itibaren bir daha birbirimizi göreceğimizi hiç sanmıyorum."

Mahmut, namussuz aşifte, diye geçirdi içinden. Ama hiç bozuntuya vermeden çekmeceden çek defterini çıkarıp bakiye borcunu imzaladı; yaprağı koçandan koparıp genç kadına uzattı.

Melda tam çeki almak üzere elini uzatırken avukat sırıtarak, "Sen de DVD'yi ver," dedi. Genç kadın uzattığı elini geri çekerek hakiki yılan derisinden çantasını açıp DVD'yi Mahmut'a uzattı.

"Al bakalım, işte istediğin DVD."

Bir an soğuk bir şekilde birbirlerine baktılar; sonra ellerindekini değiş tokuş ettiler. DVD'yi alan Mahmut hemen seyretmek için kütüphanenin altındaki göstericiye takıp ufak televizyonu açtı. Tabii Melda DVD'yi daha önce seyretmişti. Heyecandan nefesini tutarak Mahmut'un ne diyeceğini beklemeye başladı. Avukat koltuğuna yaslanmış merak ve heyecanla görüntüleri izlemeye koyuldu. Daha ilk kareden itibaren yüzü asılmaya başlamıştı. Yataktan Melda'nın fırladığı son kareye kadar sesini çıkarmadı

ama görüntü birden kararınca hoşnut olmayan bir edayla dönüp söylenmeye başladı.

"Hepsi bu kadar mı?"

Melda şaşırmış gibi avukata baktı.

"Daha ne olsun ki?

"Yahu... Yahu bu filmde sadece yatak ve senin sırtın görünüyor."

"Ne bekliyordun ki? Hard porno mu?"

"Ne bileyim ben? En azından ona benzer bir şey yahu! Nedir bu?"

Mahmut yerinden fırlayıp kaseti yeniden başa aldı, bir daha seyretti. Kesinlikle hoşnut kalmamış bir hali vardı.

"Bu niye birden kararıyor böyle, neden işinizi bitirdikten sonra devam etmediniz herifi görüntülemeye?"

"Sen onu adamına sor, çekimi o yaptı. Becerememiş işte. Ne olacak salağın teki."

"Yahu Melda, herifin yüzü bile tam görünmüyor bu filmde."

"Devenin pabucu! Sen de buldun bunuyorsun Mahmut! Daha ne görünsün ki? Herifi sevişmeye ikna edinceye kadar akla karayı seçtim be! Adam önceleri yatak odasına bile girmek istemedi, odaya sokuncaya kadar canım çıktı. İyi seyret, karşısına geçip birden soyunmaya başlamasam, kılı kıpırdamayacaktı."

"İyi de... Ben umuyordum ki?"

"Ne umduğunu tahmin edebiliyorum. Seyrine bayıldığın o iğrenç kasetlerden birini bekliyordun, değil mi? Onlar insanları tahrik için baştan çıkaran filmler, gerçek yaşamda olacak şeyler değil. Unutma, adam seks starı değil, alelade bir erkek."

"Ulan herif inkâr etse, bu ben değilim dese başı ağrımaz 5e! Namussuzun yüzü bile doğru dürüst görünmüyor."

"Ne yapayım? Sen onu güvendiğin kameramanına söyle. Herif yeteneksizin tekiymiş, asıl onu görüntüleyeceğine ha bire beni çekmiş. Manzarayı çekerken aklı gitmiş herhalde."

Mahmut homurdanmaya devam etti.

Melda ise ilk fırtınayı atlatmanın rahatlığı için söylendi. "Hem niye beğenmedin ki? Bu DVD'yi bunu bizzat yaşayan profesöre gösterecek değil misiniz? Adam başına geleni nasıl inkâr edebilir, bu ben değilim diyecek hali yok ya?"

Avukat sustu ve düşünmeye başladı.

Yaptığı bunca masraftan sonra, daha güzel, daha net ve hiç kimsenin itiraz edemeyeceği bir sonuç beklemişti. Oysa elindeki DVD görüntü açısından hiç de başarılı sayılmazdı. Yatakta sevişen iki kişinin olduğu açıktı ama sanki sihirli bir el sürekli adamın yüzünü örtmüştü. İçinden Cahit'e de kızdı; hakikaten çok acemice davranmıştı. Adamın yüzü tek bir karede, o da yatağın kenAına ilk oturduğunda azıcık görünüyordu.

Acaba Başkan filme ne diyecekti? Yeterli bulacak mıydı? Görüntüler kesinlikle Mahmut'un istediği mükemmellikte değildi, ama Melda'nuı da haklı olduğu bir nokta vardı, önünde sonunda DVD profesörün önüne sürülecekti; adamın bunu inkâr edecek hali yoktu ya.

"Pekâlâ," diye homurdandı karşısında oturan kadına. "Neticeyi bekleyeceğiz, ama bunu yetersiz bulurlarsa, sakın unutma bundan seni sorumlu tutarım."

"Saçmalama Mahmut. Ben elimden geleni yaptım. Başka sorumluluk yüklenemem."

Avukatın gözleri sinsice parıldadı. Kadını daha fazla korkutmanın, üzerine gitmenin şimdilik bir yararı yoktu. Nasıl olsa onu gırtlağına kadar pis bir işin içine bulaştırmıştı. Gerek duyarsa elindeki kozu yeniden kullanır, tehditle ondan tekrar istifadeye kalkışabilirdi. İçinden sen öyle san, diye mırıldandı. Artık avucunun içine düşmüştü. Ayrıca seyrettiği sahneler kadına duyduğu arzuyu kabartmış, bir zamanlar onunla yaşadığı unutulmaz günler aklından çıkmaz olmuştu. Melda'nın bir daha eskiye dönmek istemediği davranışlarından açıkça belliydi ama Mahmut kendini tutamayarak gevrek gevrek konuştu.

"Ne dersin, başarımızı kutlayalım mı?"

"Ne kutlaması?"

"Anla işte... Akşam lüks bir otele gidip mükellef bir ziyafet çekeriz kendimize, sonra da belki..."

"Belki ne?"

"Belki de eski günlerdeki gibi birlikte oluruz."

Melda sinirli bir şekilde çantasını açmış, içinde bir şeyler araştırır gibi elini dolaştırıyordu. "Allah yazdıysa bozsun," diye homurdandı. "Bunu utanmadan nasıl teklif ettiğine şaşıyorum doğrusu."

"Ne var ki bunda? Biz eski sevgili değil miyiz?"

"O eskidendi. İnanamıyorum... Beni zorla bu işe bulaştırdın; bu pisliği yüzüme kezzap attıracağın ya da beni jiletle doğratacağın için kabul ettim, yani korkudan, unuttun mu?"

Mahmut şaşkın şaşkın eski sevgilisine baktı.

"Amma yaptın. Teklif ettiğim parayı duyunca balıklama atladın be! Ne zoru?" Melda elini çantasından çıkarıp bir kâğıt mendille burnunu sildi.

"Bu teklifi hiç duymamış olayım. O günler dönmemek üzere geride kaldı Mahmut. Bunu sakın unutma."

Avukat sırıttı, ama üstelemedi de. Genellikle kafasına koyduğu her şeyi elde etmesini bilirdi. Daha Melda ile işi bitmemişti ve onu mutlaka bir kere daha elde edecekti.

"Nasıl istersen," diye mırıldandı.

Genç kadın da, "Hoşça kal," diyerek ayağa kalkmış, kapının yolunu tutmuştu bile. istediklerini elde etmiş sayılırdı. Çek çantasındaydı, ama daha da önemlisi, akıllı geçinen avukat, çantasının içine gizlediği ve konuşmalarını banda aldığı kayıt cihazını fark etmemişti.

Bütün ruhsal dengeleri bozulmuş gibiydi Prof. Sinan'ın. Bunun adı aşk olmalıydı; ne yapacağını, nasıl davranacağını bilemez bir haldeydi. Tek isteği sevdiği kadını her an yanında görmek; hayatını ve arzularını onunla paylaşmak; yıllar sonra yeniden hissetmeye başladığı coşku ve heyecanı devam ettirmekti. Yaşamı canlanıp, renklenmiş, sanki her anın değeri artmış, onsuz geçecek günlerini kayıp gibi görmeye başlamıştı. Ne var ki, önündeki yeni dönemin getireceği sorumlulukların ve Melda'nın varlığının yaratacağı sakıncaların da farkındaydı.

Bütün ömrü sorumluluk taşıyarak geçmişti. Aldığı eğitim ve terbiyeden olsa gerek, hayatındaki bir safhayı kapatmadan ötekine geçmek ona her zaman ters gelirdi. Şimdi de yaşamında büyük değişiklikler yapmanın arifesinde olduğuna inanmaya başlamıştı. Bunca yıllık üniversite hayatının sona erdiğine; önünde çok daha çetin ve farklı bir yaşamın başlayacağına, bu yeni dönemde de başarıya ulaşacağına tüm kalbiyle inanıyordu. Kadesjbu yeni hayatın başlangıcında, karşısına güzeller güzeli bir kadın çıkarmıştı. Ona göre Melda da yeni hayatının bir parçasıydı; kaderi onunla karşılaşmasını istemişti ve hiç beklemediği bir anda ona âşık olmuştu. Siyasete atılmayı belki uzun süre evvel hayal etmiş ama hiçbir girişimde bulunmamıştı, sadece düşlerinde süren bir hayaldi bu. Sonra hiç beklemediği bir anda, adı birden ortaya atılmış ve çok kısa bir sürede ilgi odağı olmuştu. Olayların gelişimine inanamıyordu, şimdi sol partilerin ittifakıyla tek lider adayı haline gelmişti.

Dün gece Rczzan'dan boşanması gerektiğine karar vermi.şti. Siyasi hayatında yanında görmek istediği kadın Melda'ydı. Ancak bunu nasıl

gerçekleştireceği hususunda henüz bir fikri yoktu. Verdiği kararı uygulamanın ne denli zor olduğunu iyi biliyordu. Boşanmak, siyasi hayata atılmanın arifesinde skandal yaratacak nitelikte bir seçimdi. Acaba böyle bir karar, kendisine güvenen seçmenlerin kafasında ne gibi olumsuz sonuçlar yaratırdı? Bunu kestiremiyordu: Ayrıca bu karar karşısında Rezzan'ın tutumu ne olurdu, henüz onu da bilmiyordu. Aslında bunlar umurunda değildi, tek düşüncesi oğlu Bora idi. Oğlunun kendisini anlayıp anlamayacağını da bilmiyordu; bu hususta kuşkulan vardı. Gerçi Bora daha şimdiden kendi dünyasında yaşayan bir gençti; kötü bir öğrenci olduğu söylenemezdi, ama bütün dünyası müzikti ve gözü başka bir şey görmüyordu. Bununla beraber oğlunun takdir ettiği yanları da vardı, daha şimdiden hayatını kazanmaya başlamış ve yuvadan uçmuştu. Duygusal yönden hiç bana çekmemiş, diye düşündü. Oğlunun gömlek değiştirir gibi sevgili değiştirdiğini biliyordu.

Az sonra derse girecekti, üçüncü sınıfta üst üste iki saat dersi vardı. Acaba dersten çıktıktan sonra Melda'yla bir kaçamak yapabilir miyim, diye düşündü. Karısı ile aynı çatı altında çalışıyor olmak talihsizlikti, ama isterse bir bahane uydurabilirdi. Dayanamadı Bebek'teki evi aradı; en azından Melda'nın sesini duymak istiyordu. Telefon çalıyor ama cevap vermiyordu. Herhalde evde yok, diye düşündü. Bu kez cep telefonundan aradı, numara düştü ama telefon açılmadı. Bir daha denedi, bu kez telefon kapanmış olmalıydı. Belki de şu anda müsait değil, ondan açmıyor, diye geçirdi içinden. Sonra çaresiz, kalkıp ders vereceği amfiye doğru yürüdü.

Dersten çıktığında ilk işi Melda'yı bir daha aramak oldu. Hayret telefonu yine kapalıydı. Nedenini bilmiyordu ama içini huzursuzluk kaplamıştı. Bir gün önce yaşadıklarından sonra onunla temas kuramaması garipti; onu yeniden görebilmek için yanıp tutuşurken Melda'nın aramamasını, üstelik telefonlarına cevap vermemesini yadırgamıştı. Hiç düşünmeden üniversiteden çıkıp bir taksiye atladı ve doğru Bebeğe gitti. Şimdilik Rezzan'ın dikkatini çekmemek için arabayı yine üniversitenin bahçesinde bırakmıştı.

Evin kapısında Melda'nın arabasını göremeyince sevgilisinin henüz eve dönmediğini anladı. Dış kapı açıktı, yine de içeriye girip dairesine çıkmayı düşündü, pek ümidi yoktu ama buraya kadar gelmişken evde olup olmadığını kontrol etmek istiyordu. Birkaç kere zili çaldı ama kapı açılmadı. Kapıya bir not bırakıp geldiğini bildirmek için cebinden kâğıt

kalem çıkaracağı sırada, bir alt katın merdivenlerinden yukarıya bakan bir kadın dikkatini çekti.

Sinan'ı dikkatle süzen orta yaşlı kadın, "Kimi aramıştınız?" diye sordu.

Sinan tedirgin bir sesle, "Melda Hanım'a bakmıştım ama galiba evde yok," diye mırıldandı.

"Onu artık bulamazsınız, beyefendi," dedi, kadın.

Sinan irkilerek, "Neden?" diye sordu. "Taşındı."

"Taşındı mı? Ne zaman?"

"Dün."

Afallayan Sinan kekeledi. "Ama nasıl olur, daha dün buradaydı."

"Evet, doğru. Dün gece bana indi ve kira mukavelesini feshettiğini ve ayrılacağını söyledi. Ben dairenin sahibiyim. Galiba buradaki işleri bitmiş."

Sinan şaşkınlıktan kurtulamıyordu.

"Ne işi?" diye kekeletti.

"Vallahi o kadarını bilmiyorum, zaten üç aylığına kiraya verip parayı da peşin almıştım. Melda Hanım galiba ressammış. Burada resim çalışması yapacağını söylemişti ama her ne hikmetse on günde fikrinden cayıp apar topar gitmeyi tercih etti."

Sinan beyninden vurulmuşa dönmüştü.

Dili dolaşarak, "Nereye gittiği hakkında bir şey söyledi mi?" diye fısıldadı. "Hayır söylemedi. Herhalde yine Ankara'ya dönmüştür."

"Ankara'ya mı?"

Kadın bu kez kuşkuyla baktı Sinan'a. "Siz niçin aramıştınız kendisini?"

"Şey..." diye kekeledi profesör. Aslında bu soruya vereceği bir karşılık yoktu ama güçlükle inler gibi fısıldadı: "Tablo için. Bir tablosunu satın almak istiyordum da." Kadın, "Üzgünüm ama gitti," diyerek fazla konuşmayı abes görmüş gibi merdivenin başından çekildi.

"Cavit Erendiz'in evini biliyor musun?" diye sordu Başkan.

"Kavaklıdere'deki evini, değil mi?"

"Evet, orayı. Gece saat on bir de oraya gel. El ayak çekilince ben de gelirim, biraz gecikirsem merak etmeyin."

"Tamam beyefendi anlaşıldı."

Başkan telefonu kapatırken, Mahmut keyiften sırıtıyordu. Sonunda bu işi de halletmiş sayılırdı, zaten elinden ne kaçardı ki. Böylece bakanlığa uzanan son engeli de ortadan kaldırmıştı. Yine de beynini kurcalayan, ufak gibi görünen lakin aslında çok önemli olan bir nokta daha vardı. Başkan kendinden çok emin görünüyordu ama Prof. Sinan Öktem bu tuzak

nedeniyle devre dışı kalsa bile, kurulacak ittifakta onun lider olacağı ne malumdu? Nasıl kendinden bu denli emin olabiliyordu? Aklı her zaman fesata takılan Mahmut düşünmeye başladı. Şansı üçte birdi. Yoksa diğer başkan adaylarına da komplo hazırlanmış olabilir miydi? Başkanın hiç de tekin bir adam olmadığını bilirdi; acımasız, menfaatine düşkün, fırsatını bulunca babasının oğlunu bile harcayacak kadar gaddar biriydi. Gerçi aklına takılan ihtimal biraz zordu ama belli de olmazdı, hırsı ona her şeyi yaptırabilirdi. Omuz silkti, işin bu noktası artık pek önemli değildi, daha doğrusu onu ilgilendirmezdi, ne şekilde olursa olsun Başkanın sol ittifakın başına geçmesi yeterliydi. Acımasız ve gaddar olabilirdi ama tanıdığı kadarıyla verdiği sözlere sadık kalırdı.

Evde akşam yemeğini yerken ilk defa karısıyla kızlarına yeniden siyasete döneceğinden dem vurdu. Kızlar ilgisiz kalmıştı ama karısı Dürdane sevincini pek belli etmese de için iÇın sevindi. Mahmut karısını iyi tanırdı, hele bakan olabileceği ihtimalinden söz edince karısının iyice gevşediğini hemen anlamıştı. Nitekim bu akşam gece yarısına doğru Başkanla buluşacağını söylediği zaman hiç itiraza kalkışmaması memnuniyetinin en bariz işaretiydi. Daha sonra konuyu ailesine biraz erken açtığına pişman oldu; kızları açısından pek sıkıntısı olmazdı, zira onların tüm dünyası tıkınmak ve televizyondu; babaları cumhurbaşkanı bile olsa umurlarında değildi. Ama Dürdane için durum biraz farklıydı. Mahmut onun, yarından itibaren konken oynadığı arkadaşlarına, bizim bey yeniden siyasete atılıyor, galiba ilk seçimlerde de bakan olmayı kafasına koymuş, gibi laflar etmeye başlayacağından emindi. Nitekim saat on bire doğru evden çıkarken, karısı güler yüzle onu kapıya kadar geçirmişti...

Cavit Erendiz, Başkanın dayısının oğluydu. Ticaretle meşguldü ve Başkanın forsundan istifade ederek yolunu buluyordu. Adamın her tarakta bezi vardı aslında. Mahmut bile onun tam olarak ne iş yaptığını bilmezdi, birkaç şirketi olduğu gibi galiba asıl gelirini aracılık yaparak temin ettiği söylenirdi. Mahmut'un Cavit'le uzun boylu bir tanışıklığı yoktu, geçmiş yıllarda birkaç kere karşılaşıp konuşmuşlardı, ama avukatın Başkanla arası açıldıktan sonra bir daha yüz yüze gelmemişlerdi.

Cavit onu kırk yıllık dostuymuş gibi karşıladı kapıda. Hani, bir sarılıp öpmediği kaldı. Mahmut bu aşırı samimiyete şaşırmıştı ama bozuntuya vermedi tabii. Şimdi menfaat bunu gerektiriyordu.

Başkan henüz gelmemişti. Adamın karısı Amerika'da okuyan oğlunun yanına gittiğinden evde yalnızdı. Başkanı beklerken birer viski içtiler.

Başkan gelinceye kadar da havadan sudan bahsettiler. Erendiz snop bir tipti, çenesinde hafif ağarmış bir keçi sakalı, boynunda artık pek kimsenin kullanmadığı bir fular vardı. Parmaklarının arasında kalın bir Havana purosu tutuyordu. Konuşkan, çabuk samimi olan biriydi. Esas konuya girmeden sohbeti koyulttular.

Başkan söylediği saatte geldi. Ortu her zaman takım elbise, ciddi tavırlar içinde görmeye alışık olan Mahmut, kıyafetini görünce yadırgadı. Parti Başkanı sanki gecenin bu saatinde spor yapmaya çıkmış gibi sırtına bir eşofman geçirmiş, üstüne de yakası kürklü, kalın süet bir mont giymişti. Yüzü gülüyor, neşeli görünüyordu. Daha içeri girer girmez, "Ne haber çocuklar?" diyerek ikisinin de sırtlarını okşadı. Sanki şimdiden bir zaferi kutlar havasındaydı. Hemen sohbete dalmış, dayı oğlunun eline sıkıştırdığı viskisini yudumlamaya başlamıştı. Başkan ilk viskisini çabuk bitirdi. Cavit Erendiz'in esprilerine nokta koyup nefes aldığı bir anda, Mahmut'a dönüp gülümseyerek mırıldandı.

"Evet Sayın Bakan, şu getirdiğiniz emaneti bir görelim bakalım."

Avukat elini cebine atarak DVD'yi Başkana uzattı. Başkan almadan önce kuzenine dönüp keyifle söylendi:

"Oynat bakalım şunu Cavit."

Dayı oğlu az sonra görüntüyü ekrana getirmişti. Üçü de nefeslerini keserek porno film seyreder gibi dudaklar ihtirastan kıvrılmış, gözler parlayarak izlemeye koyuldular.

Görüntüler sona erdiğinde Başkan, "Yahu Mahmut, herifin yüzü iyi görünmüyor be!" diye homurdandı.

Böyle bir şikâyetle karşılaşacağını tahmin eden avukat itirazını hazırlamıştı.

"Amma yaptınız Başkanım. Daha ne olsun, ayan beyan belli kim olduğu."

Başkan biraz burun kıvırır gibi söylendi. "Ne bileyim, şöyle biraz daha yürek hoplatıcı... mesela o salak profesörün oral seks sahneleri filan olamaz mıydı?"

Melda'nın savunmasını hatırlayan Mahmut itirazını pekiştirdi.

"Yapmayın Başkanım, bu insanları tahrik etmek için çekilmiş bir film değil ki. Tam bir porno mu bekliyordunuz yoksa? Unutmayın ki bu birbirini pek tanımayan iki insanın ilk sevişmesi ve doğal olanı... Adamın mevkiini, karısına bağlılığını, yaşını filan da düşünün, anlarsınız. Daha fazlasını beklemek abes olurdu."

"Belki haklısın ama insan karşısında bu kadar nefis bir kadın bulunca, bu kadar pasif kalır mı be? Herif yatağa sırtüstü yapışmış, hiç kımıldayamadan öylece kalmış yahu!" Sonra bir kahkaha attı Başkan. "Ulan yataktaki karıyı bile doğru dürüst idare edemeyen bu herif devleti nasıl idare edecek?"

Hepsi güldüler.

Mahmut da rahat bir nefes aldı. Demek görüntü yetersizliğine Başkanın bir itirazı olmayacaktı. Beğenmese hemen suratı asılır, söylenirdi. Oysa gözlerinde mutlu bir ifade okunuyordu şimdi.

"Aferin Mahmut," diye fısıldadı. "Artık profesörün çanına ot tıkayabiliriz. Bu iş bitmiş sayılır, Sayın Sinan Öktem siyaset sahnesine adımını atamadan yok olup gidecek." Sonra birden keyiflenerek sordu. "Bu çekimi İstanbul'da yaptırdın, değil mi?"

"Evet, Beyefendi."

"Yaman adamsın be!"

"Sağ olun efendim, teveccühünüz."

"Yok yok, öylesin gerçekten. Senden korkulur."

Avukat sırıttı.

Başkan viskisinden bir yudum daha alırken sordu.

"Kim bu kadın? Onu nereden buldun? Sıradan bir fahişeye benzemiyor."

"Değildir zaten. Ama biraz paragözdür. Esaslı bir çıkarı olursa, gözünü kırpmadan her şeyi yapar,"

Başkan keyiflenmişe benziyordu. Dayı oğluna dönüp söylendi. "Cavit, şunu bir daha oynatsana."

Görüntüler yeniden geçmeye başlayınca, Mahmut arkasına yaslanıp seyreder gibi yaptı ama şimdi bakışları daha ziyade Başkana, onun göz bebeklerinde ışıldamaya başlayan şehvet parıltılarına yönelmişti.

"Şu karıya bakın be! Boy, bos, endam, yüz güzelliği, ne istersen var karıda. Bir içim su mübarek." Sanki aralarındaki saygı duvarı birden kalkmıştı. Başkan fısıldadı. "Ulan Mahmut, bu karıyı nereden buldun kuzum?"

Avukat, "Şey, bir zamanlar aramızda bir yakınlık olmuştu. Kendisinden para karşılığında rica ettim, beni kırmadı, teklifimi kabul etti," derken dili dolanıyordu.

Başkan âdeta ağzından salyaları akarak seyrediyordu ekrandaki Melda'nın çıplaklığını. "İlişkin hâlâ devam ediyor mu?"

"Cinsel manada mı Beyefendi?"

"Tabii, canım."

"Hayır efendim. O defteri kapattım." Avukat yavaş yavaş huylanmaya başlamıştı. Başkanın bu yakın ilgisinden tedirgin olmaya başlamıştı. "Neden sordunuz?" diye mırıldandı.

Başkan gözlerini ekrandan ayırmadan, "Bu kadınla tanışmak isterim," diye fısıldadı.

Mahmut bir an dona kaldı. Ne diyeceğini şaşırmıştı. Tam o esnada Cavit Erendiz'in itirazı yardımına yetişti.

"Aman ağabey, ne yapıyorsun? Sırası mı şimdi? Hem de bu kadınla? Başka güzel kadın mı kalmadı dünyada?"

"Onu istiyorum. Ben hayatımda bu kadar nefis bir parça görmedim."

Cavit itirazına devam etmedi ama kaşları hoşnutsuz bir şekilde çatılmıştı. Avukat ise düşünmeye başlamıştı. Melda'ya yeniden böyle bir teklif götürmek zordu ama bu tanışmayı sağlarsa, ilerde kendine bir yığın avantaj sağlayabileceği gün gibi aşikârdı. Başkan gözlerini avukata çevirmiş, ne dersin, dercesine bakıyordu. Doğrusu Mahmut böyle bir istekle karşılaşabileceğini hiç düşünmemişti. Bu kritik dönemde, hayır da diyemezdi. Her şeyden önce kendi çıkarlarını ön planda tutmak zorundaydı. Aslında Başkanla yaptığı anlaşmayla bir suç işlemişti, mesele ortaya çıkarsa mahvolduğunun resmiydi. Gerçi Başkan bu işi örtbas eder, işin içinden sıyrılırdı ama bütün hayalleri de sona ererdi. Gülümsemekle yetindi.

"Neden olmasın Başkanım," diye mırıldandı. "Tanıştırmasına tanıştırırım ama gerisi size ve ona kalmış bir mesele."

"Ne demek bu?"

"Tahmin ettiğiniz kadar kolay bir lokma değildir o. Çok müşkülpesenttir."

"Anlayamadım, alt tarafı biraz sosyetik bir fahişe değil mi? Mahmut yutkundu.

"Bilmiyorum, belki öyle de denebilir ama..."

"Aması ne Mahmut? Yoksa kadınla hâlâ ilişkin mi var'?"

"Hayır beyefendi, olmadığını söyledim."

"E, sorun ne öyleyse?"

"Sadece biraz ters ve alışık olmadığımız bir tip olduğunu vurgulamak istedim. Sağı solu belli olmaz. Bazen önüne Karun'un hazinelerini de dökseniz hayır diyebilir."

Başkan sırıttı. "Bana da mı?"

Avukat yüzündeki tebessümü bozmadan karşılık verdi.

"Benden uyarması Balkanım. Gerisi size kalmış."

"İlk fırsatta bu âfetle tanışmak için beni İstanbul'a götür."

"Hiç gereği yok beyefendi."

"Neden?"

"O da Ankara'da yaşıyor çünkü."

"Deme yahu! Adı nedir bu hatunun?"

"Melda, Melda Karamanlı."

"O halde işimiz çok daha kolay sayılır."

İçinden, sen öyle san kart horoz, diye geçirdi avukat fakat düşüncesini yüzünü yansıtmadan, "İyi ve varlıklı bir aileden gelir, eğitimlidir de, ressamdır. Havası ve varlığı ile girdiği her toplulukta yanındaki erkeğe gurur verir," dedi.

Başkan kuşkulu gözlerle Mahmut'u süzdü.

"Yahu Mahmut madem öyle, neden bıraktın bu enfes parçayı? Kolay bulunan birine benzemiyor."

"O bakımdan haklısınız Başkanım. Ama malum burası küçük bir şehir, gideceğiniz yerler mahdut, hemen dedikodusu çıkar, göze batarsınız, ilişki çabuk duyulur. Durum hemen karımın kulağına gitti, ben de daha vahim neticeleri göze alamadım."

"Yani onu terk mi ettin?"

Mahmut hiç istifini bozmadan cevap verdi.

"Vallahi Başkanım işin aslına bakılırsa, o beni terk etti."

Bu kez Başkan nedenini sormadı ama içinden, salak, diye geçirdi. Bunun şaşılacak nesi vardı ki? Onun gibi bir kadın Mahmut'a dört beş gömlek büyük gelirdi. Tam tanışmak için Mahmut'u biraz daha sıkıştıracaktı ki, dayı oğlunun itirazlarını işitince sustu.

"Yapma ağabey, bu hiç de hoş değil. Yerin kulağı vardır derler; çapkınlık yapmana itirazım yok ama başka kadın mı bulamadın da planına dahil ettiğin bir kadınla aşna fişneye kalkıyorsun? Çok tehlikeli değil mi?"

Başkan, "Dur bakalım, düşünürüz," dedi ve konuyu kapattı

Avukat ise, zokayı yuttu, diye düşünüyordu. Mahmut'a göre bu çok doğal bir sonuçtu, âdeta kaçınılmaz bir akıbetti. Kendisi de bu acı gerçeği yaşayarak öğrenmişti, Melda'yı tanıyan tüm erkekler rahatlıkla onun tuzağına düşerlerdi. Fakat onu asıl sarsan şey, bu gece Başkanın şimdiye kadar hiç görmediği, hatta duymadığı bir zaafına tanık olmaktı.

Prof. Sinan berbat bir gece geçiriyordu. Evinde beş misafir vardı ve onlarla yeterince ilgilenemiyordu. Aklı fikri bugün başına gelenlerdeydi.

Melda'nın birden ortadan kayboluşunu bir türlü kabullenemiyordu. Düşünebileceği her türlü ihtimali beyninin süzgecinden geçirip, onun ani ve hiç haber vermeden kendisini terk etmesinin gerçek sebebini bulmaya çalışıyordu.

Belki kendisini yatakta yetersiz bulmuştu. Doğrusu aklına gelen ilk ihtimal buydu ama kısa bir süre sonra bundan vazgeçti. Ona göre biraz yaşlı olduğunu kabul ediyorsa da, yataktaki performansı hiç fena sayılmazdı. İlk ilişkilerin bazı aksayan yanları olabilirdi. Ne de olsa o ana kadar birbirini tanımayan iki bedenin ufak tefek uyum sorunu yaşaması doğaldı. Ayrıca Melda bunu idrak edecek kadar tecrübeli bir kadındı. Zihninin almadığı en önemli nokta ise, insanın bir tek yatak ilişkisinden sonra oturduğu şehri terk etmesiydi. Bu aşırı abartılı bir davranış değil miydi? Sinan'a bu pek akıl kârı gelmediği için ilk ihtimali zihninden sildi.

Onu asıl düşündüren konu Melda'nın yalanıydı. Ankaralı olduğunu ve oradan geldiğini neden saklamıştı acaba? Bunu açıklasa ne fark ederdi ki? Bebek'teki mal sahibi kadın buraya resim yapmak için geldiğini, evi üç aylığına kiraladığını söylemişti Melda'nın. Bu husus da ilginç gelmişti Sinan'a. Üç aylığına İstanbul'a kaçışın ardında başka nedenler var gibiydi. Yemeğe çağırdığı gece adını söylediği avukatı anımsadı birden. Acaba öyle bir avukat gerçekten var mıydı? Melda sonradan avukatın varlığını inkâra kalkışmış, geçirdiği bir kıskançlık krizi sonucunda uydurduğunu söylemişti. Sinan zihnini zftrladı ve avukatın adını anımsamaya çalıştı. Yanılmıyorsa, Mahmut Önder demişti.

Nedense Sinan, şimdi böyle birinin varlığını kabule başlamıştı. Melda'nın asıl sorunu kıskançlık olmayabilirdi, belki de gerçekten öyle bir adamla ilişkisi vardı. Sinan'a rastlayınca etkisinde kalmış, içindeki açmazdan kurtulabilmek için yeni bir maceraya atılmak istemiş olabilirdi. Ama sonunda Ankaralı avukat ağır basmıştı anlaşılan. Kısacası kendisi sadece kadının içindeki fırtınayı ya da kararsızlığını gidermek için kullandığı bir denekti. Pekâlâ mümkündü bu.

Yoksa neden böyle apar topar İstanbul'u terk etmiş olabilirdi ki?

Bütün öğleden sonra telefonla aramış ama Melda ısrarla cevap vermemişti.

Pişmanlık... Ankaralı sevgiliden kop amam ak... Belki gerçekten kendisinden hoşlanmış ama evli bir erkekle yeni bir ilişkiye girmekten kaçınmış da olabilirdi. Bu konudaki olasılıkları çoğaltabilirdi. Melda'nın o avukatla arasında henüz nokta konmamış bir evlilik bağı da olabilirdi. Bu

son ihtimal beyninde iyice güçlendi, o gece itirafta bulunurken Melda'nın döktüğü gözyaşlarını anımsadı. Eğer iyi bir oyuncu değilse ağlaması gerçekten çok içtendi.

Sinan boş gözlerle misafirlerini dinlemeye çalışıyor ama konuşulan konulara bir türlü kendini veremiyordu. Son günlerde eşi dostu, yakın arkadaşları sanki her şey kesinleşmiş gibi, siyasete atacağı adımı desteklemek için onu arıyor, bazıları evine kadar geliyordu. Profesör çok çaresiz hatta acınacak haldeydi. Tüm gayretine rağmen bir türlü dikkatini misafirlerine ve konuşmalara veremiyordu, oysa onların ziyaret sebebi kendisiydi. Koltuğa çökmüş, dalgın ve düşünceli oturuyordu. Biraz ayıp da oluyordu; nitekim birkaç kere Rezzan'ın huzursuz bakışlarını yakalamıştı. Karısı nedir bu halin neden bu kadar sessizsin, der gibiydi.

Sinan toparlanmaya çalıştı. Anlamsız şekilde gülümseyerek konuşulan konuları canı gönülden dinliyormuş gibi yapıp, bazı siyasi tartışmaların içine girmeye yeltendi ama başaramayarak tekrar kabuğuna çekildi. Bir ara Rezzan servise yardım bahanesiyle onu mutfağa çağırıp çıkıştı.

"Sinan nedir bu halin? Sanki aramızda değilmiş gibisin, yahu ağzını açıp da tek kelime etmiyorsun, ayıp oluyor ama..."

Sinan bezginlikle, "Başım ağrıyor. İnşallah bir an evvel giderler," diye homurdandı.

Rezzan ters ters baktı. "Bir aspirin yut. Asık yüzünle misafirleri dövüyorsun âdeta."

Sinan gerçekten başının ağrıdığını o zaman fark etti. İsteksizce odaya gidip bir aspirin aldı, yarım bardak suyla yuttu. Ama aspirinin içindeki yıkıntıya çare olacağını hiç sanmıyordu. •

O gece yatağa uzandığında hazin gerçeği fark etti. Başlayacağı yeni siyasi hayata ne kadar ters düşse de Melda'dan kopamayacağına kanaat getirmişti. Gerekirse Ankara'ya gidecek ve onun izini bulmaya çalışacaktı. Artık Melda'dan kopması söz konusu olamazdı. İçinden taşan bir his Melda'nın da kendisini sevdiğini, fakat daha fazla zarar vermemek için kaçıp uzaklaştığını söylüyordu.

Melda, İstanbul'dan döndüğünden beri her gün telaş ve ürküntüyle gazetelerle televizyonları izliyor, Sinan Öktem'in politikaya girmeyeceği yolunda bir beyanat vermesini bekliyordu. Ona bu hain tuzağı kuranlar mutlaka şimdiye kadar kaseti ona göstermiş olmalıydılar, ancak henüz yakışıklı profesörden bu yolda bir beyanat gelmemişti. Evinin kapıcısına her gün dört gazete bırakmasını tembih etmişti; evde olduğu zamanlar da

özellikle haber kanallarını titizlikle izliyor, bazı ünlü sunucuların sol partilerin birleşmesi konusunda hazırladıkları programları kaçırmıyordu. Programlara konuşmacı olarak çıkan kişiler, Sihan Öktem'den her seferinde sitayişle bahsediyor, söz birliği etmiş gibi hocanın bu iş için biçilmiş kaftan olduğunu; Türk solunu yeniden en etkin hâle getirecek tek kişi olacağını ifade ediyorlardı. Seyrettiği her programın sonunda Melda'nın vicdan azabı daha da artıyordu. Yaptığı işe bin pişmandı, her seferinde Mahmut'a lanetler yağdırıyor ama elinden bir şey gelmeyeceğini, çaresiz olduğunu da bir kez daha kabulleniyordu. Onu bir açmaza sürüklemişlerdi; güzel yüzünde jilet yaraları veya kezzap izleriyle dolaşamazdı. Hiç kuşkusuz, Mahmut'a kanıp bu teklifi kabul etmemesi gerekirdi, ama olmuştu bir kere ve artık geri dönüşü yoktu.

O akşam televizyonun karşısında akşam yemeği niyetine ince bir dilim tavuk etiyle salatasını yerken, telefonun çalmasıyla irkildi, Melda. Telefonu açmadan önce televizyonun sesini kıstı, zaten sıradaki haber onu hiç ilgilendirmeyen akaryakıt zamlarıyla ilgiliydi. Ahizeyi kaldırıp, "Efendim," diye mırıldandı.

"İyi akşamlar sultanım, ben Mahmut." Avukatın sesini duyar duymaz telefonu kapatmak geçti içinden. Bu şerefsiz adamdan nefret ediyordu ama telefonu kapatamazdı tabii ki. Sadece sert bir sesle homurdandı: "Ne var, niye arıyorsun yine?"

"Bu ne hiddet Sultanım? Nedir bu kızgınlık? Sana tonla para kazandırdım, öfkenin sebebini anlamıyorum bir türlü."

"Bal gibi anlıyorsun, Mahmut. Beni tehdit ettiğini ne çabuk unuttun?"

"Yapma be Melda! Sen de onu ciddiye mi aldın yani? O an çıldıracak gibi olmuştum, hırsımdan ne söylediğimi bilmiyordum. O DVD geleceğim için çok önemliydi. Aklın kesiyor mu öyle bir şey yapabileceğimi? Senden ne kadar hoşlandığımı bilirsin, hiç öyle bir çılgınlık yapar mıyım? Bir an için ağzımdan kaçan edepsizce bir laftı sadece, tamam terbiyesizlik ve densizlik ettim, kabul ediyorum ama sen de fazla ciddiye almışsın o lafımı. Hem sonra özür de diledim."

Melda o tehdidin hiç de ağızdan kaçan bir laf olmadığını biliyordu. Kısa bir tereddüt geçirdi, Mahmut'un niçin kendisini aradığını düşündü. Yalan değildi, onun sayesinde banka hesabında hatırı sayılır bir artış olmuştu ama şimdi kendisini arıyorsa mutlaka bir çıkarı olmalıydı. Son görüşmelerindeki teklifi anımsadı; yemeğe çağırmıştı kendisini. Tabii o daveti kabul etseydi, muhtemelen yemeğin sonunda yeniden birlikte olmayı, en azından o geceyi

birlikte geçirmeyi isteyecekti herif. Mahmut'u bilmez miydi, kazandırdığı paranın komisyonu olarak onunla yatmayı düşünmüştü mutlaka. Genç kadın biraz daha yumuşak sesle homurdandı.

"Beni bir daha aramamanı söylemiştim, unuttun mu? Ne var yine? Ne istiyorsun?"

"Yok bir şey, yani önemli değil. Daha doğrusu bu seferki sadece bir rica. Beni kırmayacağını düşündüm."

"Ne ricası?"

"Önemli bir yemeğe davetliyim.."

"E, bana ne?"

"Yapma Melda, ne demek istediğimi mutlaka anlıyorsundur."

"Hayır anlamıyorum."

"Karımı bilirsin, onu bu tür topluluklara sokamıyorum. Her haliyle sırıtıyor, yeteneksiz, bir mecliste iki çift laf edebilecek kapasitede biri değil. Sadece konkenden ve hamur işlerinden anlar. Oysa sen her girdiğin toplulukta takdir ve beğenileri üzerine toplayan, eşsiz bir kadınsın. Unuttun mu, beraber olduğumuz zamanlar böyle yemeklere kaç kere birlikte gitmiştik. Bu toplantı da benim için çok hayati. Son bir kere senden ricada bulunsam, beni kırmayıp gelir misin?"

Melda'nın cevabı tabii ki kesinlikle, hayır olacaktı. Fakat bir an düşündü, acaba söz konusu yemek Sinan'a o hayasızca planı uygulayan insanlarla ilgili olabilir miydi? Ya da o yemeğe iştirak ederse Sinan'ın siyasi hayatını kaydıracak olan kişiler hakkında bir bilgi edinebilir miydi? Durakladı bir an. Sonra, "Ne yemeği bş? Kimler iştirak edecek?" diye sordu.

"Politikacıların iştirak edeceği bir yemek diyebilirim, tabii onların yanında Ankara'nın bazı kalburüstü şahsiyetleri, oda başkanları, sanayiciler, bazı ünlü gazeteciler filan da var."

"Nerede verilecek bu yemek?"

"Hilton Oteli'nde."

Mahmut biraz ümitlenir gibi olmuştu. Melda bu kadar soru sorduğuna göre teklife tamamen ilgisiz kalmamış gibi görünüyordu. Birden hattın öbür ucunda genç kadının güldüğünü duydu.

"Peki beni neyin olarak takdim edeceksin millete? Karın mı yoksa metresin diye mi?"

"Yapma Melda, kırıcı oluyorsun.."

"Tam tersi, gayet gerçekçi bir soru soruyorum. Herhalde bu davetliler arasında karını tanıyanlar da vardır; onlara ne diyeceksin?"

"Bu sorunu birlikte olduğumuz dönemde de yaşamıştık."

"O zaman herkesin bana metresin diye bakmasını aldırmıyordum ama şimdi durum değişti. Üzgünüm ama teklifini kabul etmeyeceğim."

"Melda, gözümün nuru, ocağına düştüm. Yapma lütfen, eski günlerin hatırı için kabul et, ne olur!"

Genç kadın karşı koyarken gayet bilinçliydi. Davranışının altında bir taktik vardı. Sinan'a oynanan oyuna âlet olmuştu bir kere ve bunun dönüşü yoktu, ama işin daha da sarpa sarmasını önleyebilir miydi acaba? En azından bu hain planı kimin yaptığını öğrenebilir miydi? Bunu becerebilirse, Sinan'ı arayıp uyarma şansı olurdu. Hatta bunu omuzlarına yüklenmiş bir borç gibi görüyordu. Mahmut'un kuşkulanmaması için homurdandı.

"Bilmiyorum. Düşünmeliyim."

Hattın öbür ucundaki Mahmut rahatlar gibi olmuştu; düşünmeliyim diyen bir kadın genellikle evet, kabul ediyorum demiş olurdu. Biraz daha dil dökmeye çalıştı ve sonunda Melda'dan umduğu cevabı aldı. "Ne zaman bu yemek?"

"Yarın akşam."

"Yarın sabah sana kararımı bildiririm."

"Yapma, şimdi söyle de geceyi rahat geçireyim, yoksa sabaha kadar uyuyamam."

Neden bu kadar fazla ısrar ediyordu acaba? Melda bunun sebebini bulmaya gayret etti ama bir şey çıkaramadı. Mahmut'un yalan söylediğinden emindi; o yemeğe sırf yanında güzel bir kadınla gidip hava atmak avukatın asıl amacı olamazdı, altında mutlaka bir pislik olmalıydı, ama ne? Henüz bunu çözememişti.

"Pekâlâ," dedi sonunda, sanki zoraki kabul ediyormuş gibi. "Ama bu son olacak ve bir daha beni bu tip isteklerle rahatsız etmeyeceksin, tamam mı?"

"Söz. Söz veriyorum hayatım."

Hayatım kelimesi dahi genç kadının tüylerini diken diken ediyordu ama bozuntuya vermedi. "Kaçta gelip alırsın beni?"

"Sekiz buçuk, iyi mi?"

"Tamam."

Melda telefonu kapattı. Huzursuzluğu daha da artmıştı. Önündeki tabaktan bir lokma haşlanmış sebze ve salata aldı. gu herif ne dolaplar çeviriyor, diye düşünürken televizyondaki spikerin sözleriyle düşüncelerinden sıyrıldı. Sol partilerin gelecek seçimlerde kuvvetli bir ittifak sağlayabilmek için, müşterek bir lider olarak gördüğü Prof. Sinan Öktem'in müzakereler için Ankara'ya çağrıldığını söylüyordu.

Melda'nın ağzına götürdüğü çatal bir an havada kaldı..

Melda ile konuşmasını bitiren Mahmut hemen telefona sarılmış ve Başkanı aramıştı. Adamın sesini duyar duymaz sırıtarak fısıldadı:

"Sayırı Başkanım, isteğiniz yerine getirilmiştir. Yarın akşam Hilton'daki yemeğe Melda Hanım da gelecekler. Tanıştırma işini deruhte edeceğim ama sonrası tamamen size kalmış bir meseledir."

"Aferin Mahmut. Gerçekten becerikli adamsın. İlerde senin gibi bir bakana sahip olduğum için gurur duyacağım."

Mahmut irkildi. Bu vçsileyle muhtemel bakanlığı bir kere daha teyit edilmiş oluyordu, ama Başkanın neden gurur duyacağını kestiremedi, kendisine göre yaptığı son derece aşağılık bir işti. Düpedüz herifin pezevenkliğini yapıyordu.

Arabadan inen Mahmut asansörle Melda'nın dairesine çıktı. Kadının son anda bir oyunbozanlık yapmasından korkuyordu. Gerçi Melda harbi kadındı, bir konuda söz vermişse daima sözünün arkasında dururdu, ama tecrübeleri yine de kadın milletine fazla güvenmemeyi öğretmişti ona. Son anda yemeğe gitmeyeceğim diye tutturursa, Başkana rezil olabilirdi. Yüreği ağzında kapının zilini çaldı.

Kapıyı açan Melda'yı görünce bir an nutku tutuldu. Gerçekten müthiş güzel ve havalı bir kadındı. İhtişamı karşısında Mahmut'un ağzı sulandı, içi titredi. Boşuna korktuğunu anladı, Melda giyinmiş ve yemeğe gitmeye hazırlanmıştı. Sırtında uzun vizon bir kürk vardı; kürkün önünden ince yünlü kumaştan siyah elbisesi görünüyordu. Göğüs dekoltesi bir hayli açık olduğundan avukat bakışlarını kısa bir süre de olsa, göğüs ayrığından alamadı. Makyajı her zamanki gibi hafifti. Zaten Melda hiçbir zaman fazla makyaj yapmaz, suni frapanlıktan kaçınırdı. Mahmut'un gözleri daha aşağılara kaydı, desenli siyah çorapları ve yüksek ince topuklu ayakkabılarıyla kadının görünümü tek kelime ile şahaneydi.

Elinde olmadan, "Harikasın," diye fısıldadı.

Genç kadın karşılık vermeden kapıyı kapatıp kilitledi. Suratı asıktı ve gergin görünüyordu. Mahmut genç kadının bu yemeğe sırf hatır için ve

istemeyerek katıldığını anladı ve hafif bir nedamet hissettiğini kendine itiraf zorunda kaldı. Şans ona yıllar evvel gülmüş, bir daha asla eline geçiremeyeceği böyle bir kadınla bir buçuk yıl kadar yaşama fırsatı vermişti. Simdi Mahmut bu fırsatı iyi değerlendiremediğini düşünüyordu. Konuşmadan asansörle aşağıya indiler. Mahmut arabasının kapısını açıp onu oturturken düşünüyordu. Kaprisli ve zor bir kadındı Melda; her şeyin en iyisini ister, en pahalısını seçerdi. Paraya aşırı düşkündü, ama yine de onu fahişe diye yorumlamak biraz gayretkeşlik olurdu; olsa olsa fazla serbest, fazla modern denebilirdi. Hatta onu Prof. Öktem'in peşine salarken, teklifi reddedeceğini, ne istediğini duyunca deliye döneceğini bile düşünmüş, kendisine hakaret etmesini bile beklemişti. Ama ona öyle bir para teklif etmişti ki, bu devirde namuslu geçinen kadınlar bile reddedemezlerdi o parayı.

Mahmut arabayı çalıştırdı. Arabaya gaz vermeden önce yanındaki kadını bir kere daha içi giderek göz ucuyla süzdü. Ona artık ulaşamayacağına aklı kesmişti. Oysa aynı anda Melda, içini burkan duygularla doluydu. Avukatın yemek teklifini neden kabul ettiğini zihninde henüz netleştirememişti. Prof. Öktem'le yaşadıklarını çoktan unutması gerekirken, olayın etkisinden bir türlü kurtulamıyordu. Çok düşünmüştü, hissettikleri salt bir vicdan azabı, adamcağızı zor duruma düşürmenin verdiği üzüntü müydü? Yoksa ona karşı, kendisini fazlasıyla şaşırtan, bir me'yli mi vardı? Olayı durup durup zihin süzgecinden geçirmiş, fakat kabul edebileceği bir sonuca varamamıştı. Bir erkeğe âşık olma fikri artık Melda'ya komik geliyordu. O duygusal rahatsızlığı en son on altı yaşındayken yaşamış ve sonu hüsranla biten bir gönül macerasından sonra bir daha âşık olmamıştı. Başından geçen evliliğin de aşkla hiç ilgisi yoktu; tamamen mantığa dayalı bir izdivaçtı. Kocasının teklifini uzun süre düşündükten sonra kabul etmiş ve daha sonra hata ettiğini anlayınca da hiç tereddüt etmeden boşanma kararı almıştı. Bir daha âşık olabileceğini düşünmek bile hoş bir fanteziydi onun için.

Âşık filan değilim, diye geçirdi içinden. Benimki sadece bir vicdan azabı, adama kötülük ettim, hayatını söndürdüm, şimdi bunun acısını çekiyorum, diye düşündü. Oysa buna kendi de pek inanmıyordu; keşke inanabilseydi. Kaç gündür huzursuz ve endişeliydi. Onu asıl şaşırtan şey, profesörü özlemesiydi. Sessiz, çekingen ve ürkek halini; derya gibi bilgisini tevazu ile saklamasını; kelimelerle ifadede zorlandığı ama gözleriyle sergilediği ilgisini; sevgi dolu bakışlarını; hatta sevişirkenki utangaç ve

acemice davranışlarını özlüyordu. Topu topu iki üç kere görmüştü adamı, bu kadar kısa sürede âşık filan olunmazdı. Sinan da her erkek gibi kendisini arzulamıştı işte, olaya salt bu açıdan bakmalıydı, daha fazlasını hayal etmek safdillik olurdu. Mesele bu kadar basitti; her zaman yaşadığı, erkeklerden görmeye alışık olduğu yakınlaşma arzusu. Sinan da çekiciliğine kapılmış ve pervane gibi etrafında dönmeye başlamıştı. Ama neden heyecanını dizginleyemiyor, neden her telefonla arayışında içinde hüzün ve derin bir yaranın sızısını hissediyordu? Telefonlarına cevap vermiyor, ama yüreğindeki eziklikten bir türlü kurtulamıyordu.

Otele girerlerken Melda hâlâ beynindeki sorunu çözebilmiş değildi. Mahmut'un bu son teklifini bile, Sinan'a yardımcı olmak, en azından kimin tarafından tuzağa düşürüldüğünü öğrenmek amacıyla kabul ettiğini itiraf zorundaydı. Sinan kim bilir ne kadar yıkılmış, o DVD'yi görünce, kendisi hakkında neler düşünmeye başlamıştı. Telefonlarına cevap veremiyor, muhtemel hakaret dolu, acı sözlerine ne diyeceğini bilemiyordu. Kendisinden böyle bir davranış beklemediği için çok yıkılmış olmalıydı. Aslında boşuna çaba, diye düşündü. Ona ne söyleyecek, durumu nasıl açıklayacaktı? Yaptığının hiçbir açıklaması olamazdı. Sinan artık kendisinin kesinlikle bir fahişe olduğunu düşünüyor olmalıydı. Otelin, bu toplantı için hazırlanmış özel salonuna girerken Melda'nın aklı hâlâ karışıktı. Aslında yaptığı gerçekten fahişelik değil miydi?

Salona girdikleri andan itibaren dikkatler üzerlerinde toplanmaya başlamıştı. Davetliler sanki salon birden aydınlanmış, kapıdan içeri bir ışık huzmesi süzülmüş gibi bakışlarını Mahmut'un yanındaki kadına çevirmişlerdi. Böyle durumlara, dikkatlerin üzerinde toplanmasına her zaman alışık olan genç kadın, hayatında ilk defa sıkıldı, hatta pişmanlık hissetti keşke bu toplantıya katılmasaydım, diye geçirdi içinden. Ne değişecekti, Sinan'a oynanan oyunu tezgahlayanı öğrense bile, profesörün yüzüne nasıl bakacaktı?

Melda etrafa şöyle bir göz attı.

Tanımadığı bir kalabalıkla birlikte, televizyon ve gazetelerden yüzlerine âşinâ olduğu Ankara sosyetesinden, siyaset kulislerinden, medya dünyasından hatta sanat çevresinden bir yığın tanınmış kişi de o an salondaydı. Mahmut, onu hafifçe dirseğinden tutmuş çeşitli grupların kendi aralarında sohbet ettiği kalabalığın arasına doğru sürüklüyordu.

Yollarını ilk kesen kişi büyük bir bankanın sahibi olmuştu. Melda onu basından, yolsuzluklar nedeniyle bankasını batırması yüzünden tanıyordu.

Yanlarına yaklaşmış önce Mahmut'a kırk yıllık dostuymuş gibi davranmıştı.

"O, Mahmut Bey sizi uzun zamandır göremiyorduk. Nasılsınız üstadım?"

Samimiyetlerini veya tanışıklıklarının kaynağını bilmiyordu ama bankacının Mahmut'la ahbaplık etmek için yanaşmadığını; aslında kendisiyle tanışmak için fırsat kolladığını hemen sezdi genç kadın. Nitekim birkaç cümle sonra, "Yanındaki hanımefendiyi tanıştırmayacak mısın?" diye sormuştu avukata. Mahmut kasıntı havalardaydı, her erkek gibi yanında ihtişamıyla dikkat çöken bir kadına eşlik etmenin hazzını yaşıyordu. Tanıştırma kısa sürdü ama Melda daha o anda Mahmut'un adama fazla yüz vermemesinden, asıl amacının başka olduğunu anlamıştı.

Mahmut kendisini buraya henüz anlamadığı bir amaçla getirmişti. Asıl bahane topluma çıkarmakta zorlandığı karısı değildi kuşkusuz, Mahmut rahatlıkla tek başına da gelirdi bu toplantıya. Adamın, Melda'nın henüz çözemediği bir art niyeti olduğu kesindi. Sabırlı ol, diye telkinde bulundu kendine, nasıl olsa az sonra kokusu çıkardı.

Nitekim Mahmut birkaç nâzik cümleden sonra bankacıdan kurtulmuş başka bir gruba doğru yürümeye başlamıştı. Bu sefer önlerini Sosyal Aydınlatma Partisi Genel Başkanı Hulusi Göçer kesmişti. Yanında ellerinde içki kadehleriyle kendisini takip eden iki partili daha vardı.

"iyi akşamlar Mahmut Bey," demişti Hulusi Göçer. Yüzünde soğuk bir ifade vardı parti başkanının ama kendisini dikkatle incelediğini hissetmişti Melda. Başkan'in gözlerinde biraz şaşkın, biraz meraklı parıltılar oluşmuştu. "Bu güzel hanımefendiyi bize tanıtmayacak mısın?" dedi, avukata dönerek.

"Melda Hanım yakınım olur, Sayın Başkan," dedi usulca Mahmut.

"Öyle mi?"

Parti başkanı elini uzatmış, sonra genç kadının avuçları içine aldığı elini dudaklarına götürmüştü. Melda bir an titrer gibi oldu; zihninden, bütün çevrilen dolapların arkasında yoksa bu adam mı var, düşüncesi geçti. Olmaması için bir sebep yoktu, karşısındaki adam Türk solunun önemli, isim yapmış şahsiyetlerinden biriydi. Prof. Sinan Öktem'e rahatlıkla bu tuzağı kurabilirdi. Ayrıca salona girer girmez Mahmut'un onun yanına yaklaşması da bir rastlantı mıydı yoksa bilerek mi yapmıştı bunu?

"Tanıştığıma memnun oldum beyefendi," diye fısıldadı genç kadın.

Hulusi Göçer pek belli etmemeye çalışmasına rağmen gözlerini Melda'dan alamıyordu, hatta genç kadın pek çok erkekte hissettiği ihtiraslı bakışları yakalar gibi oldu bir an. "Tabii ya," diye geçirdi içinden. Şayet o

DVD'de çıplak halini gördüyse, şimdi heyecanlanıp, arzulaması doğal değil miydi?

Melda elinde olmadan kaşlarını çatarak başkana baktı. Sinirleri gerilmiş, bir porno yıldızı gibi oynadığı rolün utancı ve hiddeti yeniden benliğini kaplamaya başlamıştı. Hulusi Göçer hemen toparlandı, Mahmut'a dönüp sıradan birkaç kelime daha ettikten sonra yanındaki adamlarıyla müsaade isteyip uzaklaştı.

Genç kadın durakladı bir an. Şimdilik avukata bir şey sormayacaktı ama Hulusi Göçer'den şüphelenmişti. Bu alçakça oyunun perde arkasındaki kişi o olabilirdi. Adama mim koydu. Zamanı gelince bu konuyu Mahmut'la tartışacaktı. Avukat da zaten onu çekiştirerek başka bir gruba doğru sürüklüyordu. Melda sakin olmaya çalıştı ama gözlemlediği başka bir şey de, Mahmut'un itibarıydı. İyi de olsa, kötü de olsa avukat oldukça tanınan ve başkentte esaslı çevresi olan biriydi. Salondaki pek çok insanla selâmlaşıyor ya da birkaç kelime ediyordu. Önce bir meslektaşıyla, sonra ünlü bir gazeteciyle ayaküstü sohbet etti. Konuştuğu her erkek genç kadınla ilgileniyordu. Mahmut'un huzursuz davranışları Melda'nın gözünden kaçmıyordu. Onu yeterince tanırdı, bu akşam huzursuz ve gizleyemediği bir telaş içindeydi sanki, bir beklentisi var gibiydi.

Birden önlerini başka bir kalabalık grup kesti.

Böyle ayaküstü kokteyllerde sürekli bir takım gruplarla karşılaşmak çok doğaldı. Ama bu grubun en önemli siması, Hür Solcu Parti lideri Fahir Ozan'dı. Melda'nın onunla tanışmışlığı yoktu ama bu popüler lideri her vatandaş gibi gazetelerden, televizyonlardan tanıyordu tabii.

Hafifçe heyecanlandı.

Bu kokteylde umduğundan çok daha fazla ünlü simayla karşılaşacağa benziyordu. Mahmut onu birkaç kişiyle tanıştırdı. Hep aynı bakışlar çevriliyordu yüzüne; takdir, beğeni ve arzu dolu bakışlar. Bir başka zaman ve başka şartlar altında olsa, Melda bundan sadece zevk alırdı, ama nedense bu gece sadece sıkılıyordu. Hatta hor görülüyormuş küçümseniyormuş gibi bir hisse kapılmıştı. Bu insanların herhalde pek çoğu, Mahmut'un evli olduğunu biliyor, muhtemelen toplum içine pek sokmasa da, karısını da tanıyorlardı. Kendisini bir yakınım diye tanıtmasına mutlaka bıyık altından gülüyorlardı.

Başkan Fahir Ozan kibar bir zattı. Hulusi Göçer gibi elini öpmeye kalkışmamış, sadece tokalaşmıştı. Birkaç saniye gözlerinin içine sempatiyle bakmasına rağmen yüzünde yine de ölçülü bir resmiyet vardı. Davranışları

mesafeli ve nâzikti. Hatta kendisiyle fazla ilgilenmemişti: Mahmut'la bir iki kelime konuşmuş, daha sonra da etrafındaki kalabalık grupla yürüyüp gitmişti.

Fakat sol parti liderlerini gördükçe Melda yüreğinin sıkışmasını önlcyemiyordu. Prof. Sinan Öktem'e o korkunç tuzağı içlerinden biri hazırlamış olmalıydı. Bu ayan beyan belliydi, zira Profesörün birden yıldızının parlaması onların yıldızlarını söndürecekti. Genç kadının aklı böyle siyasi entrikalara pek ermezdi. Ancak sıradan bir vatandaş olarak, bu adamların solun menfaat ve geleceği için kolay kolay makamlarından feragat etmeyeceklerine inanıyordu. Her ne kadar profesör lehine liderlikten çekileceklerini deklare etmiş olsalar da, genç kadın oynanan alçakça oyunun bir parçası olarak, bunun samimi olmadığını biliyordu.

Yine yan gözle Mahmut'a baktı.

Avukatın tedirginliği devam ediyordu sanki. Mahmut hâlâ bir şeyler bekliyor gibiydi. Huzursuzdu. Saklamaya çalışsa bile belli oluyordu bu.

Melda, "Ne o Mahmut, bir şey mi var? Tedirgin görünüyorsun," dedi.

"Tedirgin mi?"

"Öyle ya... Seni tanırım, numara yapmaya kalkma. Nen var?"

Avukat hafifçe kızardı.

"Yok bir şeyim hayatım. Sana öyle gelmiş."

Melda ısrar etti. "Beni kandıramazsın Mahmut. Söyle de kurtul. Amacın ne? Beni buraya niye getirdin?"

Avukat zeki bir adamdı. Yanındaki genç kadının huylanması hiç hoşuna gitmemişti. Üstelik Melda'nın sağı solu belli olmazdı, kafası kızarsa, hiç gözünün yaşına bakmaz, salonu terk edip gidebilirdi de. Hafifçe kolundan tutup anlayış bekler gibi gözlerinin içine baktı.

"Dedim ya, Melda, yeniden siyasi hayata dönmeye karar verdim. Bu gece benim için çok önemli. Buradaki insanların çoğu beni tanır. Onların nazarında güçlü ve yeterli olmak zorundayım. Hem de her bakımdan."

Melda gülümsedi. "Siyasi hayata dönmek için yanında güzel bir kadın bulundurman şart mı?"

"Lütfen böyle konuşma Melda. Sana söyledim ya, karım çok yetersiz. Böyle toplantıların insanı değil."

"Numara yapmayı bırak, Mahmut. Sorun karın değil. Eskiden milletvekiliyken de hayatında karın vardı. Hem ben senin ne korkunç fırıldaklar çevirdiğini bilirim. Her ne halt kanştınyorsan bu saatten sonra

benden gizlemek gibi bir komikliğe kalkışmayacaksın umarım. O görüntülerle siyasete dönüşün arasında nasıl bir bağ var?"

"Sus, lütfen!" diye inledi avukat. "Şimdi bu konuyu açmanın sırası mı?"

"Bilmek istiyorum."

"Tamam, söz veriyorum sana. İlk fırsatta açıklayacağım ama burada değil."

Avukatın üstüne daha fazla gitmenin şimdilik doğru olup olmayacağını kestiremedi genç kadın, belki de kurnazca bir taktikle onun ağzından bilgi alabilirdi.

"Pekâlâ," diye homurdandı sonunda. "Ama sakın beni atlatmaya kalkma."

Mahmut derin bir nefes aldı. Bu kadından daima çekinmişti; kadının güzelini ijakat aptal olanını tercih ederdi. Ne yazık ki Melda güzel olduğu kadar da zekiydi, nedenini pek kestiremiyordu ama nedense kazandığı yüklü paraya rağmen sanki bu işe bulaştığına pişman olmuş gibi bir hali vardı. Sakın profesöre gönlünü Saptırmış olmasın, diye düşündü bir an. Sonra bu olasılık Mahmut'a komik geldi. Tanıdığı Melda o tür duyguları yıllar önce yitirmiş bir kadındı. Onun kitabında aşkın yeri olamazdı. Avukat aklından bunları geçirirken yine tanıdık bir sesle irkildi.

"İyi akşamlar avukat bey."

İkisi birden başlarını yanlarına yaklaşan adama çevirdiler. Melda karşılarına dikilen adamı hemen tanımıştı. Sosyal Kitle Partisi'nin Genel Başkanı Nuri Karaçam'dı. Genç kadın doğrusu hiç şaşırmamıştı, zira bu akşam sol partilerin bütün başkanları sanki özellikle Mahmut'u arıyorlarmış gibi görür görmez yanına yaklaşıyorlardı.

Genç kadın kısa bir tereddüt geçirdi; acaba bütün bu insanlar Mahmut'a âşinâ oldukları için mi, yoksa kendisiyle tanışmak üzere mi yaklaşıyorlardı yanlarına? Acaba Mahmut'un kendisini yanında taşımasının nedeni, bozulan siyasi ilişki, lerini yanındaki güzel kadın vasıtasıyla yeniden düzenlemek miydi? Hepsi mümkün olabilirdi.

"İyi akşamlar, Sayın Başkan," demişti Mahmut. "Nasılsınız, efendim?"

"Hep bildiğin gibi Mahmut, didinip duruyoruz işte. Ya sen nasılsın? Epeydir görüşmüyoruz. Siyasetten uzaklaşınca, eski dostları pek aramaz oldun. Ama avukatlıkta yıldızının parladığını işitiyoruz. Eş dost meclisinde kazandığın önemli davalar konuşuluyor."

Bir şey dikkatini çekti Melda'nın. Bu parti başkanı diğerleri gibi kendisiyle tanışmaya pek hevesli görünmüyordu, hatta yüzüne bile doğru

dürüst bakmamıştı. Kısa bir an gözleri üzerinde odaklanmış, belli belirsiz, sırf avukatın yanındaki misafirmiş gibi gülümsemekle yetinmişti.

İlginç, diye düşündü Melda.

Yoksa güzelliğiyle onu etkilememiş miydi? Kokteylde yanına yaklaşan her erkek ona yiyecek gibi bakarken Nuri Karaçam oldukça ilgisiz duruyordu.

Garip bir önsezi genç kadını rahatsız etti. Kesinlikle emin olduğu bir nokta vardı; Sinan Öktem'c hazırlanan şantaj tuzağı bu üç parti başkanından birinin başının altından çıkmıştı, ama hangisinin?

Bu adam niye kendisine ilgisiz davranıyordu? Tabii ya, diye mırıldandı içinden. Zira diğer ikisi kendisini hiç görmemişlerdi ama bu adam onu tanıyordu. Çıplak halini görmüştü.

Yalnız yüzünün güzelliğini değil, vücudunun en mahrem yerlerini bile görmüştü muhtemelen.

Meltem sinirden gerilir gibi oldu. Galiba aradığı hedefe yaklaşmıştı. Ama aynı anda bir şeyi daha sezinler gibi oldu; Mahmut, Nuri Karaçam'la karşılaşmaktan hiç memnun olmamış gibiydi. Neden acaba, diye düşündü. İkisi de aynı amaç uğruna çalışıyorlarsa avukatın neden keyfi kaçmıştı?

Mahmut sanki onun yanında durmak bile istemiyordu. Melda yeniden düşünmeye çalıştı; aklına gelen ihtimalleri sıralamaya gayret etti. Mahmut'un karakteri ve çapı malumdu; birlikte olduğu zamanlar da matah değildi zaten. Ancak Melda onunla ilişkisini kestikten sonra hakkında pek çok dedikodu duymuş, o dönemden kalma bazı müşterek dostlar da adamın gıyabında kulağına tatsız şeyler fısıldamışlardı. Mahmut seçimleri kaybettikten sonra asıl mesleği olan avukatlığa dönmüşse de, aldığı davaların çoğunun, karanlık insanların, kötü şöhretli kişilerin davaları olduğunu öğrenmişti. Hatta bazıları onun mafya çetelerinin avukatlığını yaptığını söylüyordu. Kısacası Sinan Öktem'c hazırlanan tuzağın münhasıran onun başının altından çıkan bir plan olması imkânsızdı. Mutlaka bu işin arkasında Musa Süren'in teklifinden rahatsız olan bir parti başkanının parmağı olmalıydı. Fakat genç kadın bunu kabullenmekte, kendini buna inandırmakta zorlanıyordu. Bu mevkilere gelmiş, milletçe tanınan, siyasi kariyerini şu veya bu şekilde kabul ettirmiş, politikada sivrilmiş, başkan sıfatını kazanmış bir insan, nasıl olur da bu kadar rezilane bir plana baş vurabilirdi? A

Acaba ben mi yanılıyorum, diye tekrar düşündü.

Ama yanılmasına olanak yoktu. Sonradan bin kere pişman olsa bile, kendisi de bu pisliğe karışmış sayılırdı. Mahmut mutlaka bu üç başkandan biri adına çalışıyordu. Plan belki de Mahmut tarafından organize edilmişti ama arkasında kesinlikle o üç adamdan biri olmalıydı.

Mahmut olsa olsa piyondu ya da kendisine esaslı bir vaatte bulunulmuştu. Evet, en akla yakın ihtimal buydu; nitekim avukat yeniden siyasi hayata döneceğini ve yakın bir gelecekte önemli mevkilere geleceğini söylememiş miydi?

Melda'nın huzuru iyice kaçmıştı.

Artık kimliğini saptamaya çalıştığı kişinin bu üç başkandan biri olduğundan emindi de, bir türlü akıl sır erdiremediği bir nokta vardı. İçlerinden biri Sinan Oktem'in liderliğini istemiyorsa, profesörü devreden çıkarmak için neden böyle ahlâksızca bir yola başvurma gereğini duymuştu ki? Ben bu zatın liderliğine muhalifim, onu başkan olarak kabul etmiyorum demesi, yetmez miydi?

Melda siyasetin kalbinin attığı Ankara'da yaşıyordu ama ne yazık ki hayatta en hoşlanmadığı iki şeyden biri politika, diğeri de futboldu. Her ikisinden de nefret eder ve bu konulardaki tartışmaların yapıldığı yerlerden uzak durmaya çalışırdı. İçinden, kabul etmeliyim ki bu konularda gerçekten cahilim, diye geçirdi. Yıllardır, seçimde oy kullanmaya bile gitmiyordu.

Koluna giren Mahmut'un hareketiyle uykudan uyanmış gibi düşüncelerinden sıyrılmaya çalıştı. Ne olursa olsun, daha uyanık ve tedbirli olmak zorundaydı. Bir an boş bulunup şaşırmış gibi Mahmut'a baktı.

Kulağına, "Başka dostlara da bir merhaba diyelim mi?" diye fısıldıyordu avukat. Melda yeniden irkildi.

Mahmut'un Nuri Karaçam'ın yanından uzaklaşmak istediği düşüncesi, bir kere daha beynini tırmaladı.

Yanılıyor muydu acaba?

Sosyal Kitle Partisi Başkanı'nı bir daha süzdü. Adamın kendisine ilgisizliği devam ediyordu. Sanki bu karşılaşmadan hoşlanmamış gibiydi. Tabii ya, diye geçirdi içinden. Birlikte görünmeleri hoş kaçmazdı, yerin kulağı vardı, belki ilerde işgüzar bir gazeteci bu işin peşine düşebilir, Sinan Öktem'in siyasetten çekilmesinin ardındaki nedenleri araştırmaya kalkışabilirdi. İşte o zaman her şey ortaya çıkar, planı hazırlayanlar da rezil olurlardı.

Galiba esaslı bir nokta yakaladım, diye heyecanlandı bir an. Bu yabana atılacak bir noktaya benzemiyordu. İyi düşünmeliydi.

Melda birden atağa kalktı. Hiç aklında yokken Başkana bakıp, "Beyefendi, ben de sizin partinizin sempatizanıyım. Nitekim son seçimlerde oyunu size vermiştim," diye fısıldadı.

Avukat, genç kadının girişimini yadırgamış gibi yüzüne baktı. Yüzündeki ifadeden Melda'dan böyle bir çıkış beklemediği belli oluyordu. Hatırladığı kadarıyla Melda siyaset konuşmaktan nefret ederdi. Birlikte olduğu dönemlerde Mahmut ne zaman o konuya temas etse, Melda yüzünü buruşturur, yine mi politika, diye serzenişte bulunurdu. Ayrıca onun Sosyal Kitle Partisi'ne sempati duyduğunu da hiç sanmıyordu.

"Öyle mi?" diye fısıldadı Nuri Karaçam yüzünde mutlu bir tebessümle. "Bunu duyduğuma cidden memnun oldum."

"Sizinle tanışmak beni heyecanlandırdı, onur duydum."

"Aman efendim, o onur bana ait." Melda konuşmaya hemen devam etti.

"Yalnız şu sıralar bizim gibi sıradan vatandaşları oldukça tereddüde düşüren bir durum var. Gelecek seçimlerde sol partilerin dışardan bir lider etrafında birleşeceği doğru mu? Siz ne düşünüyorsunuz bu konuda?"

Mahmut hâlâ şaşkınlıkla yanındaki kadını süzüyordu. Bu anlamsız konuşmaya neden tevessül etmişti acaba Melda? Yan gözle de Nuri Karaçam'ı süzdü.

Başkan rahat bir edayla gülümsüyordu.

"Hiç endişe etmeyin, Alınan karar solun selâmeti için son derece isabetlidir."

"Ama bu durumda parti başkanlığından feragat etmiş olacaksınız."

"Bu pek önemli değil. Ayrıca henüz bir prosedür hazırlanmış değil, sadece prensipte karara varıldı. Esasın müzakeresine Sayın Sinan Öktem'in görüşmelere katılmasıyla başlanacak. Profesörün henüz ne gibi şartlar ileri süreceğini bilmiyoruz ama müsterih olabilirsiniz, gidişat hayırlıdır."

Mahmut bu defa genç kadını düpedüz çekiştirmeye başlamıştı. Parmaklarının kolundaki tazyiki bayağı artmıştı. Belli ki bu bir uyarıydı. Tehlikeli konulara girdiğini anlatmaya çalışıyordu. Melda aldırmadı.

"Bundan emin misiniz?" diye sordu.

"Kesinlikle."

Sonunda Mahmut müdahale etmek zorunda kaldı. "Hadi Melda," diye homurdandı. "Sayın Başkanı daha fazla meşgul etmeyelim. Beyefendinin bu toplulukta konuşmak isteyeceği bir sürü insan vardır. Kıymetli vakitlerini almayalım."

Kadını âdeta sürüklercesine Nuri Karaçam'in yanından uzaklaştırmaya kalktı.

Başkan, "Estağfurullah, hanımefendiyle haklı olduğu bir konuda sohbet ediyorduk," diye itiraza kalkıştı ama avukat soğuk bir selâmla genç kadını uzaklaştırınca susmak zorunda kaldı. Sadece birkaç saniye arkalarından baktı.

Başkanın yanından uzaklaşınca Mahmut sinirli bir sesle, "Çıldırdın mı sen? Neler saçmalıyorsun?" diye homurdandı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu konuyu açmanın ne anlamı var şimdi? Hem siyasete ilgi de nereden çıktı, benim bildiğim kadarıyla sen politikadan nefret ederdin."

Melda zor da olsa gülümsedi.

"Artık ilgileniyorum."

"Ne zamandan beri?"

"Prof. Sinan Öktem'e oynadığımız oyundan beri."

"Kes sesini Allahını seversen. Konuyu açacak tam zamanı buldun. Ne bok yediğinin farkında mısın?"

Genç kadın avukatın ağzından çıkan son kelime üzerine hışımla dönüp baktı yüzüne. Kaba davrandığını idrak eden Mahmut hemen toparlanmaya çalıştı.

"Affedersin hayatım. Ağzımı bozduğum için özür dilerim. Ama bunun ne denli tehlikeli bir konu olduğunu ve duyulursa ikimizin de canına okuyacaklarını herhalde tahmin edersin," diye söylendi.

Melda sesini çıkarmadı.

Mahmut haklıydı. Fakat kendisinin de bulaştığı pisliği temizleme gayreti içinde olan genç kadın, avukatın kaba ve sert tutumu üzerinde fazla durmadı. Önünde sonunda kendisi de yaptığı hatanın bir şekilde bedelini ödemek zorunda kalacaktı. Başka çaresi yoktu. Ama ilk defa içinde bir rahatlama hissetti. Ön sezileri önündeki üç bilinmeyenli denklemin bir ayağının çözüldüğünü söylüyordu ona.

Düşüncesine göre Nuri Karaçam bu berbat planın gerçek suçlusu değildi. Geriye iki kişi kalıyordu. Fahir Ozan ve Hulusi Göçer.

Melda o gece eve döndüğünde aklı bir hayli karışmıştı. Yol boyunca Mahmut iki de bir gözlerinin içine bakıyor, sanki onun bir açıklama yapmasını ya da bir yorumda bulunmasını bekler gibi tedirgin davranıyordu. Melda, önceleri avukatın bu davranışına bir anlam verememişti. Mahmut alışılmışın dışında sakin ve sessiz görünüyordu.

Sadece bir kez, "Umarım geldiğine pişman o |mamışsındır. İlginç insanlarla tanıştın değil mi?" diye mırıldanmıştı. Zihni yeterince meşgul olan genç kadın, "Evet, öyle," diye karşılık vermişti kısa kesmek için. Yalan da değildi hani; zira bir ara Mahmut içki getireyim diye yanından uzaklaşmış, neredeyse yarım saat kadar da dönmemişti. Mahmut'un uzaklaşmasına ve uzun süre yanına dönmemesine hiç aldırmamıştı Melda, buna memnun bile olmuştu. O süre zarfında salonda tek başına kalan genç kadının yanına yaklaşan bir yığın erkek tanışmak ve konuşmak için vesileler aramıştı. Çoğuna yüz vermemişti Melda, onun hedefi Fahir Ozan ile Hulusi Göçer'di. Bakışlarıyla salonda onları aramış ve mümkün olduğunca yanlarına yaklaşmaya çalışmıştı. Ne var ki, iki başkanın da etrafı kalabalıktı, genç kadın tek başına yakınlaşma tırsatı bulamamıştı. Yine de yüreğini ürperten bir şey yakalamıştı. İki başkan da çevresindeki insanlara rağmen uzaktan da olsa kendisine yiyecek gibi bakıyorlardı. Etrafımızda şu kalabalık olmasa da seninle baş başa kalsak dercesine.

Durumu yadırgamıştı genç kadın. Hatta Hulusi Göçer uzaktan kendisine hafifçe gülümsemişti bile, usturuplu ve belli belirsiz. Salon yeterince kalabalık olduğundan çevresindekiler kime tebessüm ettiğini anlayamaz, tanıdığı birine masumane bir selam verdiğini düşünebilirlerdi. Oysa Melda o tebessümün kendisi için olduğunu anlamıştı.

İşte o zaman genç kadın, Mahmut'un ortadan kaybolmasının, başka birinin yanına yaklaşması için yaratılmış bir fırsat olabileceğini düşünmüştü. Önce ürpermişti; yoksa avukat yeni bir fesatlık peşinde miydi? Ondan her şey beklenirdi. Kendisini bu kokteyle götürmek için ne kadar ısrar ettiğini anımsadı. Bu işin içinde bir şey vardı. Mahmut'un amacı beraber görünmekse, neden kendisini yarım saat yalnız bırakmıştı. Melda bayağı sıkılmış hatta salonu terk edip evine dönmeyi bile geçirmişti aklından. Kaba herifin yaptığı en azından yanında getirdiği kadına saygısızlıktı. Bir kadeh içki getirmek bu kadar zaman alır mıydı?

Peki avukatın amacı ne olabilirdi?

Amacı ortadan kaybolarak Melda'nın yanına birinin yaklaşmasını sağlamaksa, öyle biri de gelmemişti. Daha doğrusu çapkın bakışlı bazı kişiler tanışmak için yanına yaklaşmışlarsa da, Melda soğuk davrandığından hepsi çabucak uzaklaşmıştı. Oysa amacı farklı olan biri öyle çabucak pes edip gitmezdi.

Kafasını o iki başkandan birine takmıştı.

Mahmut'un onu buraya getirmesi de o adamlardan biriyle yakınlaşmasını sağlamak içindi ama bunun nedenini bulamıyordu henüz.

Neden?

İki erkek de kendisine güzelliği ve çekiciliği nedeniyle yaklaşmış olamazlardı. O mevkie gelmiş ve herkes tarafından tanınan kişiler için bu skandal nedeni olabilirdi.

Öyleyse?

Yoksa kendisinden çekiniyorlar mıydı? Ne de olsa aşağılık bir komploda kullanılan bir elemandı. İlerde konuşmasından çekinmiş olamazlar mıydı?

Biraz düşününce bu sav ona komik geldi. Böyle tehlikeli bir işe kalkan insanlar kendisi gibi desteksiz ve himayesiz bir kadından mı korkacaklardı?

Düşündüğü saçmaydı.

Yavaş yavaş içini karamsarlık kaplamaya başlamıştı. Belki de en başından beri yanlış düşünüyor, saçma hayaller peşinde koşuyordu. Aklına gelen bütün ihtimaller safsatadan ibaret olabilirdi.

Evinin kapısına geldiklerinde Mahmut biraz rahatlamış gibi sırnaşmaya başladı. "Bana bir kahve ikram edecek misin?" diye sordu. Melda avukatın niyetini tahmin ediyordu; içeri girince eski günler adına yakınlaşmaya kalkışacaktı. Buna ne tahammülü vardı Melda'nın ne de izin vermeye niyeti.

Sertçe söylendi, "Hayır. Çok yoruldum. Hemen uyumak istiyorum."

Avukat ısrar etmemişti. Ama Mahmut'u iyi tanırdı, kuzu gibi davranması, içeri girmek için dil dökmemesi, genç kadını büsbütün huylandırdı. Bu herif bir dolap çeviriyordu yine ama Melda, ne olduğunu anlamamıştı henüz.

Melda'nın uykusu filan yoktu, soyunup doğruca duşun altına girdi. Kirlenmiş gibi hissediyordu kendini ve uzun süre sıcak suyun altında, bedeninden çok ruhunu temizlemek istercesine hareketsiz durdu.

Sırtına geceliğini geçirip yatağa uzandığında içindeki karamsarlığı atabilmiş değildi. Pişman olduğu kötü bir gece geçirmişti. Mahmut'u dinlemeyip o kokteyle gitmemesi gerektiğini kavramıştı nihayet. Hata yapmıştı. Artık yaşadığı sürece Mahmut'u defterinden silip atması gerekirken, aptalca bir düşünceyle isteğini kabul etmiş ve muhtemelen basını ağrıtacak yeni bir olayın içine atmıştı kendini.

O üç başkandan da nefret ediyordu şimdi. Hepsinin canı cehennemeydi. Musa Süren'in, sol partileri birleştirip başına Prof. Sinan Öktem'i geçirmek

isterken ne kadar isabetli bir tespit yapmış olduğunu şimdi daha iyi kavrıyordu.

Profesörü düşününce yatağının içinde kasılıp kaldı.

Neden onu her düşündüğünde böyle titrediğini anlayarnıyordu. Vicdan azabı mı duyuyordu acaba? Çünkü Mahmut'un komplosuna katılarak hem adamın siyasi hayatını başlamadan bitirmiş hem de kendisine beslediği tertemiz duygulan mahvetmişti.

Gözlerini yummaya çalıştı.

Sinan'ın hayali canlandı zihninde. İstanbul'da Sahaflar Çarşısı'ndaki ilk karşılaşmalarını anımsadı: Tabii her erkek gibi o da, ilk görüşte güzelliğinin etkisinde kalmıştı ama onun beğenisi salt cinsellikten kaynaklanmıyordu. O zekâsı, duygulan, davranışları, içindeki herkese açıklamadığı sanatçı kimliğiyle sevmişti kendisini. İlk öpüşmelerinde bile toy bir delikanlı gibi heyecanlanmış, ne yapacağını şaşırmıştı.

İçi sızlar gibi oldu genç kadının.

Kendini affedemiyordu. Daha da önemlisi ruhunda esen fırtınayı tahlilden çekiniyordu. Sinan'a karşı hissettiği sadece vicdan azabı mıydı? Yoksa onun ötesinde, ruhunda tomurcuklanan bir sevginin ilk belirtileri miydi? Bunu kabullenmekte oldukça zorlandı Melda. Aşka inanmayacak bir yaştaydı. Yaşadığı hayat aşkın sadece marazi bir hal olduğunu öğretmişti ona. Gelip geçici bir hastalık; bir virüsün ruhta yarattığı geçici bir rahatsızlık...

Bu virüse yakalanmanın yaşı olur muydu?

İşte cevap veremediği soru buydu.

Yatağının içinde dönüp durdu. Sinan'ı bir türlü beyninden silkip atamıyordu. Her an ölçülü ve saygılı davranışları, bir kadına sırf kadın olduğu için yumuşak ve anlayışlı yaklaşımı, içtenliği, duygularını kelimelere dökmekte biraz tecrübesizce olsa bile, yüzündeki ifadeyle bunu en yüreğe dokunan şekilde göstermesi galiba onu müstesna kılan vasıflarından sadece birkaçıydı.

Sinan uzun zamandan beri kendisine salt güzelliği yüzünden âşık olmayan, zekâsından, sanatsal yanından etkilenen nefis bir erkekti. Aralarında yaş farkı vardı, ama bu haliyle bile mükemmel bir adamdı. Engin bilgisi, akademik kariyeri, toplumda sevilen ve sayılan bir adam olması bir yana, ayrıca son derece yakışıklı bir adamdı. İlerleyen yaşına rağmen deforme olmamış fiziği, kendisine çok yakışan şakaklarındaki aklarla pek çok genç kızın bile rüyalarına girecek kadar hoştu.

Yatağın içinde, kendi kendine, "itiraf et Melda, sen bu adama âşık oldun," diye mırıldandı. Bu gerçeği kabullenmesi zordu, çünkü yıllar önce aşk denen illete bir daha yakalanmayacağına kendi kendine söz vermişti. Tahribatı ve acısı ağır oluyordu. Hele kurtuluşu ve sıyrılması şimdi olduğu gibi zorsa.

Onun yüzüne nasıl bakabilirdi? Öyle çirkin ve affedilmez bir hata işlemişti ki, bunun hiçbir şekilde affı, su götürecek yanı yoktu. Yaptığına düpedüz fahişelik denirdi ve hiçbir erkek bunu anlayışla karşılamazdı.

Saf ve masum biri gibi utanıyordu şimdi. Yatağın içinde büsbütün büzüldü. İşi bitince Sinan'ın hayatından çıkmış, en ufak bir iz bırakmadan uzaklaşmıştı. Telefonlarına cevap vermemiş, hatta bir ara jçp telefonunu değiştirmeyi bile düşünmüştü. Onunla karşılaşacak yüzü yoktu. Sinan onu asla affetmezdi. Pişmanlık bir yana, çok da utanıyordu.

Birden yataktan fırladı. Bu nedametle yaşayamazdı. Bir şeyler yapması gerekiyordu, evet mutlaka kendisini temize çıkaracak bir girişimde bulunmalıydı. Ama nasıl? Henüz bu konuda aklına hiçbir şey gelmiyordu. Uyuyamayacağını anlayınca geceliği ile salondaki koltuklardan birine geçip oturdu. Ona telefon edemezdi; bu telefonda konuşulacak bir konu değildi.

Onunla uygun bir yerde yalnız ve baş başa konuşmalıyım, diye düşündü. Bunun bir yolunu bulabilirdi. Tanıdığı Sinan, eğer yanılmıyorsa, çok kızgın bile olsa, onu bağışlayabilirdi. Eğer kendisini gerçekten sevmişse...

Üç parti müşterek bir karar almıştı. Gittikçe olgunlaşan sol partilerin ittifakı meselesinin ayrıntılarıyla ilgilenme ve bu ittifakın lideri olarak görülen Prof. Sinan Öktem'e liderliği resmen teklif etme görevi parti sekreterlerine verilmişti. Hür Solcu Parti'yi temsilen Mehmet Solmaz, Sosyal Aydınlanma'yı temsilen Ulvi Şadan, Sosyal Kitle Partisi'ni temsilen de Salih Pınar birleşerek İstanbul'a gittiler. Onların görevi Prof. Öktem ile görüşerek ilk resmi teklifi iletmek ve esas müzakerelerin teminini sağlamak için kendisini Ankara'ya davet etmekti. Bu zevat şimdilik sadece aracıydı, tüm detaylar ve profesörün ileri sürmesi muhtemel şartlar ancak başkentte parti başkanlarıyla yapılacak asıl müzakerelerden sonra bir sonuca bağlanacaktı. Üç parti sekreterinden aldığı resmi çağrı üzerine, Sinan Öktem de onlara, kendisini böyle ulvî ve şeref duyacağı bir göreve davetlerinden dolayı duyduğu şükranlarını ileterek Ankara'ya gideceği tarihi belirlemişti.

O gün Ankara'ya giderken uçakta son derece heyecanlıydı. Şayet ileri süreceği şartlar parti liderleri tarafından kabul görürse, hayatında resmen yeni bir sayfa açılacak ve tüm geleceği değişecekti. Aslına bakılırsa hayatı şimdiden değişmeye başlamış sayılırdı. Bunu kendisine en fazla hissettiren medya olmuştu. Parti sekreterlerinin resmi ziyaretine kadar henüz sallantıda bir fikir olarak görünen proje birden gerçekleşme safhasına girince, bütün medyanın ilgi odağı haline gelmişti.

Son üç gün içinde Sinan başını kaşıyacak vakit bulamamış, hemen hemen bütün televizyon kanallarından davetler almış, fakülteye, hatta evine röportaj yapmak için bir yığın gazeteci müracaat etmişti. Bunların hepsi normaldi, ama Sinan'ın en yadırgadığı nokta bu inanılmaz hengâme içinde bile kendisinin hâlâ Melda'yı düşünüyor olması, onu bir türlü aklından çıkaramamasıydı. Belki de Ankara'ya bir an önce gitmek istemesinin en önemli sebeplerinden biri de, ruhunu kemiren muammayı çözecek fırsatı orada yakalayacağına inanmasıydı.

Esenboğa'da uçaktan indiğinde gözlerine inanamadı. Parti sekreterleri kendisini karşılamak için havaalanına gelmişlerdi gelmesine de, haberci ordusu inanılmayacak kadar kalabalıktı. Her yanma yaklaşan Sinan'a bir mikrofon uzatıp rasgele sorular soruyordu. Daha şimdiden sersemlemeye başlamıştı Profesör Öktem. Soruların çoğunu cevap veremeden gülümsemelerle geçiştirmiş, sekreterlerin yardımıyla havaalanına gönderilen otomobile güçlükle binebilmişti.

Sekreterler onu kalacağı otele kadar götürdüler, sonra aralarında anlaşarak Mehmet Solmaz'ın öğleden sonra gelip onu, saat 15.30'da başlayacak başkanlar toplantısına götürmek üzere almasına karas verdiler. Sinan hepsine teşekkür ederek arabadan indi ve resepsiyona doğru yürüdü.

Ancak kendisine tahsis edilen odaya girdiğinde derin bir nefes alabildi. Nihayet peşindeki kalabalık medya ordusundan da, sekreterlerden de kurtulmuştu. Bir süre, siyasete atılmaya karar vermekle isabetli bir iş yapıp yapmadığını düşündü. Galiba politika ona göre değildi Artık yaşlanmaya, emekli olmaya hazırlandığım bir dönemde yeniden fazla hareketli, gergin, asap bozucu, stres dolu bir hayat neme gerek, diye söylendi. Aktif siyasete bulaşmak sandığından da zor ve yıpratıcı olmalıydı. Buna sürekli karşı çıkan Rezzan galiba haklıydı. Hocalığının en olgun ve verimli çağında bilimle uğraşmaya devam etmek; politikayı daha genç ve siyasetten gelen insanlara bırakmak daha doğru bir karardı belki de.

Yanında getirdiği ufak valizi açtı, iki temiz beyaz gömleği odadaki gardıroba astı. Pijamasını valizde bıraktı, diş macununu ve fırçasını banyoya götürdü. Sonra telefonu açıp karısına salimen Ankara'ya geldiğini bildirdi. Rezzan'ın ses tonu soğuktu ama yine de ona görüşmelerde başarılar dilemeyi ihmal etmemişti.

Sinan koltuğa çöküp yaşamını gözden geçirdi. Aslında olması icap edenin aksine, mutsuzdu. Büyük bir boşluk içinde hissediyordu kendini. Belki yaşamı boyunca pek çok şey elde etmişti; parlak bir kariyeri, dışardan mutlu görünen bir aile yaşamı, yetişkin ve sevdiği bir oğlu vardı. Maddi durumu kötü sayılmazdı. Pek çok insan, bu kadarını mutluluk için yeterli sayabilirdi, öyleyse içindeki huzursuzluğun sebebi neydi? Siyasete atılma isteğinin nedeni, acaba yaşamındaki durağanlığın değişmesini sağlayacak bir renk, hareket, canlılık, kendini yeniden hayata bağlayacak yeni bir açılım arayışı mıydı? Sinan bundan da pek emin değildi; aslına bakılırsa daha farklı bir şeyler arıyordu. Zihni tam bunlarla meşgulken oda kapısının vurulmasıyla irkildi. İsteksizce yerinden kalktı, herhalde yine partililerden biri bir açıklama yapmaya veya unutulmuş bir haber vermeye gelmiş olmalıydı. Kapı bir kere daha tıklatıldı.

Sinan kanadı araladı. Karşısında otelin üniformalı komilerinden biri duruyordu ve elinde kocaman, kurdeleye sarılmış mukavva bir koli vardı. Şaşırarak delikanlının yüzüne baktı. "Nedir bu?" diye sordu.

Komi, "Size teslim edilmek üzere resepsiyona bırakılmış, efendim," diye fısıldadı.

"Kim bırakmış?"

"Bir bilgim yok, efendim."

"Ver bakalım, neymiş?"

"Şey efendim... Biraz ağır, müsaade edin ben istediğiniz yere koyayım."

Sinan daha da hayrete düşmüştü. Bu ağır kutunun içinde ne olabilirdi ki?

"Yatağın üstüne bırak," diye mırıldandı. Sonra eline uygun bir bahşiş vererek çocuğu savdı. O kapıyı örtüp çıkınca Sinan, merakla kutuya yaklaştı, önce eliyle şöyle bir tarttı kutuyu Gerçekten oldukça ağırdı. Merakla üstündeki kurdeleyi çözüp kutuyu açınca hayreti daha da arttı. Paketin içinde bir DVD oynatıcı vardı.

"Allah Allah!" diye söylendi. Kendisine kim ve neden bir DVD cihazı göndermişti? Hem bu ne anlamsız bir hediyeydi. Sonra aletin içinde duran DVD'yi ve ikiye katlanmış kâğıdı gördü.

Gergin bir havayla önce kâğıdı açtı. Bu iki satırlık bir bilgisayar çıktısıydı. Nefesi kesilerek okudu yazıyı. Metin çok kısaydı.

Görüntüleri seyrettikten sonra, bakalım hâlâ lider olmak isteyecek misin? diyordu.. Hiçbir şey anlamamıştı Sinan.

Ne demekti bu? Bir tehdit miydi? Kim kendisini tehdit edebilirdi ki? Bir an düşündü, eni konu afallamıştı. Sonra meraka kapıldı, DVD'yi eline alıp inceledi. Sıradan bir DVD idi. Cihazı kutudan çıkarA odadaki televizyona monte etti; aleti çalıştırdı; ürkerek DVD'yi yuvasına sürdü ve görüntüyü beklemeye başladı.

Ne göreceğini bilmediği halde terlemeye başlamıştı. İlk görüntüler geldiğinde nutku tutuldu, gözlerine inanamadı. Ekranda Melda ile kendi görüntüsü vardı. Neredeyse yerinden sıçramış, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Her şeye ihtimal verebilirdi ama buna asla...

Melda siyasi hayatını öldürmek için kullanılmış bir piyondu.

Adice tertiplenmiş bir tuzak...

Dünyası kararır gibi oldu.

Birkaç dakika ne düşüneceğini, ne yapacağını bilemeden yerine mıhlanıp kaldı. Şokun etkisinden kurtulamıyordu. Neden sonra odadaki tek koltuğa oturup düşünmeye başladı. Evet, bu bir tuzak ve tehditti, ama kim tarafından düzenlenmişti? Henüz siyasi bir hasmı yoktu ki..: Liderliği kabul edeceği bile belli değildi. Kim ona böyle alçakça ve rezilâne bir oyun oynamaya kalkışmış olabilirdi?

Başına berbat bir ağrı saplanmıştı, beyni zonkluyordu. İttifaka kalkışan tüm sol partiler onun liderliğini kabul etmiş ve parti sekreterleri görüşmek üzere kendisini Ankara'ya çağırmışlardı. Kendisine bir itirazları varsa bunu işin başında ifade edebilirlerdi. Yine de aklına gelen ilk olasılık bu tuzağın üç parti liderinden biri tarafından tezgahlandığıydı. Sonra acaba, diye mırıldandı. Yaklaşan seçimlerde solun kuvvetlenip tek başına iktidar olmasından korkan şimdiki iktidar partisi, böyle bir şantaja kalkışamaz mıydı? Hiç de yabana atılacak bir ihtimal değildi bu da.

O anda içindeki yıkımın nedeni, kendisine oynanan bu oyun veya siyasi hayatının başlamadan bitme noktasına gelmesi değildi. Mesele kızıştıkça yeteneklerinin bu işe ve mevkie pek uygun olmadığına dair düşünceleri kuvvetleniyordu. Hiç üzülmeden kariyerine ve üniversitedeki düzenli hayatına dönebilirdi. Bunu kendisine kimin yaptığı da umurunda değildi. Yüreğindeki sızının nedeni Melda idi. Onun bu denli pespaye biri olduğunu bir türlü kabullenemiyordu. Kadınlar konusunda deneyimsiz olduğunu

zaten kabulleniyordu ama Melda'nın bu kadar aşağılık bir kadın olduğunu anlayamamış olmak ağırına gitmişti. Onu gerçekten sevmişti ve her şeye rağmen yüreğine düşen ateşi söndüremiyordu. Sahaflar Çarşısı'ndaki ilk karşılaştıkları ânı hatırladı birden. Onu bir yabancı, İskandinav ırkından biri sanmıştı, İsveçli veya Danimarkalı... Sarı saçları, yeşil gözleri, son derece düzgün ve çekici fiziğiyle Türk olmadığını düşünmüştü. Oysa Melda, alçakça hazırlanmış bir tuzağın figüranı, baştan çıkarıcı kötü kadınıydı.

Tüyleri ürperdi..

Nasıl da inanmıştı ona. Çocuk gibi, aptalca kanmıştı. Kadının yaptığına düpedüz fahişelik denirdi. Bu tuzakta mutlaka para karşılığı rol almış ve kendisini kandırmıştı. Bu durumda ondan nefret etmesi, ona karşı tiksinti duyması gerekirdi. Normal ve aklı başındaki her erkeğin hissiyatı bu olmalıydı. Ama Sinan hissettiği duyguları tahlilden uzaktı. Müthiş bir yıkım ve üzüntü hissediyordu ama buna nefret demek mümkün değildi.

Başını elleri arasına aldı ve düşünmeye devam etti. Melda neden böyle bir şeye alet olmuştu? Gerçekten bir fahişe miydi? Bu işi salt para karşılığında mı yapmıştı? Başka ne sebep olabilir ki, diye homurdandı. Hangi aklı başında ve namuslu bir kadın sevişmesinin kaydedilmesine rıza gösterirdi ki? Aksini düşünmek aptallık olurdu. İçini bir ateş kapladı, yüreğinin sızladığını duydu.

Neden sonra ne yapması gerektiğini düşünmeye başladı. Kendisine teklif edilecek görevi kabul ederse, yalnız siyasi hayatı değil, tüm geçmişi de kararacaktı. Görüntüler medyaya sızdırılacak, üniversite senatosu muhtemelen bu konu üzerinde duracak, belki de fakülteden süreli veya süresiz uzaklaştırılacaktı. Aile hayatı bitecek, Rezzan muhtemelen boşanmaya kalkacaktı. Bir an içi kararararak,oğlumun yüzüne nasıl bakarım, diye düşündü. Bu her şeyin sonuydu. Hiçbir fert ve müessese kendisine anlayış göstermezdi.

Ruhundaki yıkıntı gittikçe artıyordu.

Yerinden kımıldayamaz hâle gelmişti.

Başka bir deyişle, hayatı kararmıştı Sinan'ın...

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Otel odasının telefonu çalıyordu. Sinan Öktem yerinden kımıldayamadı. Öylesine bir çöküntü içindeydi ki, hareket edecek gücü kalmamıştı. Dalgın bakışları çalan telefona odaklandı. Zihni uyulmuştu. "Allah kahretsin!" diye homurdandı. Mutlaka siyasi hasımları arıyordu. Akşam üzeri yapılacak toplantıya iştirak etmeden önce uğradığı bozgun ve telâşın şiddetini ölçmek istiyorlardı. Belki de bu konuda nasıl davranacağı hususunda kendisine talimat vereceklerdi.

Güçlükle yerinden kalktı. Merakı ağır basmıştı. En azından düşmanının kim olduğunu bilmek istiyordu. Henüz beyninde şekillenmiş bir cevap yoktu ama yapabileceği fazla bir şey de yoktu zaten. Kabul etmek zorundaydı; hasımları daha başlamadan politik hayatını bitirmişlerdi. Bu şartlar altında siyasete girmesi mümkün değildi. Aile yaşamı bu kadar bozuk olan bir lideri millet tutmazdı. O kaset bir tehdit aracıydı ve basına intikal ederse hayatı yalnız politika açısından değil, tümüyle kararırdı.

Yatağın baş ucundaki komodinin üzerinde duran telefona uzandı ve ahizeyi kaldırarak titrek bir sesle "Alo," dedi. Hattın öbür ucundan hemen cevap gelmedi. Sinirlerine hâkim olmaya çalışan Sinan, bir kere daha, "Buyurun efendim," diye mırıldandı. Sonra kulağına yansıyan sesi tanıyınca ürperdi.

Ses Melda'ya aitti.

"Lütfen kapatma ve beni dinle. Çok kızgın olduğunu ve benden nefret ettiğini biliyorum ama bir hükme varmadan önce beni de bir kere dinlemelisin. Senden tek ricam var. Bir katili bile ipe göndermeden önce son isteğini sorarlar. Hatalı olduğumu biliyorum ama beni de oyuna getirdiler. Vereceğin karar ne olursa olsun, beni bir kerecik dinlemelisin; istersen sonra hakaret et, döv, söv ama lütfen dinle önce. Ben de oyuna getirildim. Tıpkı senin gibi. Şimdi ikimiz de bu berbat durumdan kurtulmanın bir çaresini bulmak zorundayız."

Sinan afallayıp kalmıştı.

Melda'nın kendisini arayacağını hiç düşünmemişti. Birkaç saniye ne diyeceğini bilemeden öylece kaldı. Sonra kırgınlığını belli eden bir ses tonuyla mırıldandı.

"Ne diyeceksin?"

"Bunu telefonda konuşamayız. Çok sakıncalı. Buluşup görüşmemiz lazım." Kızgınlığını engelleyemeyen Sinan homurdandı. "Yoksa yeni bir tuzak mı hazırlıyorsun?"

"Yapma Sinan! Anla lütfen. Kötü niyetli olsam seni tekrar arar mıydım? İkimiz de çok zor durumdayız. Beni kabul etmen için sana yalvarıyorum."

Profesör kısa bir tereddüt geçirdi. Hemen karar veremedi. İçini bir ürküntü kaplamıştı ama Melda'nın sesi bu sefer çok samimiydi. Hem artık ne fark ederdi ki? Olan olmuştu bir kere. En kötüsü ise, genç kadının sesini duyduğu anda yüreğinin derinliklerinde önleyemediği bir acının depreşmesi idi.

"Neredesin şimdi?" diye sordu.

"Otelin lobisinden arıyorum."

"Pekâlâ. Yukarı gel."

Oda numarasını veren Sinan telefonu kapattı. Şaşkın bir şekilde ellerini ceplerine sokup odanın içinde kararsız adımlarla turlamaya başladı. Ne yapacağını, Melda'ya nasıl davranacağını kestiremiyordu. Bir gerçeği kabul etmek zorundaydı; iffetsiz de olsa hâlâ genç kadına karşı ilgi duyuyor ve onu beyninden silip atamıyordu.

Bir iki dakika sonra kapısı vuruldu. Derin bir nefes alan Sinan kapıya koşup kanadı araladı. Melda karşısındaydı. Ürkek ve çekingen bir şekilde bakıştılar. İkisi de ne diyeceklerini bilemeden birbirlerini süzdüler önce. Nihayet Sinan, "Geç içeri," diyebildi.

Genç kadın nefes ncfeseydi ve gözlerinde belirgin bir korku ifadesi vardı. Odanın içine doğru birkaç adım atan Melda, "Sakın konuşma, önce beni dinle. Sonra vereceğin her karara hazırım. Boynum kıldan ince," diye fısıldadı.

Sinan isteğe uyup sustu. Gözlerini genç kadından ayıramıyordu. Onu asıl şaşırtan ve dehşete düşüren şey, genç kadını karşısında görünce dünyasının sarsıldığını, tüm yaptıklarını affa hazır olduğunu fark etmesiydi.

Yine her zamanki gibi şık ve çekiciydi Melda. Yalnız bu kez yeşil gözlerinde derin bir keder vardı ve tir tir titriyordu. Oturmamış ayakta durmayı tercih etmişti genç kadın.

"Evet, sana bir tuzak kuruldu ve ben bunun baş oyuncusu oldum. Çok pişmanırş. Engellemeye çalıştım ama beceremedim, zira beni de tehdit ettiler."

"Seni kim tehdit etti?"

"Dur. Acele etme. Her şeyi en başından anlatacağım. Sonra soracağın her soruyu bildiğim kadarıyla cevaplamaya çalışacağım." Sinan sustu.

Gayet gergin olan Melda nereden başlayacağını bilemeden, utanç içinde camın kenarına gidip durdu. Aslında beyninde bu anın provasını çok yapmış, konuya nereden gireceğini çok düşünmüştü. Ama sevdiği adamı karşısında görünce paniğe kapılmış gibi söyleyeceklerini bir araya getiremiyordu. Sonunda güçlükle fısıldadı.

"Her şeyden önce bilmeni istediğim bir nokta var. İnanıp inanmamakta serbestsin ama ben sana gerçekten âşık oldum. Hayatım boyunca yaptığım ilk ciddi itiraf bu. Aksi halde buraya asla uğramazdım. Bu yaşıma kadar beni ciddi anlamda etkileyen tek erkek sen oldun."

Sinan bu itirafa pek inanmadığını ihsas etmek için ağzını açacağı sırada Melda parmağını kaldırıp mırıldandı.

"Sus lütfen! Tek kelime konuşma. Sabret ve dinle. Sonra istediğini söylemekte serbestsin."

Gözleri dolmuştu genç kadının. Her an ağlamaya hazırdı. Titreyerek devam etti. "Her şey avukat Mahmut Önder'in beni yemeğe davet etmesiyle başladı. Bu ismi hatırlıyor musun?"

Sinan, evet hatırlıyorum, dercesine başını salladı.

"Bir zamanlar onunla yakın arkadaşlık ettim, bir buçuk sene kadar. Hatalı bir tercihti ama bunu saklamayacağım. Birlikte olduk. Sonra onu terk ettim ve uzun süre görüşmedik. Bana bu rezil teklifi o getirdi. Büyük para vaat etti. Yaptığım büyük hataydı ama şu sıralar paraya ihtiyacım vardı ve teklifine hayır diyemedim."

Sinan kendini tutamadı ve isyan etti.

"Aklım almıyor bir türlü. Böyle bir isteği nasıl kabul edebilirsin, bu yaptığına ne denir, biliyor musun?"

"Dur! Acele etme ve beni hemen suçlama. Sonuna kadar dinle. Bana yemeğe geldiğin ilk akşamı hatırlıyor musun? Aslında seni o gece tuzağa düşürecektim. Tüm düzen hazırlanmıştı. Ama yapamadım. Sebebini de öğrenmek ister misin?"

Sinan, evet anlamında başını salladı.

Melda bitkin bir şekilde devam etti. "Daha o gece bu işi yapamayacağımı anladım. Sen çok farklı biriydin. Temiz, duygusal ve yüreği iyilik dolu bir insan... Hislerimi tahlil edemiyordum ama galiba fazlasıyla etkilenmiştim senden ve bu beni çok şaşırtmıştı. Epey bocaladım o akşam. Bana gelen telefonu da hatırlarsın herhalde. Sana bir kız

arkadaşım aradı demiştim, oysa arayan Mahmut'tu ve işlerin yolunda gidip gitmediğini soruyordu. Bir an kendimden tiksindim, bu alçakça planı uygulayamayacağımı anladım. Ama ortada ciddi bir sorun vardı; dururhu sana nasıl açıklayacaktım. Seni evime niçin çağırdığımı anlatırsam her şey o anda kopacaktı, benden nefret edecek ve bir daha yüzüme bakmayacaktın. Öylece kararsız kalakalmıştım ortada. Sana Mahmut'u tanıyıp tanımadığını sordum. Tanıyor olsaydın tüm riskleri göze alıp belki de durumu açıklayacaktım. Ama tanımadığını söylediğin gibi, onun sevgilim olmasından şüphelendin. Kısa bir muhakeme yaptım, kanımca şansım yoktu ve aramızda başlayan şeyin sürebilme imkânı da hemen hemen sıfırdı. Tek çare olarak senden gitmeni istedim. Başka bir alternatif göremiyordum. O kötülüğü sana yapamazdım."

Melda derin bir nefes aldı ve bir an sustu.

Sinan, "Ama sonunda yaptın," diye homurdandı.

"Doğru haklısın. Mecbur kaldım."

"Sebebi para mı?"

"Kesinlikle değil. Tehdit.. Mahmut Önder beni tehdit etti."

"Nasıl?"

"Yüzüme kezzap döktüreceği veya adamlarından birinin yüzüme jilet attıracağını söyledi üstüne basa basa... "

Sinan irkilmişti. Duraklayarak genç kadını süzdü. "İnandın mı ona?"

"Evet, inandım. Onu yeterince tanımıyorsun. O artık karanlık dünyaların adajtıı, mafyanın avukatı... Söylediği şeyi yaptırabileceği bir yığın adamı var. Hatta o adamlardan biri benim hemen yanı basımdaydı."

Sinan bir kere daha hayretle genç kadına baktı.

"Yanı başında mı?",

"Elbette, ne sandın? Sana şoförüm diye tanıttığım Cahit aslında Mahmut'un yanıma kattığı sabıkalının tekiydi. İstanbul'da kullandığım araba da Mahmut'undu. Bebek'te seni tuzağa düşürdüğümüz evin her türlü masrafını da o ödemişti."

Sinan'ın midesi bulanıyordu. Dehşete kapılmış olarak dinliyordu genç kadını. "İnanamıyorum..." diye fısıldadı. "İnanmam mümkün değil. Bunca rezalete nasıl karıştın sen?" Melda gözleri sulanmasına rağmen dikleşti. "Şimdi sana her şeyi bütün açıklığıyla anlatıyorum, sonra karar senin. Yalnız şu kadarına inan ki, bu söylediklerimin hepsi gerçektir. Artık beni kesseler sana yalan söylemeyeceğim. Haklısın, önce para sonra da korku yüzünden bu işe kalkıştım. Paradan çoktan vazgeçmiştim ama ben genç ve

güzel bir kadınım, daha önümde uzun bir hayat var. Kabul et ki, ömrümün sonuna kadar kezzapla mahvedilmiş bir yüzle dolaşamazdım. Biliyorum, senin de umutlarını, ideallerini ve muhtemelen gelecekteki siyasi hayatını mahvettim. Çok üzgünüm..."

Sinan ne diyeceğini şaşırmış gibi bir süre boş gözlerle genç kadını süzdü. "Peki buraya neden geldin?" diye sordu.

"Öncelikle pişmanlığımı söylemeye geldim. Farkındayım, duyduğum nedamet hissi seni düştüğün bu zor durumdan kurtarmaya yetmez. Ama belki sana yardımcı olabilirim."

"Yardımcı mı? Nasıl?"

"Sana bu alçakça oyunu kimin oynadığını merak etmiyor musun?"

"En azından artık ikisini biliyorum." Melda zoraki şekilde gülümsedi.

"Beni ve Mahmut'u kast ediyorsun, değil mi? Ben de Mahmut da sadece piyonuz; anlamıyor musun? Bu planın arkasında çok daha farklı kişiler var."

Sinan hiçbir fikri yokmuş gibi mırıldandı.

"Öyle mi? Kim meselâ?"

"Herhangi bir tahminde bulunamıyor musun?"

"Yo... Bana kim bu düşmanlığı yapabilir ki?"

Melda inanmaz bakışlarla hocanın yüzüne baktı.

"Bu kadar saf ve temiz olmana hayret ediyorum Sinan. Tabii ki liderlik koltuğuna oturmanı istemeyen kişiler. Menfaat ve gelecekleri zedelenen, itibar yitirecek, gözden düşecek olan insanlar."

Sinan renk vermeden, "Sol partilerin liderlerini mi kast ediyorsun?" diye söylendi. "Değil mi ya? Senin ortaya çıkışından en fazla zarar görecek kişiler onlar değil mi?" Sinan bozuntuya vermeden ısrar etti.

"Bu bir ittifak. Şekli henüz belirlenmemiş olmakla beraber bu birleşmeyi onlar istedi. Yani bunun anlamı her üçünün de gönül rızasıyla liderliği bana terk etme hususunda fikir birliğine varmış olmaları. Hal böyleyken neden benim kuyumu kazmaya kalkışmış olsunlar ki? Bugünkü toplantının sebebi je bu zaten. Prensiplerde mutabakata varamazsak bu proje zaten başarısızlığa mahkum olur. Henüz ortada kesinleşmiş bir durum da yok."

Melda dayanamadı.

"Gerçekten inanılır gibi değil. Ben politikadan hiç anlamam ama bir çocuk bile dönen dalavereleri görse, sana oyun oynandığını çıkarabilir. Hiç düşünmüyor musun?"

"Neyi?"

Genç kadın sinirli bir şekilde homurdandı.

"Düştükleri zor durumu. Musa Süren birleşme fikrini ortaya atınca kamu vicdanında müthiş bir itibar gördü bu fikir. Bütün sol seçmenler fikre denize düşenin yılana sarılması gibi tek kurtuluşun bu olduğuna inandılar. Halkın desteklediği bir fikre karşı çıkmak siyasi intihar olur ve o partinin seçimlerde silinip gitmesine yol açardı. Kesinlikle projeye karşı çıkamazlardı. Ajtrıca sol partilerin birleşmesi hepsinin menfaatine olacak, güçleneceklerdi bu şekilde. Fakat halkın yeni ve birleştirici bir lider istemesi noktasında kızılca kıyamet koptu. Bu aslında hiçbirinin kabul edemeyeceği bir husustu. Liderlikten fçragat etmeye hiçbirinin niyeti yoktu. Üstüne üstlük basına yaptığın bir açıklamada, ilk seçimlerde mevcut iktidarı devirebilmek için yalnız sol partilerle değil, demokratik ve laik sağ partilerle bile ittifaka açık olduğunu beyan ettin. Bu şimdiye kadar bizde alışılmışın dışında bir tutumdu. Bütün parti liderlerini korkuttun, görmüyor musun yalnız sol da değil, sağ partilerde dahi kaynaşmalar başladı. Herkes şaşkın; bu davetinle uyanan bazı siyasetten uzaklaşmış eski başkanlar bile umutlanarak yeniden siyasete dönme gayretine girdiler. Başka bir deyişle sen millet için bir umut ama başkanlar için potansiyel bir tehlikesin."

"Çok ilginç. Devam et, lütfen."

"İşte, o zaman sol parti liderlerinden biri seni yok etmeye karar verdi."

"Ve bu planı uyguladı, öyle mi?"

"Evet."

Bir iki saniye düşünen Sinan mırıldandı.

"Durumu bu kadar net açıkladığına göre daha başka şeyler de biliyor olmasın."

"Yani bu planı kimin tezgâhladığını soruyorsun, değil mi?"

"Aynen öyle."

Melda başını önüne eğerek üzgün bir şekilde konuştu.

"Ne yazık ki henüz bilmiyorum."

"Henüz mü dedin? Yani öğrenme şansın var mı?"

Kısa bir tereddüt geçiren genç kadın üzüntüyle hoşlandığı adama baktı.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı. "Ama seninle görüşmek istememin bir nedeni de bu. En azından, istemeyerek de olsa, sana yaptığım kötülüğü bir nebze olsun affettirmek istiyorum. Bazı şeylerin telafi edilemeyeceğinin farkındayım ama belki sana bu oyunu oynayan kişinin kim olduğunu öğrenebilirim."

"Nasıl?"

"Sorma bunu. Fakat söz veriyorum alnıma yapışan bu lekeyi temizlemeye çalışacağım. Eğer sana bir yararı olacaksa o ismi senin için öğreneceğim."

"Şu Avukat Mahmut Önder vasıtasıyla mı?"

"Lütfen kurcalama."

Sinan bakışlarını o hârika yeşil gözlere dikti. "Niçin yapacaksın bunu? Vicdan azabından mı?"

Melda'nın o zamana kadar tuttuğu gözyaşları birden sessiz damlalar halinde yanaklarına kayıverdi. Duru, temiz ve saf gözyaşlarıydı bunlar. Sinan o anda genç kadının bu sefer herhangi bir dolap çevirmediğini anladı.

Melda inler gibi konuştu.

"Seni ikna etmem çok zor Sinan. İnan bana, yıllar önce henüz toy bir genç kızken yaşadığım ve şimdi tamamen unutulmuş bir anıyı hariç tutarsam, ilk defa bir itirafta bulunacağım. İnanıp inanmamak sana kalmış ama seni gerçekten seviyorum."

Utanmış gibi başını önüne eğmişti genç kadın.

Sinan da allak bullak olmuştu.

Hislerini tahlilde zorlanıyordu. Bu itiraf karşısında nasıl bir cevap vereceğini kestiremedi. Mantığı ile duygulan mücadele halindeydi. Aklı selimiyle hareket ederse kesinlikle ondan uzak durmalıydı. Değer hükümleri devreye girdiğinde, Melda'yı hafif, iffetsiz, para için her türlü ahlaksızlığı yapacak tıynette bir insan olarak görüyordu. Diğer yandan, yaptığına pişman olmuş, özür dilemeye gelmiş, hatasını telafi etmek için her türlü gayreti göstermeye hazır bir kadın vardı karşısında ve kendisini sevdiğini söylüyordu. Sinan onun samimi olduğuna inanmıştı. Duygularına yenik düşerek içinden geldiği gibi yaklaştı ve onun ellerini tuttu.

"Tamam," diye fısıldadı. "Sana inanıyorum. Belki senden nefret etmem, yüzünü bile görmek istememem gerekirdi ama bunca olanlara rağmen ben de seni hâlâ seviyorum Melda. Lakin artık çok geç, ipler koptu ve yapabileceğimiz bir şey yok."

"Dur!" diye inledi genç kadın. "Acele hüküm verme."

"Acele mi? Sen neden bahsediyorsun Melda. İki üç saat sonra toplantıya katılacağım. Bu şartlar altında onlara ne söyleyebilirim ki? Teklifi.kabul ettiğimi mi? Bütün hayatım bir anda mahvolur. Sadece siyasi hayatım değil, mesleki kariyerim de biter. İnsanların yüzüne bakamam. Bu tam bir rezalet. Beni çok hassas bir noktadan vurdular."

"Paniğe kapılmana gerek yok. Dün bütün bir gece bunu düşündüm ben de."

"E? Ne yapabilirim ki?"

"Bugünkü toplantıda sana yapılacak resmi teklifi düşüneceğini, ailenle istişare edeceğini bunun için de biraz zamana ihtiyacın olduğunu söylersin."

Sinan hazin bir şekilde gülümsedi.

"Bu neyi değiştirir ki?

"Sen dediğimi yap, on günlük bir mehil iste."

"Ne yararı olacak Melda? O sürenin sonunda ne diyebilirim ki?"

'Lütfen... Lütfen sen söylediğimi yap. Bir çözüm bulaca ğım."

Sinan inanmaz bakışlarla genç kadına baktı. Aynı anda cesaretlenen Melda da ileriye atılmış ve titreyerek kollarım profesörün boynuna dolamıştı. Sevgisi, üzüntüsü, nedameti sanki birbirine karışmış gibiydi.

Hür Solcu Parti merkez binasındaki toplantı salonuna en geç Sinan gelmişti. Solun en güçlü partisi toplantıya ev sahipliği yapıyordu. Şu farkla ki, bu toplantıya partinin onursal başkanı Musa Süren de katılmıştı, ne de olsa bu projenin fikir babası oydu ve dışardan bir lider seçimi de onun fikriydi.

Sinan biraz da geç kalmış olmanın telaşıyla salona girdi. Hür Solcu Parti BaşkanAFahir Ozan, profesörü bir araba göndererek otelinden aldırmıştı. Sinan'ın geç kalmasının bir nedeni de son ana kadar Melda ile yaptığı taktik görüşmesinin uzamasıydı. Oysa Sinan yenilgiyi kabul edip, düşünmek için süre istemeden, daha ilk toplantıda teklifi reddetmeye meyilliydi. Ama Melda diretmiş, yaptığı hatayı düzelteceğinden eminmiş gibi, onu son dakikada mehil isteme konusunda ikna etmeyi başarmıştı. Sinan bir hayli bocalamıştı doğal olarak. Ankara'ya geldiğinden beri olaylar öylesine hızlı cereyan etmeye başlamıştı ki, meseleleri enine boyuna düşünüp tartma şansı bile olmamıştı. Otel odasına girdiği anda tüm dünyasını karartan bir tehditle karşılaşmışken, sevdiği kadın karşısına çıkarak onu mücadeleye teşvik etmişti. Aslına bakılırsa, Melda'nın ileri sürdüğü, komplodan üç parti liderinden birinin sorumlu olduğu konusunda onunla hemfikirdi, ama önemli olan bu âdi tuzağı kimin tertiplediğini bulup çıkarmaktı. Sinan'ın kendi olanaklarıyla bunu ortaya çıkarması kesinlikle mümkün değildi. Melda'ya da ne'kadar güvenebileceğini bilemiyordu. Genç kadının pişmanlığı her halinden belliydi ama acaba elinden ne gelebilirdi? Düşünmek için on gün süre bile istese, bu kadar kısa zamanda Melda neyi ortaya çıkarabilirdi? Bunun sorumlusunu ortaya çıkarsalar bile bu neyi

değiştirirdi? Sinan'ı mahvedecek kaset ellerindeydi. Melda intikam peşinde koşuyordu, ama başarıya ulaşsa bile çoktan dönüşü olmayan bir yola girmişlerdi. Sinan için en makul çözüm mağlubiyeti kabul edip siyaset sahnesinden çekilmek olduğu halde, Melda'ya söz verdiği için süre isteme yolunu seçecekti. Büyük bir karamsarlık içindeydi, hiçbir kurtuluş yolu olduğuna inanmıyordu, ama madem ki bir şans denemesi yapacaklardı, on gün bekleyebilirdi.

Yüzüne yapay bir tebessüm iliştirerek salona girdi. Salondakiler ciddi bir saygı göstergesiyle profesör içeri girince ayağa kalkmış, elini sıkmaya başlamışlardı.

Sinan biraz şaşırmıştı da. Gerçi üniversite camiasında da mahiyeti aynı olmasa bile toplantılara ve kalabalık önünde konuşmaya alışıktı. Kendisine ilk yaklaşan ilerleyen yaşına rağmen Musa Süren olmuştu. Hararetle yanına yaklaşıp elini sıkmış, omzunu okşayarak teklifi kabul edeceğine inanarak peşinen teşekkür etmişti.

Sinan içinin ürperdiğini hissetti.

Kendisine gösterilen teveccühten etkilenmişti. Bu rezil tuzağa düşmemiş olsaydı, şu an gerçekten kendini ittifaka hazır sol partilerin lideri gibi hissedebilirdi. Galiba siyasetin en hoş yanı buydu; başta seçmenler olmak üzere siyasi kadroların insanı destekleyip bir kurtarıcı muamelesi yapması müthiş onur verici bir şeydi. Erişemeyeceğine inandığı halde bir an kendini karizmatik bir lider koltuğuna oturmuş gibi hissetti. Çevresindeki bu ünlü kişiler, yılların deneyimine sahip liderler ve partilerin ileri gelenleri, kendisine bir ilâhmış gibi yaklaşıyorlardı.

Afallamıştı, ama bozuntuya vermedi ve elinden geldiğince hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi davranarak salondakilerin ellerini sıkmaya devam etti.

Sinan, parti başkanlarıyla el sıkışırken tüm gayretine rağmen biraz zorlanmış, renk vermemeye gayret etmesine rağmen, o üç kişiden birinin kendisine bu oyunu oynadığından emin olduğundan biraz soğuk davranmıştı. Yanına ilk yaklaşan Başkan Fahir Ozan olmuştu; adam mutlu görünüyordu. Yüzünde içten, rahat ve cana yakın bir tebessüm vardı. Hararetle elini sıktı. Sizi aramızda görmekten çok mutluyuz, gibi birkaç kelime fısıldadı. Sinan Başkanı karşısında görünce birden öyle heyecanlanmıştı ki, hazırlıklı olduğunu sandığı halde tam algılayamadı söylediklerini, ancak mealen çıkarabildi. Yanında partisini temsilen iki üç kişi daha vardı. Onlarla da tanışıp merhabalaştı.

Sırada Hulusi Göçer ve ekibi vardı. Sinan sıradan bir vatandaş olarak Hulusi Göçer'i de tanıyordu; sempati duyduğu politikacılardan biri değildi, ama elinden geldiğince hissiyatını belli etmemeye çalıştı. Üç aşağı beş yukarı başkanların ilk nezaket cümleleri aynı mahiyetteydi, tanışmaktan memnuniyet duyduklarını ifade ediyorlardı. Hulusi Göçer iyi eğitim görmüş bir Anadolu çocuğuydu, yüz hatları biraz kabaydı ama gözlerinde zekâ pırıltıları vardı. Elini sıkarken, saygısını belli etmek için Sinan'ın elini avuçlarının içine almıştı.

Son olarak da Sosyal Kitle Partisi'nin Başkan'ı Nuri Karaçam ve ekibi karşısına dikildi. Sinan, Melda'nın söylediklerini hatırlayarak irkildi. Genç kadın az önce otel odasında, o rezil komplonun sahim konusunda tahminlerini açıklarken bir gerekçe göstermemekle beraber, özellikle Nuri Karaçam'a dikkat etmesini söylemişti nedense. Sinan sebebini bilmemekle beraber, Melda'nın özellikle bu başkandan kuşkulandığını düşünerek dikkatle yaklaştı adama.

Nuri Karaçam havalı ve yakışıklı bir adamdı. Uzun boylu, zarif ve inceydi. Batılıların diplomat dedikleri tarife uyan bir tipti. Yüz hatlarına bakıp aklından geçenleri okumak mümkün değildi. Üstelik kibar ve nazikti de. Sinan'ın elini ölçülü bir şekilde sıkmış, ne aşırı bir memnuniyet göstermiş ne de olumsuz bir tavır sergilemişti.

Profesör bir an kuşkuya kapıldı.

Acaba kendisini tuzağa düşüren kişi o olabilir miydi? Melda haklı mıydı? Emin olamazdı henüz, ama Nuri Karaçam'a mesafeli yaklaşması gerektiğini anlamıştı. El sıkışırlarken adamın yüzündeki gülümseme ona biraz yapay gelmişti. Sanki senin çanına ot tıktık, sen artık siyaset sahnesinden şilindin mi diyordu? Neden sonra böyle bir hükme varmak için henüz erken olduğunu, muhtemelen adamın bu görüntüsünün doğal hali olabileceğini idrak etti. Sırf tavırlarına bakıp karar vermek çok abesti.

Tanışma faslı bitince hemen müzakerelere başlamak için salondaki büyük oval masanın etrafına oturdular. Masanın bir ucuna proje sahibi Musa Süren yerleşmiş, diğer ucuna da Prof. Sinan Öktem oturtulmuştu.

Sinan belli etmemeye çalışıyordu ama masanın üzerine koyduğu elleri daha şimdiden hafifçe titremeye başlamıştı. Bu toplantıya artık siyasi hayatının başlangıcını teşkil edecek bir görüşme olarak değil, kararan yaşamını kurtaracak dönüm noktası olarak bakıyordu.

İlk sözü yaşlı Musa Süren aldı ve yaptığı kısa konuşmada; solun içinde bulunduğu açmazlarla çekişmelerin sona ermesi ve başarıya ulaşıp yeniden

iktidara gelebilmesi için, en azından şeklen birleşmelerinin ve halkın desteğini alacak bir lider etrafında toplanmalarının kaçınılmaz olduğunu özetledi. Sonra da söz konusu liderliğe Prof. Sinan Öktem'in seçilmesi hususunda partilerin ittifaka vardığını söyledi.

Konuşmasını bitirdiğinde bütün gözler Sinan'a çevrilmişti.

Sureta her şey halledilmiş ve iş Sinan'ın teklifi kabul etmesine kalmış gibi görünüyordu. Ama o, gerçekte durumun hiç de öyle olmadığını çok iyi biliyordu.

Sinan ensesinden akan soğuk bir ter damlasının kuyruk sokumuna kadar kaydığını hissetti.

Bir an söze nasıl başlayacağını kestiremedi. Kararsız çehresinde oluşan soğuk bir tebessümle etrafına baktı. En azından şeklen de olsa, şahsına gösterilen itimat için bir teşekkür konuşması yapması gerekiyordu. Şimdi bütün başlar kendisine dönmüştü. Birkaç saniye geçti. Herkes ağzından çıkacak kelimeleri merakla bekliyordu. Türk solunun gelecekti büyük lideri ilk konuşmasını yapacaktı.

Sinan önce Musa Sürcn'den başlayarak bütün parti liderlerine birer birer baktı. Başkanlardan en azından birinin yüzünde alaylı, içten pazarlıklı bir ifade yakalamayı umarak bekledi. Hepsi dikkat kesilmişti ama Sinan bulacağını umduau o küçümseyen ifadeyi yakalayamamıştı ne yazık ki. Hepsi masum ve anlayışlı görünüyordu. Gerginliği son haddine varmıştı. Usulca ayağa kalktı.

Masadakiler biraz yadırgayarak ona baktılar.

Sinan sadece, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Sizden tek ricam düşünmek için bana on günlük bir mehil vermeniz. Bu sürenin sonunda kararımı bildireceğim. Biraz düşünmem lazım. Umarım bu isteğimi anlayışla karşılarsınız."

Salonda garip bir sessizlik oldu.

Kimse böyle bir şey beklemiyordu. Parti başkanları şaşırmış gibi birbirlerine baktılar. Sinan mahzun bir edayla masada oturanlara başıyla bir selâm verdi ve geri dönüp salonu terk etti.

Otel odasında onu bekleyen Melda, Sinan içeriye girer girmez meraklı gözlerini onun yüzüne dikmişti. Durgun ve düşünceliydi profesör. Genç kadın onun sessiz kaldığını görünce dayanamayıp sordu.

"Anlatsana ne oldu? Neden susuyorsun? Beklenmedik bir şey mi yaşadın?"

"Hayır," diye mırıldandı Sinan. "Senin istediğini yaptım."

"Yani cevap vermek için onlardan mehil istedin."

"Evet."

"Güzel... Tabii onlar da kabul ettiler, değil mi?"

"Bilmiyorum. Karşılık vermelerini beklemedim ama sanırım kabul etmişlerdir."

Genç kadın bir süre durgun ve üzüntülü duran adamı süzdü. Hocanın yıkılmışlığı her halinden belli oluyordu. Önce sesini çıkarmadı Melda, sonra yavaş yavaş yanına yaklaşıp koluna girdi ve oturması için onu koltuğa doğru sürükledi "Dinlen biraz," diye mırıldandı. "Anlıyorum, sarsılmışsın Berbat bir gün geçirdin. Haklısın da... Tam bir kâbus... Tüm hayallerin bugün bir anda çöküverdi. Ama lütfen ümitsizliğe kapılma. Mutlaka bir çözüm bulacağız."

"Çözüm mü?" diye fısıldadı Sinan. "Gerçekten buna inanıyor musun?" Yüzünde istihza dolu bir gülümseme vardı.

"Tabii inanıyorum. Aksi halde süre talep etmeni ister miydim?"

"Yapma Melda, olan oldu artık. Senin pişmanlığın neyi değiştirecek ki?"

"Beni yabana atma. Bizimde elimizde de bir koz var." Sinan bakışlarını karşısında ayakta duran genç kadına çevirerek sordu. "Ne kozu?"

"Mahmut Önder." Sinan gözlerini kısıp tekrar kıza baktı. "Ne geçiyor aklından?" diye mırıldandı. "Biz bu pis tuzağı kimin kurduğunu bilmiyoruz ama o biliyor."

"E, ne olacak yani?"

"Onu konuşturup ağzından bu işi kimin yaptığını öğrenme şansımız var demektir." Sinan omuz silkti. "Gerçekçi ol Melda, artık çok geç."

"Nedenmiş o?"

"Kim olduğunu öğrensek bile ne fark edecek? Ellerinde o görüntüler olduğu sürece hiçbir şansımız yok demektir."

"O kadar bedbin olma. Bunu öğrenirsek kurtulma şansımız artacaktır. En azından bizim de onu tehdit etme fırsatımız doğacak. Seni devre dışı bırakmaya çalıştığına göre onun gözü liderlik koltuğunda demektir. Sana bu kadar alçakça bir komplo kurduğu öğrenilirse, bir parti başkanının milletin önünde ne kadar zor bir duruma düşeceğini tahmin edemiyor musun? Seninkine benzer bir duruma düşecek, belki daha da beterine."

Sinan yine umutsuzca mırıldandı.

"İyi de bunu nasıl ispatlayacağız? Önümüzde sadece on gün var."

Melda'nın yüreği bir an cız etti. Başlattığı mücadelenin en püf noktası burasıydı; on gün bu planı aydınlığa çıkarmak için çok yetersiz bir süreydi,

ama başka çareleri de yoktu. Sevdiği adamın omuzları çökmüş, umutsuz halini görünce içi isyanla doldu.

"Lütfen bırakma kendini, biraz daha azimli ol. Ümitsizlik sana hiçbir şey kazandırmaz. Sonuna kadar mücadele etmek zorundayız," diye sesini yükseltti. Diğer yandan da Sinan'a hak veriyordu, üzüntüsü henüz çok yeniydi. Büyük ümitlerle geldiği Ankara'da hem bir tuzağa düşürüldüğünü hem de sevdiği kadının ihanetini öğrenmiş, büyük bir yıkıma uğramıştı. Sevdiği kadın şimdi de karşısına çıkmış masumiyet iddiasında bulunuyor, onu mücadeleye zorluyordu. Sinan'ın yerinde kim olsa yıkılırdı; daha da beteri, kendisine kin ve nefret kusar, hatta şiddete bile başvururdu. Sinan onu gerçekten sevdiğini düşündü.AOnunki salt cinsel bir heyecan değildi; hangi erkek bu yaşananlardan sonra hayatını karartan bir kadına karşı bu denli anlayışla davranırdı.

Melda, erkeğin yanına gidip kucağına oturdu, kollarını boynuna doladı. Gözleçi şefkat, muhabbet ve inançla ışıldarken mırıldandı.

"Sen gerçekten mükemmel bir insansın Sinan. Seninle bu şartlar altında karşılaştığımız için çok üzgünüm. Bu bize kaderin acı bir cilvesi ama el ele verirsek bu badireyi anlatacağımıza yürekten inanıyorum. Ben hâlâ ümitliyim. Mutlaka bir çıkış yolu bulacağız, bulmak zorundayız."

Sinan yine acı acı gülümsedi. "Boşuna ümitlenme."

"Dur bakalım, o kadar kolay pes etmek yok. Şimdi söyle bana, bugün toplantıda bütün başkanları gördün, hangisinden şüphelendin?"

Sinan olumsuzca başını salladı.

"Hiç birinden. Hepsi bana anlayışla yaklaşıp samimi bir ilgi gösterdiler."

"Bunun anlamı içlerinden birinin rolünü başarıyla oynadığıdır. Bana sorarsan bu işin başında Nuri Karaçam var."

Profesör irkilerek genç kadına sordu.

"Neden özellikle ondan şüpheleniyorsun?"

Melda bir gece evvelki kokteyle avukat Mahmut'la gitmesini Sinan'ın yanlış yorumlayacağını düşünerek o geceden bahsetmemeyi daha uygun buldu.

"Bilmiyorum, kesin bir fikrim yok. Kadınsal bir içgüdü diyebilirsin. O adamdan hiç hoşlanmam ben."

"Onunla tanışmışlığın var mı?"

Melda bir kez daha yalana baş vurduğu için üzgündü. Bataktan çıkayım, derken yalanlarla büsbütün batağa saplandığının farkındaydı ama bir kere

daha yanlış anlaşılmak istemiyordu.

"Hayır," diye fısıldadı. "Tanışmışlığım yok ama Ankara küçük bir şehirdir, iki adımda bir ünlü biriyle karşılaşırsın. Bir iki defa büyük mağazalarda alışveriş sırasında karşılaşmıştım, hepsi o kadar."

Sinan olumsuzca dudaklarını sarkıttı.

"Bence zararsız birine benziyordu," dedi.

"Ya diğerleri?"

"Kimseyi zan altında bırakacak hâlim yok. Ne bileyim..."

Melda hadisenin üzerine gitmekten vazgeçmiyordu. "Hiç birinin şüpheleneceğin bir davranışı olmadı mı?" diye sordu.

"Üzgünüm ama hayır."

"Allah kahretsin. Ben kafama koydum, ben bu işi halledeceğim, sonuna kadar gideceğim. Başka yolu yok. Bir halt işledim, bunu temizlemek de bana düşüyor."

Sinan bir kere daha isteksizce gülümsedi.

"Boş ver. Kısmet böyleymiş, ne yapalım? En iyisi unut gitsin. Önümüzdeki hafta onlara bu teklifi kabul edemeyeceğimi bildirim."

"Olmaz!" diye gürledi Melda. "Teslim olmayacağız, asla!"

Sinan birden yüzünün bu kadar yakınındaki dudakları seyretmeye daha fazla tahammül edemeyeceğini anlayarak uzanıp genç kadını öpmeye başladı. Melda da önce ona aynı coşkuyla karşılık verdi ama ilk önce toparlanan da o oldu.

Dudaklarını çekerek, "Dur!" diye fısıldadı. "Kendimi kirli hissediyorum. Kötü bir kadın gibi. Bulaştığım bu pisliği temizlemedikçe sana daha fazla yaklaşmayacağım. Sadece on gün. Lütfen, anlayışlı ol."

Saat on dokuz sularında Mahmut cep telefonuna gelen mesajın sinyalini duydu. Mesaj Melda'dan geliyordu. Merakla gönderilen mesaja bir göz attı. O akşam görüşüp görüşemeyeccklerini soruyordu genç kadın.

Avukatın yüzünde düşünceli bir ifade oluştu.

Melda'dan neden böyle bir istek gelmişti? Yeniden para kokusu mu almaya başladı acaba, diye geçirdi aklından. Ona göre Melda paraya çok düşkün bir kadındı, nitekim kısa bir süre evvel de esaslı biA. meblağ koparmıştı kendisinden. Bu parayı kolay kolay hak edemeyeceğini bilecek kadar da zekiydi. Kim bilir, belki de yeniden siyasete döneceğinin ve bu kez esaslı mevkilere yükseleceğinin kokusunu alınca, eski ilişkilerini yeniden canlandırmayı aklından geçirmiş olabilirdi.

Acaba? diye homurdandı. Emin olamadı.

Görüşme isteğinin bir nedeni olmalıydı. Yoksa Başkan mıydı? Arkasına yaslanıp bir iki saniye düşündü. Başkan da kadını aramış olabilirdi. Evvelki geceyi anımsadı. Başkanın ilk tanışma ânında Melda'ya daha fazla ilgi göstereceğini sanmıştı, ama muhtemelen eski kurt kalabalık arasında dikkat çekmemek için fazla ilgilenir gibi davranmamıştı. Belki de bugün Melda'yı aramış, kadın da kuşkulanmıştı.

Şimdi anlarız deyip, Melda'nın numarasını tuşladı.

"Merhaba, hayatım. Mesajını aldım şimdi. Hayrola ne var, bir şey mi oldu?"

"Yo... Bu akşam canım sıkılıyordu. Belki çıkıp bir kadeh bir şey içeriz, diye düşünmüştüm. Müsait misin?"

Başka bir zaman olsa Mahmut, bu isteğe atlardı; fakat nedense bu akşam genç kadının kendisini aramasının altında bir bit yeniği varmış gibi geliyordu ona. Hemen peki demedi, birkaç saniye düşündü. Neden olmasındı, en azından Melda'nın bir zoru varsa, bunu öğrenirdi.

"Tabii olabilir, sevinirim," dedi.

Buluşacakları yeri kararlaştırıp telefonu kapadılar ama Mahmut rahatlamamıştı. Daha birkaç gün evvel kadının kendisine karşı tavrını; bir daha senin yüzünü görmek istemiyorum, demesini hatırladı. Onu kokteyle götürmek için ağzıyla kuş tutmuştu adeta. Bu ani değişimin, beklenmedik görüşme isteğinin mutlaka bir sebebi olmalıydı.

Koltuğunda birkaç saniye daha tereddütle oturdu. Sonra emin olmak, aklına takılan ihtimalin gerçek olup olmadığını öğrenmek için Başkanı aradı.

Başkan karşısındaydı.

Saygılı bir sesle, "İyi akşamlar Başkanım," dedi. "İyi akşamlar Mahmut; hayrola?"

"Önemli bir şey değil, Sayın Başkanım. Sadece öğrenmek istemiştim, acaba Melda Hanım'ı aradınız mı?"

Başkan'ın keyifle sırıttığını görür gibi oldu.

"Henüz değil. Şu sıralar çok meşgulüm, hiç vaktim yok. Niyetim hafta başı kendisine telefon etmek."

Mahmut bir an düşündü; demek henüz aralarında bir iletişim kurulmamıştı. İçinden tahminimde yanılmamışım, diye geçirdi. Sorun Melda'nın aldığı para kokuşuydu, anlaşılan genç kadın yine kendisine yaklaşmak istiyordu. Para ve şöhret... Her kadının tav olduğu iki unsur... Önce keyiflendi Mahmut; bu akşamki buluşmanın yatakta biteceği içine

doğar gibi oldu. İtiraf etmeliydi ki, uzun bir aradan sonra Melda ile sık görüşmeye başlayalı, kadına duyduğu arzu gittikçe şiddetleniyordu. Geçmişteki sevişmelerini hatırladı. Hayatına Melda'dan sonra da bir sürü kadın girip çıkmıştı ama onu asla unutamamıştı. Birden içini bir sıkıntı bastı. Hafta başı devreye Başkan girecekti ve kendisi adama artık Melda ile ilişkisi kalmadığını söylemişti. Mahmut çok kritik bir dönem yaşadığını düşünüyor, yanlış bir adım atmak istemiyordu. Geleceği kesinlikle Başkana bağlıydı. Yapacağı olumsuz bir şey ya da adamı kızdıracak yanlış bir adım, bütün planlarının yatması anlamına gelirdi. Geçmişte yaşayıp, noktaladığı bir ilişkinin yeniden alevlenmesi uğruna bu riske giremezdi. Lanet olsun, diye geçirdi içinden. Başkandan hiç hoşlanmazdı ama menfaatleri şu an ona yakın ve sadık olmayı gerektiriyordu. Melda ile yeniden ilişkiye girmek büyük bir zamanlama hatası olurdu ama kadına duyduğu arzuyu frenleyemiyordu. Son bir kaçamak yapmaya karar verdi. Hem Başkandan gelecek teklif genç kadının kabul edeceği ne malumdu?

Kararlı bir şekilde telefona uzandı, evini aradı. Karşısına kızı Sema çıkmıştı. Ona bir müvckkiliyle yemeğe çıkacağını ve geç geleceğini söyledi. Babasının akşam yemeğine gelip gelmemesi hiç umurunda değildi kızın; muhtemelen şu anda televizyon kanallarından birinde abuk subuk bir film izlemekle meşguldü. "Tamam baba," diye mırıldandı.

Melda, avukata Sinan'ın yanından telefon etmişti. Kaygıyla güzel kadını seyrederek konuşmayı dinleyen profesör, "Aklından ne geçiyor?" diye sordu. Onun bu buluşmadan rahatsız olduğunu düşünen Melda, telefonu kapatınca Sinan'ın oturduğu koltuğa yaklaşıp yere, adamın dizlerinin dibine çöküp, ellerini kavradı. Bir süre gözlerinin içine bakarak anlayış bekler gibi süzdü onu.

"Lütfen Sinan, bana güven ve bekle. Başka çaremiz yok. Mahmut'u konuşturmak zorundayım. İşin içyüzünü bilen tek kişi o. Başka kime müracaat edebiliriz. Çok az zamanımız var. İmkânım olsa, şu anda seni kesinlikle yalnız bırakmak istemezdim. Ama öncelikle üstümüze çalınan bu lekeden kurtulmak istiyorum. Beni anlayışla karşıla."

Gözleri hafifçe nemlenmişti genç kadının.

Sinan, "Üzgünüm ama fazla umursamıyorum, diye fısıldadı. "Kısmet böyleymiş. Senin üzülmeni de istemiyorum artık. Pişman olduğunu görüyorum, bu işe tehditle bulaştığını da anladım. Bence meselenin üzerine daha fazla gitmenin bir anlamı yok. Vazgeç bu sevdadan. Seni tanıdım ve bu benim hayata yeniden bağlanmamı sağladı. Bana bu kadarı da yeter. Pek

çok kişinin tahmin ettiği gibi benim siyasi bir hırsım yok. Teklifi aldığım zaman sadece kaçınamayacağım bir görev telâkki etmiştim ama görüyorum ki, siyaset bana göre değil. Belki de bu hayata hiç girmemek benim için daha hayırlı olacak."

"Hepsi bu kadar mı? Başka bir diyeceğin yok mu?"

Sinan'ın gözleri ışıldadı. "Öğrenmek istediğin sana karşı hissettiklerimse... evet, seni hâlâ seviyorum. Yaşadığım şok bile duygularımı değiştirmedi."

"Tamam," diye fısıldadı genç kadın. "Benim de bilmek istediğim buydu. Şimdi uslu uslu bekle beni ve hiçbir şey yapma. Ben yenilgiyi asla kabul edemeyen, haksızlığa tahammülü olmayan bir insanım. Bir hata yaptım ama içimi kemiren bu utançla yaşayamam. Sana döneceğim."

Sinan'ın karşılık vermesine mahal bırakmadan dudaklarına bir öpücük konduran Melda ok gibi yerinden fırladı ve odadan dışarı çıktı. Sinan otel odasında yalnızlığıyla baş başa kalmıştı.

Günü o denli beklenmedik sarsıntılarla geçirmişti ki, Sinan, sabah kahvaltısından beri ağzına bir lokma yemek koymadığını sonra fark etti. Midesi kazınıyordu. Saatine bir göz attı, akşamın sekiz buçuğuna yaklaşıyordu. Önce televizyonu açıp haberlerdeki yorumu almak istedi. Acaba kendisi palas pandıras toplantıyı terk ettikten sonra, basına hangi başkan ne mealde bir açıklama yapjTııştı? Bir tahmin yürütemedi; Musa Süren aktif politikadan uzaklaştığı için projenin fikir babası olsa da, onun medyaya herhangi bir demeç vereceğini sanmıyordu. Toplantıya Hür Solcu Parti ev sahipliği yaptığına göre muhtemelen sözü Fahir Ozan'a bırakmış olmalıydılar. Sinan omuz silkti; ne söyleyecekleri üç aşağı beş yukarı belliydi. Zaten aslına bakılırsa ne diyeceklerini de pek önemsemiyordu. Siyasete atılma sevdası bu sabah noktalanmıştı, bütün geçmişini ve geleceğini riske atan bu şantaja karşı gelemezdi. Seçmen inandığı kişileri, her şeyden önce dürüst, namuslu bir aile babası olarak görmek isterdi. Bu dünyanın her yerinde geçerliydi. Batılı propagandacılar bile, liderlerini her şeyden önce toplumca sevilen ve sayılan bir ailesi reisi olarak tanıtmaya çalışırlardı. Hazin bir gülümseme yerleşti yüzüne. Melda'nın gayretleri boşunaydı. Tek başına neyi çözebilirdi ki? Hatta kendisine bu komployu kuranları öğrense bile, ne değişecekti ki?

Yerinden kalkıp karnını doyurmak için odadan çıkmak üzereyken telefon çaldı. Arayan Rezzan'dı. Biraz sitemkâr bir sesle, "Neden bu saate

kadar aramadın, toplantının sonucunu televizyonlardan mı öğrenmeliydim?" diyordu.

Sinan içini çekerek, "Kusura bakma hayatım. Bugün çok şey oldu, bazı olumsuz gelişmeler yani," diye mırıldandı.

Rezzan merakla sordu.

"Ne gibi?"

Sinan karısına hak vermişti, en azından onu hatırlayıp bir takım bahaneler bulmalıydı, bu saate kadar aramamakla düşüncesizlik etmişti. Üzüntüden o kadar dalgındı ki, uygun bir sebep bile bulamadı birden. Sonra aklına gelen gerçekçi sebebi söyledi.

"Parti başkanları bana karşı örtülü bir muhalefet sürdürüyorlar, kısacası beni solun lideri olarak kabul etmek niyetinde değiller."

"Buna hiç şaşmadım," diye mırıldanmıştı karısı. "Hangisi itiraz ediyor?"

Sinan bir an ne cevap vereceğini kestiremedi, sonra "Bana kalırsa üçü de," dedi. "Ama en belirgin muhalefeti Nuri Karaçam gösterdi."

Profesör neden onun ismini verdiğini bilmiyordu. Belki de Melda'nın etkisinde kalmıştı. "Televizyonda on günlük bir mehil istediğin söylendi. Düşünccekmişsin, doğru mu?"

"Evet."

"Neyi değiştirecek bu?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Sinan. "Sinirlendim, gerildim... Bildiğin gibi üç partinin sekreterleri beni buraya, olumlu cevap vermem, teklifi resmen kabul etmem için çağırmışlardı ama burada başkanların tutumunun farklı olduğunu sezinledim. Şimdi daha iyi anladım, politika benim harcım değil sanırım."

"Bunu idrak için biraz geç kalmadın mı? Sana kaç kere söyledim. Sen bu işin adamı değilsin."

"Haklısın Rezzan."

"Peki basınla konuşmaktan neden kaçındın?"

"Bu durumda onlara nasıl bir açıklama yapabilirdim ki?"

Rezzan bir an duraklamıştı. "Ne zaman döneceksin, yarın mı?"

Sinan bu kez bir ana yutkunup sustu, sonra "Henüz bilmiyorum," diye karşılık verdi.

"Neden? Orada daha fazla oyalanman için sebep kaldı mı?

Sinan'ı ter basmıştı. Alışık olmadığı için yalan söylemekte zorlanıyordu.

"Musa Süren aramızda kalmak üzere benimle özel bir görüşme yapmak istediğini söyledi. Özellikle basından ve solcu başkanlardan uzak bir yerde

kendisiyle görüşeceğim."

"Ne zaman?"

"Bilmiyorum. Belki yarın arar."

Rezzan isteksizce, "Pekâlâ," dedi. "Beni aramayı unutma."

Telefon konuşması soğuk bir şekilde bitmişti. Sinan reseptörü yerine koyarken vicdanında ağır bir yük hissediyordu. Ayaklarını sürüye sürüye odadan çıktı..

Otelin restoranı pek kalabalık sayılmazdı. Sinan boş bulduğu bir masaya oturdu' Etrafıyla ilgilenemeyecek kadar dalgındı. Garsonun önüne bıraktığı mönüyü incelerken birden kulağına tanıdık gelen bir sesle irkildi.

"Afiyet olsun, Hocam. Nasılsınız?" diyordu biri.

Başını kaldırıp baktı. Hemen yanı başında gazeteci Oğuz Arkan duruyordu. Yılların deneyimli köşe yazarı, yüzünde içten bir tebessümle ona bakıyordu. Sinan gazeteciyi takdir eder, yazılarını keyifle okurdu. Musa Süren'in projesi hayat bulmaya başlarken Ankara'dan kalkıp kendisiyle görüşmek için İstanbul'a gelen ilk gazeteciydi o. Fakültedeki odasında ciddi, seviyeli bir röportaj yapmışlardı.

Sinan ayağa kalkıp elini uzattı. Oğuz Arkan'ı gördüğüne memnun olmuştu. Gerçi hiçbir gazeteciyle görüşecek hali yoktu o sırada, ama yalnızlıktan sıkıldığını, üstü örtülü de olsa içini dökecek birine ihtiyaç duyduğunu hissediyordu.

"Ne güzel bir rastlantı," diye mırıldanmıştı gazeteci. "Sizi gördüğüme sevindim."

"Ben de Oğuz Bey. Oturmaz mısınız?"

"Umarım rahatsız etmiyorumdur."

"Estağfurullah."

Sipariş ettikleri yemekler gelinceye kadar havadan sudan konuşan gazeteci, sonunda mesleği gereği nazik konulara girdi.

"Basına açıklanmadı ama bugünkü tarihi toplantıda sanırım olağandışı bazı gelişmeler oldu, değil mi Hocam?"

"Ne gibi?"

Gazeteci tebessüm etti.

"Fahir Ozan'ın medyaya yaptığı konuşmada nihai kararınızı açıklamak için on günlük bir mehil istediğiniz söylendi, doğru mu?"

"Evet, doğrudur."

"Bu da bazı şeylerin ters gittiği ya da partiler tarafından bazı şartların ileri sürüldüğü anlamına gelmez mi?

Sinan başını salladı kararsız bir şekilde.

"Pek öyle sayılmaz. Kimse bir şart ileri sürmedi."

"Ama siz yine de nihai kararınızı vermek için mehil istediniz. Düşünmeniz gerektiğini ileri sürmüşsünüz. Bu bana biraz manidar geldi. Oysa sizinle İstanbul'da yaptığım görüşmede kararlı ve istekli görünüyordunuz. Sizi düşünmeye sevk eden nedir?"

Sinan sıkılmış gibi, "Bir sürü sebep sıralayabilirim," diye mırıldandı. "Fakültedeki emeklilik süremin yakınlaşmış olması, ailemin siyasi hayata yönelmemden duyduğu rahatsızlık ve böyle bir liderliği omuzlamak için yeterli olup olmadığım hususundaki ciddi endişelerim. Bunlar yetmez mi sizce?"

Oğuz Arkan birden ciddileşti. Dikkatle Profesörü süzdü. Sonra ağır ağır ve kelimelerin üzerine basa basa konuştu.

"Hepsi ciddi birer sebep Hocam. Ama kanımca sizi mehil istemeye sevk eden asıl neden bunların hiçbiri değil. Zira bu proje ortaya atıldığı anda ileri sürdüğünüz bu hususların hepsi mevcuttu. Sizin gibi basiretli, dirayetli bir profesör ileri sürdüğünüz bahaneleri çok evvelinden düşünmüş olmalıydı. Beni bağışlayın ama bugün sizi fikrinizden caydırmaya veya yeniden düşünmeye sevk eden çok önemli bir olay yaşanmış olmalı. İleri sürdüğünüz nedenler bana pek tatminkâr gelmedi. Fikrimi açıkça ifade ettiğim için kusuruma bakmayın."/p>

Sinan önce kızardı, bu denli akıllı bir yorum karşısında söyleyecek pek bir şey yoktu. Birkaç saniye durakladı. Vakit kazanmak istercesine önündeki biftekten bir lokma keserek ağzına attı. Güçlükle yuttu. Onun sessiz kaldığını gören Oğuz Arkan devam etti.

"Birileri sizi kızdırmış olmalı. Politika böyledir Hocam. Yüksek menfaatler söz konusu olduğunda insanlar çok acımasızca çıkarları peşinde koşarlar. Eminim, sizi liderlik koltuğunda görmek istemeyen rakipleriniz vardır. Proje fikir olarak çok güzeldi, hatta solun yeniden dirilmesi ve güçlenmesi için belki de son çareydi, ama anladığım kadarıyla bu fırsatı da kaçırıyoruz."

Sinan bir şey diyerrçedi.

Kısa bir sessizlik oldu. Oğuz Arkan fısıldar gibi konuştu.

"On gün sonra vereceğiniz cevap olumsuz olacak, değil mi Hocam?"

Profesör dili dolanarak, "Sanırım, öyle," dedi.

"Yazık, çok yazık... Önemli bir fırsat yitirilmiş oluyor ama buna şaştım diyemem. Hatta bu sonucu beklediğimi söyleyebilirim. Liderlerin hiçbiri

koltuğundan sizin lehinize feragate yanaşmamıştır. Hatta yanaşmış olsalardı, ben bunun arkasında bir Bizans oyunu olduğunu düşünecektim."

Sinan tekrar elinde olmadan kızarmıştı.

"Bizans oyunu derken neyi kast ediyorsunuz?" diye sordu.

"Sizi yıpratmak için hazırlanacak akıl almaz komploları... Tertemiz bir geçmişi bile lekelemek için neler icat edilir, bilemezsiniz. Bu gizli ve için için sürdürülen bir savaştır. Adı politikadır ama içi cerahat, kötülük ve pislik doludur. Berbat bir uğraşı..."

Sinan biraz da şaşkınlıkla gazeteciyi süzüyordu.

"Nasıl böyle bir hükme vardınız?"

"Tecrübeyle. Kırk yıllık gazeteciyim. Buna benzer ne hadiselere şahit oldum. Çok iyi niyetlisiniz ama bu dünyanın dışından birisiniz. Sizi içlerine almak istemezler; duruluğunuz ve temizliğiniz onlar için tehlikedir. Yanlış yorumlamayın, oyunun kuralı bu. Şayet bu çarkın içine girecekseniz, kurallara riayet edip, uyuni göstereceksiniz. O zaman alırlar sizi içlerine, aksi halde bir yolunu bulup harcarlar."

Sinan titreyerek sordu. "Harcarlar mı? Nasıl?"

Oğuz Arkan, profesörün yüzündeki endişeyi okur gibiydi. İlk defa bir an durup endişeyle hocayı süzdü.

"Yoksa size de bir oyun mu oynadılar? Toplantıya girer girmez karar için mehil istemenizin sebebi bu mu?" diye sordu.

Sinan hemen itiraza kalkıştı.

"Yok canım, bunu da nereden çıkardınız?" diye mırıldandı, fakat yüzündeki şaşkınlığı pek gizleyememişti. Senelerin gazetecisi durumu kavradığı halde anlamazmış gibi davrandı.

"Hep böyledir; sivrilen, topluma yararı dokunacak insanları siyaset arenasına sokmamaya çalışırlar. İstihbaratları çok güçlüdür; adayın geçmişini didik didik tararlar. Geçmişte yaşanmış ufacık bir olayı, yüz kızartıcı bir suçmuşçasına büyüterek istismara kalkışırlar."

Sinan bunalmaya başlamıştı eni konu. "Benim geçmişimde böyle bir şey yok," diye söylendi, ama renkten renge girdiğini hissediyordu. Gazeteci hiç bozuntuya vermeden devam etti.

"Yoksa da onlar yaratırlar, Hocam."

"Çok kötümsersiniz."

"Doğru, haklısınız. Bu meslek beni kötümser yaptı. Zira en güvenilen insanların yaşamlarını biraz kurcalayınca altından bir sürü pislik çıktığına şahit oldum. Güvenim duygum ciddi anlamda hasar gördü."

"Ama böyle bir genelleme yapmak çok sakıncalı. İfadenizle tüm politikacıları suçlar gibisiniz, yanılıyor muyum?"

"Bağışlayın, bu benim şahsi kanım. Kim bilir belki de yanılıyorumdur."

Oğuz Arkan konuşmasına nokta koymuş gibi birden susmuş, başını önüne eğerek yemeğini yemeye başlamıştı. Bunca yıllık deneyimli gazetecinin politikacılar hakkındaki düşünceleri Sinan'ı oldukça şaşırtmıştı. Ne diyeceğini kestiremedi. Karşısındaki adam, son anda mehil istediği için, kendi geçmişinde de gizli ve utanılacak bir olay olduğuna inanıyormuş gibi davranıyordu. Aslında haklı sayılırdı, onun günahı pek eski değildi ama toplum indinde kolay kolay müsamaha ile karşılanacak bir şey de değildi. Düpedüz tuzağa düşürülmüştü, ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Sinan'ın içi birden isyan duygularıyla kabardı; birilerinin çıkıp bu hayasız oyuna dur demesi gerekmez miydi? Bir siyasinin kurduğu bu tuzak, şimdi bütün politikacıların suçlanmasına neden oluyordu. Bu ne aklın ne de vicdanın kabul edeceği bir sonuçtu. Kızgınlığı birden onu patavatsız bir davranışa sürükledi. Sinirli bir ses tonuyla, "Oğuz Bey, îAlahmut Önder adlı bir avukat tanır mısınız?" diye sordu.

Gazeteci bakışlarını yeniden Sinan'a çevirdi. Ağzındaki lokmayı yutuncaya kadar cevap vermedi. Gözlerinde garip bir parıltı belirmişti. t

"Şahsen tanımam, ama bütün Ankara'nın tanıdığı ünlü bir avukattır."

"Ünü mesleğindeki başarıdan mı kaynaklanır?"

"Buna cevap vermek biraz zor. Babası da ünlü bir avukattı ama dürüst biriydi. Ne yazık ki Mahmut Önder için aynı şeyleri söyleyemeyeceğim."

"Nasıl yani?"

"Bir sürü karanlık davayı başarıyla sonuçlandırdığı söyleniyor. Mafya'nın avukatı diye rivayetler dolaşıyor. Bir zamanlar siyasete de bulaşmıştı. Yanılmıyorsam iki dönem milletvekilliği de yaptı."

Sinan afallamıştı.

"Milletvekilliği mi?"

"Evet."

"Hangi partiden?"

Oğuz Arkan birkaç saniye düşündü.

"'Şayet hafızam beni yanıltmıyorsa, Hür Solcu Parti'den. Ama galiba sonra başka bir partiye geçmişti, pek emin değilim."

"Hangi partiye?"

"Üzgünüm ama hatırlamıyorum. Neden sordunuz?"

Biraz ileri gittiğini hisseden Sinan toparlanmaya çalıştı. Avukat hakkında sual sormaması gerektiğini hatırlamıştı, ama geç kalmış, kelimeler ağzından dökülmüştü bir kere.

"Önemli değil," diye mırıldandıysa da, gazetecinin gözlerindeki kuşku tohumlarını gördü. Paniğe kapılmış gibi Oğuz Arkan'dan müsaade istedi, yorgun olduğunu söyleyerek palas pandıras masadan kalktı.

Tecrübeli gazeteci bir süre profesörün arkasından dalgın bakışlarla baktı. Avukat Mahmut Önder hakkında sorduğu soruları yadırgamıştı; onun gibi kötü şöhretli, hakkında çeşitli dedikodular yapılan biriyle Hocanın ne ilgisi olabilirdi? Bir yanda adı çeşitli şaibelere karışmış Ankara Baro'suna kayıtlı bir avukat, diğer yanda solun son ümidi tertemiz, İstanbullu bir profesör... İlgi çekiciydi. En ilginç yanı ise, Sinan Bcy'in bu soruyu kendisi gibi kırk yıllık kurt bir gazeteciye sormasıydı. Yemeğini yerken kaşları çatıldı. Yoksa Sinan Öktem bu soruyu kasten ve belirli bir amaçla mı sormuştu? Üstü örtülü de olsa bir şey mi ima etmeye çalışıyordu? Birden kalkıp gitmesi de anlamlı değil miydi?

Belki yanılıyorum, hayal gücüm masum bir soruyla, profesörün teklifi reddetmesi arasında bir bağlantı kurmaya çalışıyor, diye düşündü. Ama yine de, Avukat Mahmut Önder hakkında biraz daha kapsamlı bilgi edinmeye karar verdi. Gazetecilik önsezileri sansasyonel bir olay yakaladığını söylüyordu.

Melda avukatla buluşmak üzere yola çıktığında, hâlâ nasıl bir taktik uygulayacağı hakkında bir planı yoktu. Bu konularda kendini yetersiz hissediyordu; aslına bakılırsa bayağı zor bir işe kalkışmıştı. Mahmut yabana atılmayacak kadar uyanık, cin gibi bir adamdı. Zekice davranmazsa ağzını aradığını, art niyetli olduğunu hemen anlardı, çok dikkatli davranmalıydı. Boyunu aşan bir işe kalkışmıştı, ama ne olursa olsun sonuna kadar gitmeye kararlıydı. Net ve açık olan iki nokta vardı. Liderlerden biri, siyasi endişeleri nedeniyle avukatı kullanıyordu. Önemli olan bu liderin kimliğine ulaşmaktı. İkincisi nokta ise Mahmut'un bundan ne gibi bir çıkar beklentisi içine olduğuydu.

Aslında bunu az buçuk tahmin edebiliyordu. Söz konusu lider, bu işi gerçekleştirmesi karşılığında ona siyasi bir makam vaat etmiş olmalıydı. Mahmut'un yeniden siyasi hayata dönmek istediği her halinden belliydi. Politika insanın kanına giren bir virüs gibiydi, bundan kolay kolay kurtulmak mümkün olmuyordu.

Arabasını sürerken son derece azimliydi; başka çaresi yoktu, en azından sevdiği adama bu oyunu oynayan liderin adını öğrenecekti. O lanet şantajı önleyebilir miydi bilmiyordu henüz, ama elinden geleni yapmak zorundaydı.

Arabasını buluşacakları restoranın az ilerisinde park etti. Saatine baktı, Mahmut gelmiş olmalıydı. İçeriye girince yanılmadığını anladı, koyu renk elbisesi içinde avukat sakin bir köşede gelişini bekliyordu. Önünde bir bardak viski vardı. İyi, diye geçirdi içinden genç kadın; kendisini beklerken içmeye başlaması hayra alâmetti, heyecanlandığını, bu akşamki sürpriz buluşmadan bir şeyler beklediğini gösteriyordu bu. Mahmut pek çok erkek gibi iyi içtiğini, alkole mukavemetinin fazla olduğunu sanırdı; oysa direnme gücü en fazla üç kadehti, ondan sonra gevşer, pelteleşir, çok daha önce çözülen dili, üçüncü kadehten sonra kesinlikle sır saklayamazdı.

Melda şuh bir edayla salınarak adamın yanına gitti. Sinan otel odasında kendisinden haber beklerken vaktini nefret ettiği bu adama ayırması çok asap bozucu bir şeydi ama ne yazık ki başka çaresi de yoktu. Mahmut nasıl yaklaşacağını kestiremezken, o uzanmış yanağına umut vaat eden bir öpücük kondurmuş, dudaklarını adamın teninde normalden biraz daha fazla tutmuştu. Mahmut'un pek saf olmadığını biliyordu elbette. Araya giren bunca zaman ve son yaşadıklarından sonra aşırı ilgili görünmek avukatın uyanmasına, en azından kuşkulanmasına neden olabilirdi. Temkinli ve dikkatli olmalıydı. Önce adamın cart yeşil renkli kravatına ve aynı renkteki cep mendiline bakarak sözde beğenisini ifade etti.

"Çok şıksın bu gece. Hep benim sevdiğim renkleri tercih etmişsin, özellikle mi seçtin?"

Aslında Mahmut sabah evden çıkarken, Melda ile buluşacağını nereden bilebilirdi ki? Ayrıca eski metresinin yeşil renkten hoşlandığını da doğrusu hiç hatırlamıyordu, ama bozuntuya vermedi. Gülümsemekle yetindi. Meraktan yanıp tutuşuyordu.

Eski sevgilisinin ağzını aramak için hemen sordu: "Hangi derede kurt öldü de, eski âşığını hatırladın, söyle bakalım."

Melda böyle bir soruya muhatap olacağını çok önceden tahmin etmişti. Baygın baygın avukata baktı.

"Bilmem... Şu son sıralarda sık görüşünce, birden seni özlediğimi hissettim. Sakın inkâra kalka, bir zamanlar çok güzel günlerimiz olmuştu, değil mi?"

"Doğru," diye mırıldandı Mahmut.

Nasıl unutabilirdi ki? Hayatı boyunca rastladığı en güzel kadındı o. Her sevişmelerinde kendisini zevkin doruklarına taşımıştı. Mahmut'un dar düşünce kalıplarına göre o düpedüz bir fahişeydi. Evli bir erkekle süreli ilişkiye giren bir kadını başka şekilde tanımlayamazdı. Gerçi pahalı bir fahişeydi ve onunla yaşamanın ağır maddi koşulları vardı. Viskisinden bir yudum daha alırken yine geçmişe takıldı aklı. Bir buçuk yıl süren ilişkilerini kendisi noktalamıştı. Melda'nın isteklerinden bunalmıştı ama daha sonra pişman olan da kendisiydi. Kısa zamanda pişman olmuş, onsuz yapamayacağını, ne isterse vermeye hazır olduğunu pek çok kez söylemişti Melda'ya ama kadın geri dönmemişti. Yanılmamışım, diye düşündü; Melda yeniden para ve istikbal kokusu almıştı, yoksa bu dönüşü kesinlikle yapmazdı. Bir süre genç kadının nefis yeşil gözlerinin içine baktı.

Sonra zihninden atamadığı sorunun cevabını almak için, "Niyetin nedir?" diye mırıldandı.

"Niyetim mi? Güzel bir yemek yemek ve seninle sohbet etmek. Özlediğimi söyledim ya, yetmez mi?"

"Yetmez."

"Ne demek istiyorsun?"

Melda aslında adamın aklından geçenleri ve ne istediğini pekâlâ anlıyordu. "Ne istediğimi bal gibi biliyorsun," dedi Mahmut.

Arkasına yaslanan genç kadın onu baygın bakışlarla süzdü. Bakışları geçmişten gelen bir küskünlük, sitem doluydu sanki.

"Biliyorum tabii. Ama dur bakalım, o kadar acele etmeye hakkın yok. Unutma, beni sen terk ettin. Yüzüstü bıraktın. Güzelim ilişkimizi noktaladın. Şimdi hiçbir şey olmamış gibi bıraktığımız yerden devam edemeyiz. Köprülerin altından çok su aktı."

"Biliyorum da, şiıfıdi amactn nedir? Buraya beni neden çağırdın?"

"Dedim ya, her şeye rağmen seni özledim. Eski günlerin anısına birlikte yemek yiyemez miyiz yani?"

"Tabii ki yeriz. Ayrıca biliyorsun, ben de seni çok özledim. Daha sonraları seni terk ettiğim için çok pişman oldum. Her zaman her yerde seni aradım."

"Başka kadınların koynunda da, değil mi?"

Bu sorunun karşısındaki adamın gururunu okşayacağını biliyordu. Nitekim Mahmut hafifçe sırıttı.

"Ben erkeğim," dedi. "Arada sırada çapkınlık yapmam normal değil mi? Ama bak, itiraf ediyorum, sende bulduğum haz ve mutluluğu hiçbir kadın

veremedi bana. Ayrıca herhalde senin hayatına da başkaları girmiştir. Bana sitem edemezsin."

"Yanılıyorsun Mahmut. Belki ufak tefek flört teşebbüslerim oldu ama ben de senin gibisini bulamadım."

Genç kadın kıvırdığı bu yalandan sonra sözlerinin etkisini ölçmek ister gibi kaçamak bir bakış attı adama. O an hiçbir şey avukatın umurunda değildi, gözleri Melda'nın ipek bluzunun yakasından görünen iri göğüslerindeydi. İçini ihtiras alevinin yakıcı sıcaklığı kaplamıştı.

"Seni istiyorum," diye homurdandı.

Melda'nın dudaklarında alaycı bir tebessüm oluştu.

"Mümkündür ama benim de bazı şartlarım olacak."

"Söyle, ne gibi?"

"Bir daha beraber olursak, terk edilmek istemiyorum."

"Artık bunu istesem de yapamam Melda, anlamıyor musun?"

"Birlikteliğimiz sonsuza kadar sürmeli." Avukat irkildi birden.

"Yoksa benden evlilik mi istiyorsun? Bak, bunu yapamayacağımı..."

"Hayır!" diye sözünü kesti genç kadın. "Evlilik şart değil. Bunu yapamayacağını evvelki tecrübemizden biliyorum. Ama..."

"Söyle, istediğin nedir?"

Melda yüzünde muzip bir ifadeyle adamı süzdü. Dudakları alayla kıvrılmıştı. Sesini kısıp yaklaştı avukata.

"Önce güzel bir yemek ve rakı istiyorum," dedi..

Restorandan çıkışta Melda'nın arabasını kullandılar. Mahmut eni konu sarhoş olmuştu. Melda, kendisini beklerken içtiği viskinin üzerine dört kadeh rakı içirmişti adama. Bu miktar avukatın ağzının çözülmesi için yeterliydi zaten. Daha şimdiden sırnaşmaya, arabada genç kadına sarılmaya, saçlarından boynundan öpmeye başlamıştı bile. Melda sabırla katlanmaya çalışıyor, hatta bu basit davranışlardan şikayetçi değilmiş gibi, arada sırada gülümsemeyi beceriyordu. Mahmut'un dili peltekleşmiş, bazı kelimeleri bulmakta zorlanmaya başlamıştı. Yemekte Melda'yı Yenimahalle'deki garsoniyerine götürmek için epey dil dökmüş, yalvarmıştı. Zaten genç kadının beklediği de buydu, baş başa kalınca ağzından istediğini söküp alacaktı. Melda önce nazlanır gibi yapmış, sonra onun aşırı ısrarına dayanamamış ayaklarına yatmıştı.

O garsoniyeri bilirdi. İlk tanıştığı sıralarda da bir iki kere gitmişler, sonra Melda birlikte yaşayacaklarsa daha iyi yerde, daha lüks bir daire tutması için ısrar etmişti. Sanki tarih tekerrür ediyor, geçmişi bir kere daha

yaşıyorlarmış gibi bir hisse kapıldı. Bundan nefret ediyordu, avukatın daha ileri gitmesine kesinlikle izin vermeyecekti. Hatta bir ara yaptığının çok anlamsız olduğunu düşündü; değip değmeyeceğini bilmiyordu. Sinan onun için umutsuz bir vakaydı; o muhterem adamla hiçbir geleceği olmayacaktı. Melda sanki masumiyetini kanıtlamak, kendini temize çıkarmak için savaşıyor gibiydi.

Mahmut güç bela daireye çıkıp kapının kilidini zorlanarak açtı.

İçeri havasızdı, sigara ve içki kokusu duvarlara sinmişti adeta. Genç kadın önce gidip pencereleri açtı. İçerdeki ağır havaya tahammül etmek zordu. Anlaşılan Mahmut uzun zamandır buraya kimş(pyi getirmemişti. Kış gününün soğuk havası doldu odaya. Avukat abuk subuk kelimeleri ağzının içinde geveleyerek Melda'yı yatak odasına götürme gayretindeydi.

Genç kadın hâlâ karşı koymuyordu.

Yatak odasına girince üstün körü toplanmış olan yatağa tiksintiyle baktı. Kim bilir bu yatakta en son hangi kadınla yatmıştı Mahmut? Midesi bulanır gibi oldu ama biraz daha dayanmak zorundaydı. Mahmut bluzunun düğmelerini çözmeye kalkışınca kibarca durdurdu onu.

"Önce şartlarımı kabul etmelisin," diye mırıldandı.

Mahmut peltek peltek, "Tamam, hayatım tamam. Ne dilersen kabulüm. Anlaştık mı?" diye söylendi.

"Hayır, daha değil."

Adam boynundaki kravatı çözüp atmaya çalışırken, "Hadi bakalım, sırala şu isteklerini. Müstakil bir ev mi istiyorsun? Ya da son model bir araba mı? Neymiş bu istekler?" diye homurdanıyordu.

"Hiçbiri değil. O söylediklerine sahibim zaten." Mahmut bön bön baktı genç kadına.

"E, ne istiyorsun peki? Yine bankada adına yüklü bir hesap açmamı mı?"

"O da değil."

"Ne peki?"

Melda zorlanarak kollarını avukatın boynuna doladı. Adamın soluğundaki leş gibi rakı kokusu genzine doluyordu. Kendini zorlamasa kusabilirdi.

"İtibarlı bir hayat istiyorum," dedi nihayet.

"Ne? Anlamadım... Nasıl yani?"

Mahmut gerçek bir şaşkınlıkla aval aval kadına bakıyordu.

Önce Melda'dan hiç ses çıkmadı. Genç kadının ısrarlı bakışlarının üzerinden ayrılmadığını hissedince homurdandı.

"Ne anlama geliyor bu? Benimle yaşamanın itibarı yok mu yani?" Melda olumsuzca başını salladı.

"Eğer bu genç yaşımda hayatımı birine adayacaksam, ben onun daha yüksek mevkilerde, sözü geçen, herkesin hürmet ettiği, saygın biri olmasını isterim. En azından onun adı mafya avukatına çıkmış biri olmasını istemem."

Tüm sarhoşluğuna rağmen Mahmut birden öfkeyle yüzünün kızarmasını önleyemedi. "Sen beni küçümsüyor musun?"

"Biraz Mahmut. Daha doğrusu, yaptığın işleri sana yakıştıramıyorum. Ben hayatımı vakfedeceğim erkekle gurur duymak isterim. Sen artık karanlık dünyaların namlı adamısın."

Avukatın tepesi atar gibi olmuştu.

"Öyle mi sanıyorsun?" diye kükredi birden.

"Sanmıyorum, eminim. En son yaptığın işlerden birine beni de bulaştırdın, unuttun mu? Adi bir şantaja alet ettin beni. Bu bana göre bir hayat değil. Tahammül edemem, sevdiğin kadını yüzüne kezzap atmak veya jiletle doğramakla tehdit ettin. Yalan mı?"

Mahmut bir an duraladı.

"Bu tehditlere gerçekten inandın mı sevgilim?"

"inandım tabii."

Avukat önce derin bir iç çekti, sonra leş gibi alkol kokan nefesini salıverdi. "Güzelsin ama çok safsın Melda," diye mırıldandı.

"Saf mıyım?"

"Safsın ya? Seni hiç incitir miydim, bu güzelliği hiç bozar mıydım, sanıyorsun. Doğru, seni kullandım ama çok hayırlı, bana büyük bir gelecek vaat eden bir iş için yaptım onu."

Genç kadın inanmazmış gibi dudak kıvırdı.

"Sana inanmıyorum."

"Çocukluk etme. Bu sefer çok yükseleceğim. Hem de inanamayacağın kadar. Bu hayattan hoşlandığımı mı sanıyorsun? Neler olacağını bilsen dudakların uçuklar."

"Ne olacaksın ki? Mafya lideri mi?"

Hiddetten köpüren Mahmut birden kollarını uzatıp genç kadını iki omzundan kavradı. "İlk seçimlerde yeniden siyasi hayata döneceğim."

Melda ilgilenmiyo{'muş gibi, "Umarım, doğru söylüyorsundur. Bu hayatından bin defa evlâdır," dedi.

"Hem o kadar da değil... Bakan olacağım." Melda bu defa alay eder gibi gülümsedi.

"Yapma Mahmut, çocuk mu kandırıyorsun sen? Kim seni bakan yapar?"

"Evet... Muhtemelen adalet bakanı olacağım."

"Hem de adalet bakanı ha? Saçmalıyorsun!"

"Yoksa inanmıyor musun?"

Genç kadın omuzlarını silkti.

"Doğrusu inanmayı çok isterdim ama bu mümkün değil." Bu kez Mahmut bilgiç bilgiç güldü.

"O şantajı Prof. Sinan Öktem'c neden yaptığımızı sanıyorsun?"

"Ne bileyim ben? Belki mafyanın bir oyunudur."

"Saçmalama."

"Neden peki?"

"Hâlâ anlamıyor musun? Çalıştır kafanı biraz. O adamın varlığı işimize gelmiyordu, onu halkın gözünde lekelemezsek herif solda beklenen ittifakı gerçekleştirecek, çanımıza ot tıkayacaktı. Onun bu ani yükselişini durdurmak zorundaydık."

"Biz derken kast ettiğin de kim?"

Melda soruyu sorduğu anda âdeta nefesi kesilmişti. Alacağı cevap muhtemelen gerçek suçluyu ortaya çıkaracaktı. Elinde olmadan titredi.

"Sosyal Aydınlatma Partisi'nin lideri Hulusi Göçer tabii."

"Hulusi Göçer mi? Bu planın arkasında o mu vardı?"

"Ha şunu bileydin. Fikir onundu."

Genç kadın taş kesilmişti birden. Derin soluklar alarak nefesini ayarlamaya çalıştı. İstediği neticeyi almıştı ama hâlâ aklını kurcalayan bazı bilinmeyenler vardı.

"Atıyorsun," diye mırıldandı.

"Neden atacakmışım?"

"Bana biraz saçma geldi."

"Neden?"

"Bir an söylediğinin doğru olduğunu kabul etmiş olayım; bu planla Prof. Öktem'in liderliğinin engellendiğini varsayalım. Sonra ne olacak, sol ittifak kendine lider olarak Hulusi Göçcr'i mi seçecek? Sen buna inanıyor musun? Sana bakanlık teklif eden o mu?"

Mahmut kaşlarını çatarak homurdandı: "Evet, o."

"Yapma Mahmut! Buna inanacak kadar saf olamazsın. Siyasette bir takım dolapların döndüğü herkesin malumu, ne kadarı doğrudur bilemem ama bu anlattığın inanılacak bir hikâye değil."

Avukat sinsi sinsi sırıttı.

"Sen Hulusi Göçer'in ne hinoğluhin ve acımasız olduğunu bilemezsin. Onu iyi tanırım, kafasına bir şeyi takmışsa, istediğini kesinlikle elde eder. Mutlaka esaslı bir gerekçesi vardır."

Melda artık istediğini öğrendiğinden emindi. Mahmut alkol nedeniyle iyice gevşemiş ve çenesi düşmüştü. Yalan söylemiyordu. Onun içkiden kızarmış gözlerinin içine baktı. Hiç tereddüdü kalmadı. Bu komployu tezgâhlayan Hulusi Göçcr'di. Belli ki avukatı da bakanlık vaat ederek şantaja âlet etmişti. Birden Mahmut'un durakladığını, yüzünde huzursuz bir ifade belirdiğini gördü. Adam alkolden gevşemiş beyniyle durumu muhakeme etmeye çalışıyordu. Ellerini genç kadının üzerinden çekmiş düşünmeye başlamıştı.

"Dur bir dakika!" diye mırıldandı.

"Ne var?"

"Bu öğrendiğini zinhar ağzından kaçırayım deme. Yoksa hepimizin sonu olur."

"Ne demek bu?"

Mahmut yaptığı hatanın farkına varmış gibiydi. Hafifçe yerinde sallandı. İçinden küfürler ediyordu.

"Sarhoş oldum galiba," diye söylendi.

Bu sırrı kesinlikle açıklamaması gerekirdi. Yüzü asıldı. Kendine kızmaya başlamıştı; kadınlara olan zaafı her zaman başına dert olmuştu. Eski heyecanları depreşmiş, Melda'ya bir kere daha sahip ortak için yanıp tutuşmaya başlamıştı, ama eski defterleri karıştırmanın hiçbir anlamı yoktu. Üstelik bu kadını arzulasa bile Hulusi Göçer'le tanışmasına rıza göstermişti.

"Lanet olsun!" diye homurdandı yeniden.

Artık kozlar Melda'danın elindeydi.

"İşte, yine başladın. Tehdit ediyorsun beni. Sen hiç değişmeyeceksin."

Genç kadın koltuğun üzerine bıraktığı mantosunu almak için uzandı.

Avukat kükredi. "Nereye?"

"Nereye olacak, evime tabii."

"Beni bu halde bırakıp gidemezsin."

"Sen bir zavallısın Mahmut! Daha ne umuyorsun ki?"

Hızını alamayan avukat bağırdı.

"Sen de orospusun."

Son kelime Melda'nın kulaklarında çarlarken bütün vücudu elektrik çarpmış gibi sarsıldı. Mahmut'un haklı olduğu tek husus buydu galiba, ne yaparsa yapsın, erkekler hep aynı kanaati taşıyacaklardı. Hatta çok beğendiği, mevcut şartlar altında kendisine anlayış gösteren Sinan Öktem de buna dahildi. Onunla birlikteliği devam etse bile, aralarında bir tartışma olduğunda, muhtemelen Sinan da sinirlenip, o çirkin kelimeyi kullanmaktan çekinmeyecekti. Kim bilir...

Kapıyı vurup avukatın garsoniyerini terk etti.

Dışarıda hava buz gibiydi. Arabasına binerken ağlamak istiyordu, gururu zedelenmişti ama dudaklarında hüzünlü de olsa bir tebessüm vardı. Arabayı gazlayıp uzaklaşırken bir elini göğsüne götürüp sutyeninin içinden minicik bir ses alma cihazı çıkardı. Garsoniyere girdikleri andan itibaren Mahmut Önder'in tüm ağzından çıkanları cihaza kaydetmişti. Artık Hulusi Göçer'in elinde, Sinan Öktem'le sevişmelerinin görüntüleri varsa, onun elinde de parti başkanının sonunu açıklayacak net itiraflar vardı. Bundan sonrası sert ve kırıcı bir pazarlığa kalmıştı artık.

Sinan otel odasında ağır ağır soyundu, pijamalarını giydi, daldığı karanlık düşüncelerden sıyrılamadan yatağına girdi. Yapacağı pek bir şey yoktu artık. Melda gittikten sonra saatlerce uzun uzun düşünüp en sağlıklı kararı almaya çalışmış ve bir sonuca da varmıştı. Yapacağı tek şey yarın erkenden İstanbul'a dönmek ve istediği on günlük mehili beklemeden, Ankara'dan uygun biAdille kendisini bu görevden affetmelerini istemekti. Siyasi hayat açıklık, şeffaflık ve dürüstlük temelleri üzerine kurulmalıydı. Oysa daha işin başında özel hayatı geniş halk kitlelerinin affedemeyeceği bir kara lekeyle bulanmıştı. Türk seçmeninin bu konuda çok titiz olduğunu bilirdi; şimdi veya çok sonra o kasetin ortaya çıkması, tüm itibarının zedelenmesine hatta yok olmasına yeter de artardı bile. Sinan bunu göze alamayacağını çok iyi biliyordu. Gerçi üzüntüden gözünü uyku tutmuyordu, ama yapılacak en iyi şey ışığı söndürüp uyumaya çalışmaktı. Zaten bu saatten sonra Melda'in dönmesinden umudunu kesmişti. Tam baş ucundaki lambayı söndürmek için kolunu uzattığında kapısının vurulduğunu işitti.

Bir an irkildi.

Melda dönmüş olabilir miydi? Hızla yataktan fırlayıp kapıya koştu. Kanadı araladığında karşısında genç kadını gördü.

"Geleceğinden ümidi kesmiştim artık," diye fısıldadı.

Melda sessizce içeri süzülmüştü bile. Sinan odanın tüm ışıklarını yaktı. Genç kadının yüzünde anlam veremediği bir durgunluk vardı.

"Ne oldu Melda?" diye sordu.

"Öğrendim."

"Neyi?"

"Bu alçakça oyunu kimin tezgâhladığını."

Bir an sapsarı kesilen Sinan olduğu yerde kalakaldı. Neden sonra titrek ve ürkek bir sesle sorabildi.

"Kimmiş?"

"Hulusi Göçer."

Kaşları çatıldı profesörün.

"Emin misin?"

"Kesinlikle."

"Bunu nasıl öğrendin?"

"Mahmut'u konuşturdum."

"Nasıl?"

Melda yüzünü ekşiterek başını iki yana sallamıştı.

"Lütfen şimdi bunu sorma. Sana öğrendiğimi söylüyorum. Bana inan."

Sinan birkaç dakika Melda'nın söylediklerini değerlendirmeye çalıştı. İyimser olmaya gayret etti ama sonuçta bu bilginin kendisine bir yararı olmayacağını anlamakta gecikmedi.

"Göstcdiğin çabalar için teşekkür ederim ama ne yazık ki bunun bana bir faydası olmayacak. Edindiğin bu bilgi bir şeyi değiştirmeyecek."

Melda hışımla sevdiği adama baktı.

"Ne demek o?"

"O kaset ellerinde olduğu sürece siyasi hayatım pamuk ipliğine bağlı Melda, anlaşana. Yapabileceğimiz bir şey yok."

"Hayır, var. Şimdi bizim de elimizde onları tehdit edecek, maskelerini düşürecek bir itiraf kaseti var."

Sinan duraklayarak genç kadına baktı bir daha. "Görüntülü mü yine?" diye sordu.

Sevdiği adamın neyi ima ettiğini anlayan Melda hafifçe kızardı.

"Bu seferki sadece sözlü ama onların süngülerini düşürmeye yeter. Kaset ortaya çıkarsa Hulusi Göçer'in de hayatı söner."

Kısa bir tereddüt daha yaşayan Sinan mırıldandı.

"Dinleyebilir miyim?"

"Hayır."

"Neden?"

Genç kadının gözleri yaşarmıştı. Birkaç saniye durakladı.

"Dinlemeni istemiyorum. Banttaki konuşmalar çirkin, küçültücü ve hakaret içeriyor. Sana söyledim, bunu sadece seni sebep olduğum bir tuzaktan kurtarmak için yapıyorum. Artık gerçekleri konuşalım; birbirimizi daha fazla oyalamanın anlamı yok. İkimiz de birbirimizi seviyoruz ama ne bugün ne de bundan sonra birlikte yaşama imkânımızın olmayacağını biliyorum. Sen evli bir adamsın, siyasete devam edersen, hayatına ikinci bir kadının giremeyeceğini çok iyi biliyorum. Bu nedenle çekiliyorum, ama her ne pahasına olursa olsun, sana bulaştırdığım pisliği temizlemek istiyorum."

Sinan yaklaşıp onu kılarının arasına aldı.

"Ben de şunu bilmeni istiyorum Melda," diye fısıldadı. "Bu gece kesin kararımı verdim. Siyasete girmeyeceğim. Sanırım benimki gelip geçici bir hevesti. Milletime üniversitede, asıl ait olduğum yerde hizmete devam etmek çok daha akılcı bir yol. Galiba gerçeği biraz geç kavradım, siyaset bana göre biliş değil. Sana olan duygularıma gelince, sürekli tekrarladığım gibi seni sevdim, sana karşı bir kırgınlık duymuyorum. Kim bilir, belki yıllar önce karşılaşsaydık durum çok farklı olurdu, fakat artık çok geç."

İçini hafif bir hüzün dalgası kaplayan genç kadın sevdiği adamın kolları arasında, "Biliyorum," diye fısıldadı. "Yine de bu milletin senin gibi birine fazlasıyla ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Her zaman bir ekonomi profesörü bulabilirler ama senin niteliklerine sahip bir parti başkanı bulamazlar."

"Fazla abartma. Bu millet zor günlerinde sinesinden her zaman bir kurtarıcı çıkarmıştır, bundan sonra da çıkaracaktır."

"Peki ne yapmamı istiyorsun? Bu mücadeleyi orta yerinde bırakayım mı yani?"

"En iyisi bu olur. Pisliklerden uzak durmaya bak. Geçmişinde hatalar yapmış olsan bile sen çok daha iyi bir hayata ve mutlu olmaya layıksın. Çevreni terk et, yeni bir hayat kurmaya çalış."

"Son sözün bu mu?"

"Evet. En isabetli kararı verdiğime de inanıyorum."

Melda ısrar etmedi. Sinan'ın kollarının arasından sıyrılırken üzüntüsünü belli etmemeye çalışarak, "Belki de sen haklısın," diye mırıldandı. Genç kadın içinden çıkamadığı duygularla boğuşuyordu.

"Son bir şey daha..." diye fısıldadı Sinan. Melda'ın yüzüne çevrilen gözlerinin derinliklerine bakarak devam etti. "İyi niyetin ve yaptıkların için

sana müteşekkirim; seni hiç unutmayacağımı bilmeni istiyorum."

Bunun bir veda konuşması olduğunu gayet iyi anlamıştı Melda. Sesini çıkarmadan uzanıp Sinan'ın yanağına bir öpücük kondurdu, sonra hızla kapıya yöneldi. Zayıf bir olasılıkla da olsa, Sinan'ın arkasından koşup odadan çıkmasını engellemesini, arzuyla sarılmasını bekledi ama profesör yerinden kımıldamadı.

Melda bir daha dönüp bakmadı; kapıyı usulca açıp dışarıya çıktı.

Melda arabasına atlayıp evine giderken hâlâ titriyordu. Farklı şeyler düşünmüş, daha değişik bir son hayal etmişti. Az evvel gerçek diye Sinan'a fısıldadığı kelimeler hakikatte iç dünyasını yansıtmıyordu. Bu adama inanılmaz derecede âşık olmuştu. Bu devirde, böylesine iyi niyetli, dürüst ve kişilikli bir insan bulmak gerçekten zordu ama Sinan'ın haklı olduğu bir nokta vardı.

Salt dürüstlük ve iyi niyet siyaset için yeterli değildi. Politikanın acımasız düzeni, bir parti başkanından bundan çok daha başka vasıflar istiyordu.

Onu çok özleyecekti. Bir daha göremeyeceğini de biliyordu artık. Çok kısa süren birkaç karşılaşma sırasında ona nasıl bu kadar alıştığına, onu nasıl böylesine benimsediğine ve bu denli aklından çıkaramadığına şaşıyordu. Aşk böyle bir şeydi işte; insanın hiç ummadığı hiç beklemediği bir anda ruhunu tutsak alıyordu. Bunca deneyimden sonra, birisi yeniden âşık olacağını söylese, gülüp geçerdi ama olmuştu işte.

Arabasını sürerken birden bundan sonra neler olabileceğini düşünmeye başladı. Mahmut eninde sonunda uyanacak, bu geceki davranışının altında bir bit yeniği olduğunu sezecekti. Onu hafife almak hiç akıl kârı değildi, Mahmut'un tehlikeli biri olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Omuzlarını silkti.

Sinan artık bu mücadeleden çekildiğine göre katlanacağı bir sorun kalmıyordu. Başka bir deyişle onun açısından konu kapanmış sayılırdı. Bir an düşündü; ya kendi açısından durum neydi?

Aldatılmış, oyuna getirilmiş miydi?

Buna evet diyemezdi. Mahmut'un ilk teklifini düşündü yeniden. Aslında kendisinden istediği yüz kızartıcı bir işti ama hiç çekinmeden kabul eden de kendisi değil miydi? Şimdi hayıflanmanın ne anlamı vardı? Üstelik bunu iyi bir para karşılığında yapmıştı. Kısacası avukatın yüzüne şamar gibi vurduğu ithamı anımsadı birden. Mahmut haklıydı, bunun adına düpedüz fahişelik

denirdi, hatta daha da beteri... Başka suçlara da alet olmuştu. Tehdit, şantaj ve muhterem bir insanın geleceğini karartmak.

İçi ürperdi.

Evine yaklaşırken kendine lanetler okuyordu. Ne olmayacak işlere bulaşmıştı. Sonra hiddeti gerginliğe dönüştü. Bu sonucu bir türlü kabullenemiyordu. En azından kendisi için bir şeyler yapmalıydı. Evet, diye inledi. Şayet bu eşkıya şebekesi karşıdan pasif kalıp sinerse asla kendini affetmeyecekti.

Bir şeyler yapması gerekiyordu.

Omuzlarında ağır bir yük hissetti. Bu ezilmişlik ve horlanmışhğa bir son vermeliydi. Aksi halde, her hatırladığında bu ağırlığın altında ezilecek ve ruhu kararacaktı.

Ne yapabilirim, diye düşündü. Ama henüz aklına bir çözüm gelmiyordu..

Ertesi sabah kekremsi, berbat bir ağız tadıyla uyandı Mahmut. Başı zonkluyordu. Gece içkiyi fazla kaçırmış, dili damağına yapışmıştı. Bir an hangi yatakta olduğunu bile hatırlayamayınca, başını çevirip yanında uyuyan kadına baktı. Karısı Dürdane'yi görünce yüzü asıldı elinde olmadan. Kadın garip sesler çıkararak yanı başında horul horul uyuyordu. Dün gece garsoniyerinde yaşadıklarını hatırladı birden ve huzursuzca üstündeki yorganı atıp ayağa fırladı.

"Ne bok yedim ben?" diye geçirdi içinden. Aşırı alkol önce arzularını kabartmış, sonra da saçmalayarak ağzından olmayacak sözler kaçırmasına sebep olmuştu. Yaptığının büyük bir hata olduğunu şimdi daha iyi kavrıyordu.

Kabarmış saçlarını eliyle bastırarak banyoya gitti önce. Yüzünü soğuk suyla yıkayıp ağzını çalkalayarak damağının kuruluğunu giderdi. Sabahın oldukça erken bir saatiydi; ne Dürdanc, ne de kızı Sema bu saatte kalkmazlardı. Mutfağa gidip kendine acı bir Türk kahvesi yapmayı düşündü; başının ağrısına ve akşamdan kalma haline iyi gelirdi. Cezveyi ocağın üstüne koyarken bir yandan da ayık kafayla, dün gece Melda ile aralarında geçen konuşmaları anımsamaya çalıştı.

Fahişe, diye homurdanarak titredi tekrar. Dün gece kanına girmiş, yaltaklanmış, yakınlaşma numaralarına kalkışmış, ağzını aramıştı düpedüz. Kendine çok kızdı; yuh olsun bana da, diye söylendi. Bir çocuk gibi ona kanmış, çevirdiği nnmarayı yutmuştu.

Pişirdiği kahveyi yudumlarken bir yandan da durum muhakemesi yapmaya çalışıyordu. Acaba Melda'nın amacı neydi? Neden perde arkasındaki kişiyi öğrenmeye kalkışmıştı? Aslında siyasete ya da siyasi entrikalara meraklı biri değildi o kadın. Acaba öğrendiğinden herhangi bir menfaat sağlama gayretkeşliğine kalkışır mıydı? Bu düşünce bile avukatı titretmeye yetti. Böyle bir eylem kendisinin gelecekteki siyasi hayatını tehlikeye atacağı gibi, Melda'nın da hayatının sonu olabilirdi.

Kahvesinden ikinci yudumu alırken, abartıyor muyum acaba, diye, tereddüde düştü. Melda bir fahişe olabilirdi ama dün gece ağzından kaçan bilgiyi umuma veya basına sızdıracak ve bundan maddi menfaat sağlamaya kalkışacak tıynette bir kadın değildi. O her zaman kendisine saygılı, ölçülü ve kibar davranılmasını isterdi ama dün gece kendisi bunu yine becerememiş, çabuk parlamış, kaba ve kırıcı olmuştu.

Sakin olmalıyım, diye telkinde bulundu kendi kendine. Gerekirse yine Melda'nın gönlünü alır, özür diler, ağır tahrik altında kaldığı için o anda öyle bir yalan uydurduğunu söyler, meseleyi saptırmaya çalışırdı. Melda'nın inanmaması için de bir sebep göremiyordu. Zira gerçek kolay kolay inanılacak gibi değildi.

Bir süre sonra yine aklı karışır gibi oldu. Sakın bu karı, istanbul'daki o maceradan sonra Hocayla hissi bir gönül rabıtasına girmiş olmasın, diye düşündü. Bu ihtimal hepsinden berbattı. İhtimaller çoğaldıkça Mahmut'un keyfi kaçıyordu, ama tanıdığı Melda bu tür platonik ilişkilerden çok uzak bir insandı; aklı fikri maddi çıkarlarındaydı onun. Bu olasılık sadece komik bir varsayım olabilirdi.

Keşke bu işe Melda'yı hiç bulaştırmasaydım, diye hayıflandı. Üstelik tonla da para ödemişti. Belki de ayarlayacağı sıradan bir kadın da bu iş'i yapabilir, profesörü baştan çıkarabilirdi. Kendisi de bu kadar para ödemek zorunda kalmazdı. Bu işi, Melda'ya ödediğinin onda birine takla atarak yapacak bir yığın kadın tanıyordu. Fakat sonra biraz daha derin düşününce yaptığının isabetli olduğuna kanaat getirdi. Melda gibisini hiçbir yerde bulamazdı, o kaliteli bir kadındı ve girdiği her toplulukta erkeklerin başını döndürmeyi başarırdı.

İçinden sunturlu bir küfür savurdu.

Şimdi kadının başına Hulusi Göçer de musallat olmuştu. Başkanın bu yönünü hiç bilmiyordu. Adam Ankara'da hiç açığı görülmemiş, dürüst bir aile babası olarak tanınıyor, mazbut bir yaşantısı olduğu söyleniyordu.

Demek it oğlu it saman altından su yürütmeyi bilen cinstenmiş diye, homurdandı. Sonra da ne halt edeceğini düşünmeye başladı.

Başkan, Melda'yı arzuluyor ve kendisinden açıkça aracılık yapmasını istiyordu. Kanı yeniden beynine sıçradı. Herif bana kavat muamelesi yapıyor, diye söylendi. Namussuz zeki herifti; karşısındaki avukatın siyaset sahnesinde görünme, o arenada dans etme sevdasından hiç vazgeçmeyeceğini iyi anlamıştı. Zaten ailece bu hastalığa duçar olmuşlardı, büyükbabası Demokrat Parti'den, babası da CHP'den milletvekili seçilmişti. Siyaset onların da ruhuna işlemişti, ama ikisi de dürüst ve namuslu kişilerdi; inandıkları siyasi akideler dışında meslek yaşamlarına hiç gölge düşmemişti.

Mahmut kahve fincanını masanın üzerine bırakırken, bir de bana bak, diye söylendi içinden. Kendisi her naneyi yemeğe müsait bir yaradılıştaydı. Milletvekilliği sırasında bir yığın yolsuzluğa karışmış, nüfuz istismarı yapmış, seçimlerde bir daha kazanamayınca asıl mesleği olan avukatlıkta da mafya avukatı diye namı çıkmıştı. Şimdi de bakanlık hayaliyle yanıp tutuşuyordu. Allah kahretsin, diye homurdandı. Dün gece bir çuval inciri berbat etmiş, ağzından büyük bir sır kaçırmıştı.

Hulusi Göçer'i yeterince tanırdı, bir şeyi kafasına koydu mu onu yapmadan durulmayan, sonuna kadar kovalayan bir tipti. Adam Melda'ya göz koymuştu bir kere, onu elde etmeden durulup rahatlayacağını hiç sanmıyordu. Sonunda, canı cehenneme, diye söylendi. O kendisinden isteneni yapmış, kadını Başkanla tanıştırmıştı. Bundan sonrası Başkana aitti; bir de Melda'yı koynuna sokacak hali yoktu ya.

Birden rahatlar gibi oldu.

Gücü yetiyorsa, karıyı tavlardı. Dudakları kıvrıldı, tebessüm etmeyi bile başardı. Başkan bu kez sert bir kayaya çarptığının farkında değildi. Melda'nın hiç de sandığı gibi kolay yutulur bir lokma olmadığını yakında anlardı.

Hemen hemen aynı saatlerde Melda da yatağında gözlerini açıyordu. Rahat uyuyamamış, bütün gece yatağın içinde dönüp durmuştu. Onun da başında hafif bir ağrı vardı. Dirseklerine dayanıp kendini biraz yukarı çekti, kuştüyü yastıklardan birini sırtına yerleştirdi.

Daha fazla uyuyamayacağını anlamıştı. Düşüncelere dalmaktan kendini alamıyordu, Şu son bir ay içinde başımdan geçenleri tatlı bir rüya olarak değerlendirmeliyim, diye geçirdi içinden. Sinan haklıydı; bu kesinlikle sonu olmayacak anlamsız bir serüvendi. Kendini daha fazla hırpalamaya, acı

çekeceği kesin olan bir maceraya atılmaya kalkışması tek kelimeyle abesti. Evet, Sinan'dan hoşlanmış hatta âşık da olmuştu ona ama aklın yolu tekti ve o yaşa gelmiş insanlar olarak en isabetli karan almışlardı.

Ayrıca avantür diye değerlendirdiği bu ilişkinin vahim sonuçlan da olabilirdi kendisi için. Eğer Sinan olayın üzerine gitse ve bazı riskleri göze alarak sol cephenin liderliğini üzerine almaya kalkışsa, o görüntüler sadece bir tehdit unsuru olarak kalmayacak, bazıları tarafından mutlaka basına da sızdırılacaktı.Yalnız basına sızdırılmakla kalmayıp internete, cep telefonlarına kadar ulaşacaktı.

Birden içi ürpererek titredi ve yorganına sarıldı. Hayat ne garip tesadüflerle doluydu! Mahmut'un teklifini kabul ederken başına böyle bir şey geleceğini nereden bilebilirdi ki? Bir süre Sinan'ı unutmakta zorlanacak, zaman zaman onu özleyecekti. Keşke onunla hiç tanışmasaydım, diye söylendi. Neyse ki hayat tecrübesi çok daha fazla olan Sinan, kendini zorlayarak da olsa, yaşına ve tecrübesine uyan, en doğru seçimi yapmayı bilmişti.

Hâlâ yorgun ve uykuluydu ama bu ruh haleti içinde daha fazla uyuyamayacağını anlayarak ani bir kararla yorganı üzerinden atıp yataktan fırladı. Doğru duşun altına gidip sıcak suyu açtı. Banyodan sonra bornozuna sarılıp mutfağa geçti. Bir bardak portakal suyu sıktı. Meyve suyunu yudumlayarak yeniden banyoya döndü; ıslak saçlarını makineyle kurutmaya başladı. Her şeyi beyninden silip atmak istiyordu. Bu gibi durumlarda bir haftalık kısa bir seyahat yapmak, yeni değişik yerler görmek, hatta değişik insanlarla tanışmak bazı şeyleri unutmak için en iyi ilaçtı.

Önce kuaförüne gitmeye karar verdi. Bu arada düşünecek, gerekirse seyahat acentelerinden birine uğrayıp uygun bir yer seçecekti. İyi bir kayakçıydı ama dört beş senedir kaymıyordu. İlk aklına gelen yer Bursa oldu, fakat bu mevsim Uludağ çok kalabalık olurdu. Sonra Romanya veya İsviçre'yi düşündü. Özellikle de İsviçre'yi. Ne de olsa maddi bir sorunu yoktu. Sonunda İsviçre'de karar kıldı.

Giyinmeye başladığında saat ona geliyordu. Birden telefonu çalmaya başladı. Bir an şaşırdı; genellikle sabahın bu saatinde onu pek arayan olmazdı. Telefona giderken aklına gelen ihtimalle yüzünü buruşturdu. Arayan muhtemelen Mahmut olmalıydı. Aklınca yine bin bir dereden su getirecek, bahanelerle dün gece için özür dilemeye çalışacaktı. Telefonu açmamayı da düşündü, ama son anda vazgeçti. Belki de Sinan'dı arayan. Giderayak son bir kere daha sesini duymak, veda etmek isteyebilirdi.

Yeterince kibar ve anlayışlı bir adamdı profesör. Hatta muhakkak odur, diye kanaat getirdi. Aralarında geçen ilişkiden sonra bu ilişkiyi otel odasındaki o tatsız veda sahnesiyle noktalayacak biri değildi o.

Reseptörü kaldırıp yumuşak bir sesle "Alo," dedi.

Doğrusu aldığı tüm kararlara rağmen heyecanlanmıştı biraz. Fakat kulağına yansıyan yabancı erkek sesini duyunca irkildi.

"Günaydın Melda Hanım. Böyle erken bir saatte aradığım için sizi rahatsız etmediğimi umarım."

Sesin sahibini çıkaramamıştı genç kadın. "Kiminle görüşüyorum?" diye sordu.

"Affedersiniz. Öyle ya size kendimi tanıtmadım. Ben Hulusi Göçer." Melda birden şaşırdı. Bu telefonu hiç beklemiyordu.

Yalnız şaşırmakla kalmamış, tüm benliğini hafif bir ürperti dalgası kaplamıştı. Sabahın bu saatinde Başkan kendisini hangi sebeple arıyor olabilirdi?

Tabii ilk aklına gelen nokta, dün gece Mahmut'la aralarındaki konuşma oldu. Mahmut kesinlikle öğrendiklerini kimseye söylememesini tembih etmişti.

Ürpertisi daha da arttı. Öğrendiğini sakın kimseye söyleme, diyen Mahmut, yoksa durumu hemen Başkana iletmiş miydi? Bu densizliğinin kendisi için de bir bedeli olacağını tahmin ederdi. Avukat, aptal değildi. Mahmut'u hemen ihtimal dışı bıraktı. O halde?

Sabahın köründe bu adam kendisini neden arardı ki? Bir süre cevap veremeden olduğu yere çakıldı kaldı.

"Melda Hanım?"

"Evet?"

"Böyle erken bir saatte aramam sizi şaşırttı galiba." Genç kadın hâlâ toparlanmaya çalışıyordu.

"Buyurun sizi dinliyorum Sayın Başkan. Doğrusu birden sesinizi duyunca şaşırdığımı itiraf edebilirim."

"Haklısınız. Karşılaştığımız geceyi hatırlıyorsunuz, değil mi? O gece güzelliğinizle beni büyülemiştiniz. Geceye renk katmış, tüm davetlilerin başını döndürmüştünüz. Güzelliğiniz sanki semadan inmiş bir nurdu."

Nereye varmak istiyor bu adam, diye düşündü Melda. Sabah sabah yaptığı bu korriplimanın bir amacı olmalıydı. Bir yandan kafasını çalıştırmaya devam ederken güçlükle mırıldandı.

"İltifat ediyorsunuz."

"O geceden beri sizi bfraz daha yakından tanımak, kalabalıkta sürdüremediğimiz sohbetimize baş başa devam etmek istiyorum. Ne yazık ki sizi arama imkânını ancak şimdi bulabildim.

Acaba bu gece sizinle birlikte yemek yiyebilir miyiz? Bundan büyük bir haz duyacağımı bilmenizi isterim."

Genç kadın bir kere daha irkildi.

Hiç beklemediği bir teklifti bu. Aklının ucundan bile geçmemişti. Başkanla yemek yemek?... Ne anlamı olabilirdi bu davetin? Adam kendisiyle flört etmeye mi kalkışıyordu yoksa? O geceyi anımsamaya çalıştı; sohbetinden zevk aldığını söylemesi koca bir yalandı, zira o gece kendisiyle, yanılmıyorsa, çok az görüşmüştü. Sadece bir iki dakika. Gerçi kendisine çevrilmiş bakışlarında hayvani parıltılar yakalamıştı ama bu pek fazla bir şey ifade etmezdi, zira o gece herkes kendisine öyle bakıyordu. Çok şık ve çekiciydi çünkü.

"Beni şaşırtıyorsunuz," diye fısıldayabildi ancak.

"Bundan nasıl bir anlam çıkarmalıyım? Davetimi kabul ettiğinizi düşünebilir miyim?"

Melda hızla düşünmeye devam etti. Bu teklif hiç hoşuna gitmemişti. Bir tuzak kokusu alır gibi olmuştu. Tam dün geceki olayın ardından Hulusi Göçer'in yemek daveti çok manidardı. Kendini tutamayarak sordu:

"Telefonumu nereden öğrendiniz?"

"Bizim mevkiimizdeki insanlar için bir numarayı öğrenmenin çok basit olduğunu tahmin edemiyor musunuz?"

"Ama numaram rehbere kayıtlı değildir. 115 de bunu gizli tutar."

Kulağına Başkanın gülme sesi geldi.

"Endişelenmeyin. Numaranızı bana Mahmut verdi."

"Avukat Mahmut Önder mi?"

"Evet o.

"Fakat..."

"Merak etmeyin. Bu telefondan Mahmut'un haberi var. Bir zamanlar yakın arkadaş olduğunuzu ondan öğrendim. Ama bildiğim kadarıyla bu beraberliği noktalamışsınız artık."

"Yani?"

"Yani Mahmut sizinle görüşmemde bir sakınca olmadığını söylemişti."

Melda birden ruhunun karardığını hisseder gibi oldu. İçinden, reziller, diye geçirdi. Ne olduğunu sanıyordu bu herif, sıradan bir fahişe mi? Yani

bir telefonla koşa koşa o yemeğe gideceğini, sonra da herifin kollarına atılacağını mı?"

Hırsından titredi bir an.

Ölse o rezil, ahlâksız herifle yemeğe çıkmazdı. Kısa bir muhakeme yaptı. Zaten bu davette tehlike kokusu sezinlemişti. Gerçi kimse Mahmut'un dün geceki itiraflarını banda aldığını bilmiyordu ama yine de bu insanlar tahmininden ve umumun tanıdığından çok daha tehlikeli kişilerdi. İktidar uğruna her türlü kötülüğü göze almış bir parti başkanıyla bir mafya avukatı birleşirse yapamayacakları şey yoktu. Onların indinde kendisi para karşılığında her şeyi yapabilecek, sıradan bir fahişeydi. Ve o kadın şimdi çok önemli bir bilgiye sahipti; hazırladıkları komplonun hemen hemen tek şahidiydi. Hayatının hiç önemi yoktu, rahatlıkla kendisini harcayabilirlerdi.

Yine cevap vermekte geciktiğini fark etti.

Hulusi Göçer bu arada sorusunu tekrarlamıştı.

"Evet, ne karar verdiniz? Teklifimi kabul ediyor musunuz?"

Hayır, diyemezdi. Aksi halde pis bir akıbetle karşılaşması kaçınılmaz olurdu. Yaşatmazlardı kendisini. Ama o yemeğe asla gidemezdi de. Akıllı davranmaya çalıştı.

"Neden olmasın, Sayın Başkan," diye fısıldadı.

Ama çıkan sesini tanımakta kendisi bile zorlanmıştı.

"Güzel. Teşekkür ederim. Saat dokuz sizin için uygun mu?"

"Olabilir."

"Harika. Özel bir araba gönderip sizi evinizden aldırırun."

"Buna hiç gerek yok, efendim. Nereye gideceğiz? Ben oraya gelebilirim."

"O, lütfen biraz anlayışlı olun. Bizim gibi insanların dışarıda, umumi yerlerde sizin güzelliğinize sahip bir kadınla baş başa yemek yemesi hemen 'dedikodu konusu olur. Gazeteciler, televizyon muhabirleri, şu paparazzi denen insafsız yaratıklar gecemizi mahvedebilirler. Ertesi gün manşetlere ya da ekranlara yansırız. En iyisi bir dostumun bize tahsis edeceği boş bir evde, baş başa hoşça vakit geçirmek diye düşünmüştüm. Şimdi bana adresinizi verirseniz sevinirim."

Başka çaresi yoktu. Melda adresini verdi. Bir yandan da, alçak herif, diye düşünüyordu.

Artık bu davetin bir tuzak olduğundan kesinlikle emindi. O araba kapısına gelecek kendisini alacak ve mutlaka sonunun hazırlandığı bir yere

götürülecekti. Bu işte kesinlikle Mahmut'un da parmağı vardı. Tüyleri diken diken olmuştu birden.

"Teşekkür ederim," diyen Hulusi Göçer birden telefonu kapatmıştı.

Reseptörü yerine koyan Melda bir iki dakika ufak konsolun önünden ayrılamadı. Çok az vakti kalmıştı. Hemen bu memleketi terk etmeliyim, diye düşündü. Artık kayak yapmaya ve Sinan'ı unutmak için karlı bir tatil beldesine değil, uzunca bir süre gözlerden uzak olacağı bir yere kaçmak zorundaydı. Lanet olsun, diye homurdandı içinden. Uzun zaman önce hayatından hiçbir iz bırakmadan çıkmış olan Mahmut'la yeniden görüşmeye başladığı ve onun Sinan Öktem ile ilgili teklifini kabul ettiği için kendine ve aklına gelen her şeye lanetler okuyordu. Sakin ve huzurlu hayatı bir çırpıda cehenneme dönmüştü. Kaçmak, uzaklara gitmek, Ankara'dan bir an evvel uzaklaşmak tek gayesiydi şimdi. Mahmut, karanlık insanlarla yoğun ilişki içindeydi; ne de olsa o, mafya belâlılarını mahkemede savunan, koruyan biriydi. O camiadan bir sürü insanla içli dışlıydı ve o lanet herif menfaati söz konusu olunca kimseyi dinlemez, rahatlıkla harcardı kendisini. Hatta Hulusi Göçer'in ettiği bu telefonun arkasında bile onun parmağı olabilirdi. Muhtemelen dün gece sarhoşken ağzından kaçan konuşmayı Başkana anlatmak zorunda kalmıştı ve birden serseri mayın haline gelen kendisini ortadan kaldırmaya karar vermişlerdi. Artık hiç kuşkusu kalmamıştı; bu gece dokuzda almaya gelecek olan araba, kendisini bir yemek davetine değil, ölüme götürecekti.

Kesin bir tuzaktı bu.

Parti başkanı yalan söylüyordu. Çılgın gibi yatak odasına koştu. Hemen çok gerekli birkaç parça eşyasını toparlayıp uzaklaşmalıydı buradan. Önce bankaya uğrayıp külliyetli miktar para da çekmeliydi. Nakte ihtiyacı olabilirdi, izini kaybetmek isterken kredi kartlarını kullanması pek akıllıca olmazdı. Bu heriflerin dal budak salmış, her yere uzanan elleri vardı; sıkı bir araştırma yaparlarsa, kredi kartlarından izini sürebilirlerdi.

Neredeyse paniğe kapılacaktı. Tam o sırada aklına daha da kötü bir ihtimal geldi. Yoksa adam sırf evde olup olmadığını anlamak için mi aramıştı? Parayla satın alınmış bir fedaiyi hemen şimdi evine gönderip işini bitirirler miydi? Korkudan titremeye başladı. Sonra biraz daha mantıklı düşünmeyi başardı. Öyle olsa Başkan kendini tanıtmaz, boşuna konuşmaz, telefonu açar açmaz ses vermeden kapatırdı. Bu denli paniğe kapılmasının anlamı yoktu. Yine de çabucak ufak bir bavul çıkarıp lüzumlu gördüğü

eşyalarını toplamaya başladı. Berbere filan gitmekten çoktan vazgeçmişti. Şimdi aklındaki tek sorun nerede gizleneceğiydik.

Yurt dışına kaçmak pek pratik bir çözüm değildi. Çıkış kayıtlarından hangi ülkeye uçtuğunu da öğrenebilirlerdi. Gerçi bir kere yurt dışına çıktıktan sonra oradan başka bir ülkeye geçmesi mümkündü ama o yine de memleket içinde kalmayı tercih etti. Mevsim itibariyle şu sıralar bütün Ege ve Akdeniz kıyıları tenha olurdu. Lüks bir otelde değil de, alelade, sıradan bir pansiyonda rahatlıkla konaklayabilirdi, hatta gerekirse değişik bir isim de kullanabilirdi. Pansiyon sahipleri bu ölü sezonda müşteri kaybetmemek için fazla titizlik yapmazlardı.

Kararını verince biraz rahatlar gibi oldu.

Ama huzursuzluğu tam olarak geçmemişti. Kendini evinde güvende hissetmediğinden bir an önce çıkıp uzaklaşmak istiyordu. Bavulunu aldı ve evden fırladı.

Kendi arabasını da kullanmamaya kararlıydı. Güçlü insanların her yere ve her şeye erişme imkânları olurdu; arabasının plakası polisin aradığı listeye kaydedilirse en ufak bir rastlandı kaçtığı yerin tespitine yeterdi. Kamel rengi paltosunun kuşağını sıktı, hâlâ tam kuramamış saçlarını üstünkörü aynı renk beresinin altına toplayarak apartmanından dışarı çıktı. Yanına pek az eşya almış olduğu halde, ufak bavulu yine de ağırdı. Evinden çıkar çıkmaz önce etrafa bir göz attı; kendisini bekleyen herhangi bir yaya var mı, diye baktı. Karşı kaldırıma park eden arabalara göz attı. İçlerinde oturan bir kişi görse şüphelenecekti, ama ne arabaların içinde ne de sokağın başında veya sonunda kimse vardı. Biraz gevşer gibi oldu ve rahat bir nefes aldı. Sonra sokağın başına kadar gidip bir taksi çevirdi..

Telefonu kapatan Hulusi Göçer ellerini ovuşturdu güleç bir çehreyle. Aslında bu kadınla ilişkiye girmek her bakımdan kârlıydı. Sonuçta o bir fahişeydi ve pek tabiidir ki teklifini reddedemezdi. Bir zamanlar Mahmut Önder gibi mendebur bir herife metreslik yapan bir kadının elbette kendisini geri çevirecek hali yoktu.

Bir süre sırıtmaya devam etti.

Onunla nefis bir gece geçireceğinden emindi. Çıplak görüntülerini gördüğü anda çarpılmıştı kadına. Fizik olarak mükemmel ve tek kelimeyle kusursuzdu. İskandinav güzellerine benziyordu. Kesinlikle Mahmut'a uygun bir tip değildi, adam onun yanında tam bir hödük gibi kalıyordu.

Daha şimdiden heyecanlanmaya başlamıştı. Artık dayı oğlu Cahit Erendiz'e telefon edip isteğini iletebilirdi. Cahit sabah uykularını pek

sevdiği için bazen cep telefonunu bu saatte kapalı tutardı; ama zil çalıyordu. Az sonra Cahit'in ahenkli sesini duydu.

"Alo."

"Günaydın, dayı oğlu."

"Günaydın ağabey. Hayır ola, sen bu saatte pek aramazsın, tatsız bir şey mi var?"

"Yok. Tam tersi, güzel bir haberim var."

"Söyle de. biz de bilelim. Yoksa Türker sözünü ettiğin şu bursu mu kazandı?" Türker, Başkanın büyük oğluydu. Hulusi Göçer homurdandı.

"Ne bursu be! Başlatma şimdi burstan. Onun için sabahın köründe arar mıyım seni?"

"Hayırdır öyleyse, söyle de öğrenelim şu güzel haberi."

"Hani sözünü ettiğim o kadın var ya, onu ayarladım. Kısacası bu gece senin evine ihtiyacım var. Gülizar daha dönmedi, değil mi?"

Hattın öbür ucundaki dayısının oğlu yüzünü ekşitti.

"Hayır, dönmedi. Ama..."

"Aması ne kerata? Senin ev gayet uygundur."

"Mesele o değil ağabey... İyi düşündün mü?"

"Neyi iyi düşündüm mü?"

"O kadını... Başına dert olmasın sonra.. Biliyorsun onu sorun yaratacak bir olayda kullandın. Kadın bir şeylerden şüphelenmesin sonra?"

"Saçmalama Cahit. O işin arkasında benim olduğumu kimden öğrenecek?"

"Kimden olacak, şu senin avukattan. Mahmut'tan..."

"Ondan yana endişe etme. Eli mahkûm, köpek gibi bana yardım ve itaat edecektir. Gönlünü ferah tut. O zokayı yedi, şimdi bakanlık hayaliyle yaşıyor. Ne desem yerine getirir."

Hattın öbür yanından Cahit Erendiz biraz kuşkulu mırıldandı.

"Ağabey, bu avukata biraz fazla güvenmiyor musun sen?"

"Onu iyi tanırım. Dizginlerini elinde tutmaya devam edersen sadık bir at gibidir. Yalnız iyi idare etmek gerekir. Fazla başı boş bırakmaya gelmez. Çalışkan ve beceriklidir de ama tek kusuru kendini zeki sanmasıdır."

"Ağabey seçimlerde iktidara gelirsen, sahiden onu bakan yapacak mısın?" Hulusi Göçer bir kahkaha attı.

"O kadar da uzun boylu değil canım. Hele bir milletvekili seçilsin, o zaman icabına bakarız."

"Nasıl yani?"

"Yahu, o bizim partiden istifaya zorlanmış şaibeli bir herif. Partide kimse onu sevmez. Aslına bakılırsa el altında onun gibi birinin bulunması yararlıdır da... Ben de günahım kadar sevmem adamı, ama şimdilik aramıza katılmasında yarar umuyorum."

"Peki sonra ne olacak?"

"Orası kolay, dert etme. Tabii ki, ona istediği bakanlığı verecek değilim. Zamanı gelince, bakan olmasının tasvip edilmediğini söyleyip suçu merkez karar organına yükleyerek sıyrılacağım işin içinden. Aslında partide sevilmediğini o da benim kadar bilir."

"işte, ben de ondan çekmiyordum zaten. İstediği mevkie gelemeyince bir namussuzluk etmeye kalkışmasın?"

"İlâhi Cahit! Düşünmediğimi mi sanıyorsun? Gerekirse ona gönlünü alacak bir şeyler sağlarım. Şimdi sen bunları boş ver de, evin anahtarını nasıl alacağım onu söyle."

"Tamam ağabey. Ben öyleye doğru parti merkezine uğrar anahtarı sana bırakırım."

"Oldu, anlaştık."

Hulusi Göçer telefonu kapattı.

Gözleri daha şimdiden yaşayacağı zevk dolu gecenin düşüncesiyle parlıyordu.

Erken sayılacak bir saatte yazıhanesine gitmişti Mahmut Önder. Ne sekreteri ne de yanında çalıştırdığı avukatlar gelmişti henüz. Anahtarıyla kapıyı açıp doğru odasına gitti. Beyninde çöreklenen sıkıntıyı başından savmaya çalışıyor ama bir türlü rahatlayamıyor, dün gece ağzından kaçırdıkları için kendine kızmaya devam ediyordu.

Koltuğuna oturup bir sigara yaktı.

Acaba Melda inanmış mıydı söylediklerine? Zira atıyorsun, yalan söylüyorsun, diye bağırıp çağırmıştı. Belki de inanmamıştı. Ama ya inandıysa? Nasıl davranacağı hususunda bir türlü karara yaramıyordu. Uzun uzun düşündü.

Tanıdığı kadarıyla Melda öğrendiğini fazla umursamazdı. Siyaset entrikaları Melda için hiç önemli değildi. Hatta gazetelerde politikayla ilgili yazıları bile okumayan bir tipti o. Birlikte yaşadıkları tarihte bir sohbet sırasında hayatı boyunca hiç oy kullanmadığını itiraf etmişti. Bu itirafa çok şaşırdığını hatırlıyordu Mahmut. Hem söz konusu komplonun arkasında Hulusi Göçer'in olması onu ilgilendirir miydi?

Hiç sanmıyordu.

Melda'nın asıl kızgınlığı kendisineydi. Hakaretlerine, ağzından çıkan küfürlere tahammül edememişti. Dün gece alkolün de etkisiyle ağır konuştuğunu kabul ediyordu; en iyisi gönlünü almak, suların bulanmasını engellemekti. Bir süre bu durumu muhafaza etmesi gerekiyordu, işin aslına bakılırsa daha ona ihtiyaçları vardı. İçinden Hulusi Göçer'e küfretti. Koca memlekette sanki başka kadın yokmuş gibi şimdi de kafayı Melda'ya takmıştı. O görüntüleri seyredince Melda'nın sıradan, basit bir fahişe olduğunu sanmıştı. Tüm kızgınlığına rağmen gayri ihtiyari kal|n dudakları gerildi, gülümsedi. Başkan Melda'yı hiç tanımıyordu; ne denli zor bir kadın olduğunu yakında anlardı. "Pis pezevenk!" diye homurdandı. Gel, deyince kadının hemen koşacağını, arzularına ram olacağını sanmıştı. Oysa kesinlikle,farkında değildi ama Melda istemedikçe önüne dünyaları sersen kimsenin koynuna girmezdi.

En iyisi ona sevdiği çiçeklerden yapılmış, kocaman bir buket göndereyim, diye düşündü. Altına da özür dileyen, bağışlanmasını rica eden birkaç satır iliştirirdi. Melda zeki bir kadındı; biraz düşünürse Hulusi denen itin yaklaşımında kendisinin parmağı olduğunu tahminde hiç zorlanmazdı. Adamı reddederse, bu Mahmut açısından kötü bir puan da olabilirdi.

Tanıdığı bir çiçekçi vardı. Hemen telefonunu bulup sarı kasımpatı ve sarı Hoover güllerinden ihtişamlı bir sepet hazırlayıp verdiği adrese gönderilmesini istedi. Çiçekçi, "Siz hiç merak etmeyin Mahmut Bey," dedi. "Ben istediğinizden de âlâ bir aranjman hazırlayıp gönderim."

Mahmut rahat bir nefes aldı.

Kadın denen yaratık garip bir mahlûktu, bazen en olmayacak bir kelimeden bir bardak suda fırtınalar yaratır, sonra en olmayacak bir jestle süngüleri indirirdi. Melda'yı yeteri kadar tanıdığını sanıyordu.

Prof. Sinan Öktem taksiden inince ağır ağır Esenboğa Havaalanı'nın iç hatlar terminalinden içeriye girdi. Durgun, düşünceli ve hüzünlüydü. Uçağının kalkmasına kırk dakika kadar vardı. Biletinin kontrolünü yaptırıp yer numarası aldıktan sonra oturacak bir yer aradı kendine. O sabah terminal fazla kalabalık sayılmazdı. Kendini yorgun hissediyordu. Birkaç gazete alıp boş bulduğu bir yere oturdu. Sayfaları açıp şöyle üstünkörü bir göz attı ama kendini verip haberleri okuyamıyordu. Sonunda gazeteleri katlayıp yanına bıraktı.

İsabetli bir karar verdiğine inanıyordu. Politikaya bulaşmak gerçekten da ona göre bir iş değildi. Karısı Rezzan en başından beri bu fikri desteklememişti ama onu kösteklememişti de. Şimdi İstanbul'a içi rahat

olarak dönüyordu. Verdiği karara herhalde en sevinen kişi Rezzan olacaktı. Dalgın bakışlarını geniş camlara çevirip inip kalkan uçakları seyre daldı. Şu hayat ne tuhaf, diye düşündü. Birden Beyazıt'taki Sahaflar Çarşısı'nda Melda'yı ilk gördüğü anı anımsadı. Görür görmez çarpılmıştı. İskandinav güzellerini hatırlatan çok çekici ve hoş bir kadındı. İlerleyen yaşıma rağmen kadın konusunda tecrübeli bir adam olmadığımı kabul etmeliyim, diye geçirdi içinden. O karşılaşmanın bir rastlantı olmayıp, tasarlanmış bir tuzağın parçası olduğunu anlayamamıştı.

Hiç şüphesi yoktu ki, siyasete soyunma projesinin ilerde hafızasında kalacak en önemli anısı Melda olacaktı. Bunu sadece şanssızlık olarak değerlendirecek, fakat hiç unutamayacaktı. Herhalde duygularını aşk diye değerlendirmek biraz anlamsızdı. Artık âşık olacak yaşta değildi. Gerçi bazıları aşkın yaşı olmadığını söylerlerdi, ama onun yaşındaki erkekler bu duygusal geçişi biraz daha farklı algılamak, belki gençlik yıllarından kalma bir özlem ya da bir daha asla yaşanamayacak fırsatları kaçırmış olmanın hüznü olarak değerlendirmek zorundaydı.

Onun yanında gençliğini hatırlamış, eski gücüne yeniden kavuştuğunu sanmış, canlı ve dipdiri varlığından bir şeyler kapmıştı. Anlayışlı, sevecen ve hoş görülüydü. Onunlayken hayatının ritim ve temposu değişmiş, üzerindeki durgunluk gitmiş, hayatiyet ve canlılık kazanmıştı. Bunun doğal sonucu olarak da onu arzulamıştı.

Lakin verdiği kararın isabetine inanıyordu.

Siyasetten vazgeçse de Melda ile yeni bir hayat kuramazdı. Onun yaşındaki erkeklerin sorumluluk duygusu böyle bir beraberliğe cevaz vermezdi. Hiç kuşkusuz aynı yaş kategorisindeki pek çok erkek bunun tam tersini yapıyor, hayatlarının sonbaharında genç kadınlarla gönüllerinin istediği hayatı yaşamaya kalkışıyorlardı. Sinan da mutlu olmadığını kabul ediyordu ama mutsuzluğunun tek nedeni de Rezzan değildi.

Yine de Melda'dan düç| geceki gibi bir veda sahnesiyle ayrılmak istemezdi. En azından son bir kere telefon edip başına açtığı tüm dertlere rağmen teşekkür etmesi gerektiğine inanıyordu.

Telefonunu cebinden çıkardı. Avucunun içinde sıkıca kavradı ama kendinde Melda'yı arayacak cesareti bulamadı. Böylesi daha iyiydi. Kendine yeterince güvenemiyordu. Belki de genç kadının yeni bir ısrarı veya gözyaşları her şeyi berbat edebilir, aldığı tüm kararlara rağmen zayıflık gösterip yenik düşebilirdi. Onun otel odasından, üzgün, perişan

fakat bunu belli etmemeye çalışarak çıkışı tekrar gözlerinin önünde canlandı.

Parmakları son bir kere daha telefonun tuşlarına gitti. Fakat iradesi baskın çıktı, telefonu hemen cebine attı. O arada uçağa ilk çağrı yapılmıştı.

Sinan ayağa kalktı, çökük ve mahzun merdivenlere doğru yöneldi.

Akşam dokuza beş kala, lacivert renkli Opel, Melda'ının apartman kapısı önünde durdu. İçinden inen adam telaşlı adımlarla yürüyerek kapıdaki apartman sakinlerinin adlarını gösteren ışıklı levhanın altında durdu ve genç kadının adını aradı. Bulunca da zile bastı. Kapı otomatiğinin sesini bekledi. Beklediği madeni gıcırtıyı duyamayinca, acaba yanlış bir düğmeye mi bastım, diye kuşkuya düşüp bir daha denedi. Bu defa doğru zile bastığından hiç kuşkusu yoktu.

Fakat kapı yine açılmamıştı.

Söz konusu daire hesaba göre üçüncü katta olmalıydı. Adam kaldırıma inerek başını kaldırıp üçüncü kata baktı. O katta iki daire vardı; birinin ışığı yanmasına karşın diğeri zifiri karanlıktı. Başkan Hulusi Göçer'in, Melda'yı evinden almak için gönderdiği adam tereddüde düşmüştü. Adres, sokak, kapı numarası ve kartvizitteki isim tutuyordu; kısacası yanlışlık yoktu ama kapı açılmıyordu.

Bir an ne yapacağına karar veremedi. Durumu iyice araştırmadan Başkanı arayamazdı. Acaba geç mi kaldım, diye düşündü. Ama aldığı emirde bir yanlışlık yoktu; kadını tam dokuzda evinden alması emredilmişti. Saatine bir daha baktı. Dokuza üç vardı.

Apartmanın zillerinde bir arıza olabilir miydi? Bu defa kapıcının ziline basarak şansını denedi. Az sonra otomatik yandı, antre aydınlandı. Alt kat merdivenlerinden sakalı uzamış, zayıf, çelimsiz bir adam tırmanarak kapıda bekleyen adama baktı merakla. 272

Dış kapıyı açarken de sordu: "Kimi aramıştınız?"

"Melda Hanımı. Evde yok mu acaba?"

Kapıcı siyah giyimli adamı bir süre süzdükten sonra mırıldandı. "Dairesini biliyor musunuz?"

Adam kendisine verilen adrese bir daha baktıktan sonra, "Altı numaralı daire, değil mi?" diye sordu.

Kapıcı Salih, Melda'yı mazbut, iyi huylu, sevecen bir insan olarak tanırdı. Ayrıca kat sakinleri arasında kendisiyle yüz göz olmadan en fazla ilgilenen ve içtenlik gösteren, fazla iş istemeyen, herhangi bir isteği olduğunda da her zaman cebine para sıkıştıran biriydi. Onu sever ve

sayardı. Bunca zamandır da evine pek az erkeğin geldiğini iyi bilirdi. Salih adamı bir kere daha süzdükten sonra, "Gelin sizi dairesine çıkarayım," dedi.

Merdivenleri tırmandılar.

Gelen adam kapının önünde duran kocaman çiçek sepetini görünce irkildi. Sah(h de şaşırmıştı. Birden hatırlayarak, "Çiçek getiren çocuk da onu bulamamış, bana haber vermişti. Çiçeği siz mi göndermiştiniz?" diye sordu.

Hulusi Göçer'in gönderdiği adam başını olumsuzca sallarken sepetin yanına iliştirilmiş kartvizite göz attı. Yanında kapıcı olmasa tamamını okuyacaktı ama onun yanında buna cesaret edemedi. Yine de Mahmut'un adını ve okunakla bir yazıyla kaleme alınmış özrü yarım yamalak da olsa okumayı becerdi.

Kapıcı biraz şaşkın başını kaşırken homurdandı.

"Allah Allah!"

"Ne var ki?"

"Melda Hanım'ı bu sabah evden çıkarken benim pencereden görmüştüm. Çiçekçi de öğle sularında gelmişti. Demek o saatten beri eve dönmemiş. Dönse çiçekleri içeri alırdı."

Adam tekrar sordu. "Sabahleyin kaçta evden çıkmıştı, hatırlıyor musun?"

"Bilmem.. Saat onon buçuktu galiba. Şehir dışına çıkmadıysa bu saate kadar çoktan dönmüş olurdu."

"Şehir dışına mı?"

"Evet. Geçenlerde de onon beş günlüğüne İstanbul'a gitmişti. Ama o zaman bana haber vermişti, oysa bu sefer hiçbir şey söylemedi."

Adam kuşkuyla, "Şehir dışına çıkmış olabilir mi?" diye homurdandı.

"Bilemem ama elinde bir bavul vardı. Belki de gitmiştir."

Hulusi Göçer'in adamı başka tek kelime etmeden hızla merdivenlerden aşağıya indi. Durumu Başkana rapor etmeliydi. Arabanın içine girince hemen telefona sarıldı..

Hulusi Göçer, dayı oğlunun evinde keyiften dört köşe, Melda'nın gelmesini bekliyordu. Şimdilik her şey yolundaydı. Yemek odasında daha ziyade soğuk şeylerden hazırlanmış bir mönü ve şarap vardı. Yemek bahaneydi zaten.

Sık sık saatine bakıyordu. Buraya gelmeleri en fazla on beş dakika alırdı ve saat dokuzu beş geçiyordu şimdi. En geç on dakika sonra burada olmalıydılar.

Salondaki altın varaklı aynada kendini süzerken dudaklarında keyifli bir tebessüm oluştu. Fazla genç sayılmam ama hâlâ havalı ve formdayım, diye geçirdi içinden. Tek sorunu yaşı ilerledikçe büyüyen göbeğiydi. Boş ver, o kadarı da olur, diye, homurdandı. Akranlarının bir kısmı göbeklerini dert etmekten çoktan vazgeçmişlerdi. Çoğu cinsel iktidardan bile yoksundu artık.

Melda'yı düşünmek şehevî arzularını kırbaçlıyordu. Fahişe de olsa, kadının sosyetik ve kültürlü olduğunu bildiğinden, gelir gelmez hemen arzularını tatmine kalkışamayacağından, ortamı yumuşatmak, kadını havaya sokmak için, dayı oğlunun kasetçalarına romantik bir bant yerleştirdi. Mantovani'nin kırklarda, ellilerde moda olan müziği yayılıyordu salona şimdi. Artık her şey hazır sayılırdı.

Tam da o sırada, cep telefonu çalmaya başladı. Kim bu münasebetsiz diye düşündü bir an. Kesinlikle rahatsız edilmek istemiyordu bu gece. Hele o muhteşem âfetin tam geleceği sırada. Bir parti başkanının kimseye görünmeden ortadan kaybolması, felekten bir gece çalması oldukça zordu. Etrafında her zaman devletin kendisini korumak için tuttuğu koruma polisleri, onlara ilaveten partisinin fedaileri bulunurdu. Nitekim bu gece hepsini atlatmak için bin bir bahane yaratmıştı. Ünlü olmanın en büyük sakıncalarından biri de buydu, insan özel yaşamına zaman ayıramazdı.

Telefonu açıp homurdandı.

"Efendim?"

"Beyefendi beni gönderdiğiniz adreste kimse yok. Kapı duvar. Melda Hanım sabah evden çıkmış ve bu saate kadar da dönmemiş."

Hulusi Göçer dona kalmıştı.

"Ne dedin? Evde yok mu?"

"Aynen öyle efendim."

"Sakın yanlış bir adrese gitmiş olmayasın?"

"İmkansız beyefendji. Adresi buldum, hatta apartmanın kapıcısıyla görüştüm. Bu sabah elinde bir bavulla evi terk ettiğini söyledi bana. Ayrıca öğle sularında kapının önüne bırakılmış büyük bir çiçek vardı."

"Çiçek mi?"

"Evet, efendim. Avukat Mahmut adında biri tarafından gönderilmiş. Sepetin üzerine iliştirilmiş bir de kartvizit gördüm. Dün geceki tatsızlıktan dolayı özür dilerim, beni bağışla filan mealinde bir şeyler karalamıştı çiçeği gönderen zat."

Başkan neredeyse sinirinden çatlayacaktı.

Uğradığı şoku kaldıramayacak kadar gerilmişti. Bütün hayalleri bir anda sona erdiği için küfrediyordu içinden. Böyle bir olasılığı hiç düşünmemişti. Telefonu kapattı. Sonra yüksek sesle bağırdı.

"Ne olacak, fahişe işte... Atlattı beni." .

Fakat ilk şaşkınlığı geçince sinsi sinsi düşünmeye başladı. Acaba neden önce davetini kabul etmiş de sonra birden fikrini değiştirerek .gelmekten vazgeçmişti? Korkmuş muydu yoksa? Fakat korkması için bir sebep yoktu ki? Ayrıca hangi kadın kendinde onun davetini reddedecek cesareti bulabilirdi ki? O Ankara'nın çok önemli bir şahsiyetiydi.

Ardından aklına gelen ihtimal midesini bulandırmaya başladı.

Şu kapının önündeki çiçek, diye homurdandı. Demek dün gece Mahmut ile aralarında tatsız bir münakaşa geçmişti. Acaba niçin tartışmışlar ve Mahmut kadına ne yapmış ya da ne söylemişti ki, bugün kendisini bağışlaması için çiçek yollamıştı. Mahmut aralarında artık bir ilişki kalmadığını söylüyordu, o halde bu kadar sık görüşmelerini nasıl izah edebilirdi? Birkaç gün evvel oteldeki resepsiyona birlikte gelmişlerdi. Dün geceyi de birlikte geçirmiş olmalıydılar ki, aralarında bir tartışma yaşanmıştı. Kadın milleti hiç değişmezdi, Mahmut'la kavga etmişlerse, ondan hıncını çıkarmak için bu gece rahatlıkla kendisinin kollarına atılabilirdi. Oysa kadın tam tersini yapmış, ortadan kaybolmuştu.

Mahmut'a âşık olabilir miydi?

Hayır, bu çok gülünç, diye mırıldandı. Onun gibi bir kadın Mahmut'la gerçek bir gönül bağlantısına giremezdi. Sonra aklına en olumsuz ihtimal geldi. Sakın, o sersem avukat, Profesör Sina Öktem'e kurulan komplodaki gerçek failin kimliğini çıtlatmış olmasındı?

Birden bütün tüyleri diken diken oldu.

O fahişe kesinlikle bunu bilmemeliydi..

Bunu anlamanın tek yolu vardı. Hemen telefonuna sarıldı.

Mahmut Önder'in nadiren evde olduğu gecelerden biriydi. Yemekten sonra televizyonun karşısına geçmiş, boş bakışlarla bir dizi filmi takip ediyormuş gibi ekrana bakarken aklı fikri Melda'daydı. Çiçeği gönderdikten sonra bir süre ondan telefon beklemiş, gelmeyince de evinden aramıştı. Ev telefonu cevap vermiyordu kadının. Cep telefonu ise kapalıydı. Önce, çiçeği aldıktan sonra telefon edeceğimi tahmin ettiği için cevap vermiyor, diye düşünmüştü. Cep telefonundan kendisini aradığını anlayabilirdi ama ev telefonunu niye açmıyordu acaba?

Akşama kadar aramıştı Melda'yı. Sonunda henüz kızgınlığının geçmediğine hükmetmişti. Yarın, ondan sonraki gün şansımı bir daha denerim, diye düşünmüştü. Şu sıralar kadını kızdırmak işine gelmiyordu.

Bir ara düşüncelerinden sıyrılıp etrafına bakındı.

Karısı Dürdane de, kızları da dizinin heyecanına kaptırmışlardı kendilerini. Mahmut içinden, ne zevk alıyorlardı bu anlamsız dizilerden, diye geçirdi.

İçtiği iki kadeh rakıdan ve akşam yemeğinin ağırlığından hafif bir rehavet kaplamıştı avukatı. Yavaş yavaş gözleri kapanır gibi olmuştu ki, birden ev telefonu çalmaya başladı. Genelde her zaman telefonlara koşan kızı Sema bu defa dizinin heyecanından olsa gerek rica eder gibi babasına bakmıştı. Mahmut ağır ağır yerinden kalkıp telefonun yanına gitti. Reseptörü kaldırıp mırıldandı.

"Buyurun efendim."

"Benim Mahmut. Hulusi."

Avukatın birden mahmurluğu kaybolmuştu..

Heyecanla, "Buyurun Sayın Başkanım," dedi.

"Acele görüşmemiz lazım."

"Hayrola efendim? Bir terslik mi var?"

"Sanırım öyle. Ben dayımın oğlu Cahit'in evindeyim. Hemen buraya gelmeni istiyorum. Anlaşıldı mı?"

"Tamam beyefendi. Hemen yola çıkıyorum."

Hulusi Göçer sanki emreder gibi konuşmuştu. Telefonu kapatan Mahmut bir iki saniye olduğu yerde durdu. Daha şimdiden içinden yükselen bir duygu bu çağrının Melda ile ilgili olduğunu söylüyordu. İnşallah yanılıyorumdur, diye mırıldandı.

Çağrıldığı evi biliyordu, arabasına atlayıp hızla oraya sürdü. Kapıyı pek hoşlanmadığı, çenesi sakallı, o züppe ev sahibi Cahit Erendiz'in açacağını sanmıştı ama karşısında Başkanı görünce, afalladı birden.

"Hayırdır beyefendi, ne oldu?" diye fısıldadı. "Bu ani çağrınızın sebebi nedir?" Hulusi Göçer ters ters yüzüne bakarak, "Geç içeri," diye söylendi.

Mahmut, koltuk uğruna, hiç sesini çıkarmadan süt dökmüş kedi gibi önüne bakarak ışıkların yandığı salona doğru yürüdü. Fakat yüreği çoktan bulgur savurmaya başlamıştı.

Başkanın çok sinirli olduğu her halinden belliydi. Mahmut bir koltuğa çökerken, Hulusi odanın içinde gergin adımlarla bir aşağı bir yukarı dolaşıp

duruyordu. Sonra tam avukatın oturduğu koltuğun önüne gelip kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Biliyor musun, bu gece Melda ile burada buluşacaktık," dedi.

Boğazı kuruyan Mahmut yutkundu.

Tahmini doğru çıkmıştı. Güçlükle fısıldadı.

"Öyle mi?"

"Evet, öyle. Sabahleyin kendisini arayıp randevu verdim. O da kabul etti."

"Mükemmel."

"Fakat gelmedi.."

"Ya... Neden?"

"Bunun cevabını senin vermeni bekliyorum."

"Fakat... Ben nereden bilebilirim Sayın Başkanım. Onun zor bir kadın olduğunu sanırım size söylemiştim. Sağı solu pek belli olmaz demiştim."

"Onu en son ne zaman gördün Mahmut."

Mahmut dün gece yaşananları saklamayı, oteldeki son yemekten sonra bir daha buluşmadıklarını söylemeyi düşünüyordu ki, birden gönderdiği çiçeği hatırlayıp hemen vazgeçti. Başkanın Melda'yı almaya gittiğinde sepeti görmüş olabileceğini düşünerek doğruyu anlatmayı tercih etti.

"Dün gece birlikte yemeğe çıkmıştık," diyebildi titrek bir sesle. "Hani artık buluşmuyordunuz, yalan mı söyledin bana?"

"Hayır, efendim. Ama yemeğe çıkma teklifi ondan gelmişti. Reddetmek uygun olmaz, diye düşünmüştüm."

"Demek öyle düşündün?"

"Kesinlikle."

"Peki, benim de onunla ilgilendiğimi kendisine çıtlattın mı?"

"Hayır, efendim. Bu doğru olmazdı. O konuyu hiç açmadım."

"Bana bak, Mahmut. Bana yalan söylüyormuşsun gibi geliyor. Bana tüm gerçeği anlat aksi halde senin için çok kötü olur."

Mahmut oldu olası Hulusi Göçer'den nefret ederdi zaten. Politik geleceğinin pamuk ipliğine bağlı olduğu birden kafasına dank etti. Namussuz herif beni hem karanlık emellerine alet etti hem de şimdi karşıma geçmiş tehditler savuruyor, diye sinirlenerek birden yerinden fırladı.

"Beni tehdit mi ediyoışun yani, Başkan?" diye bağırdı.

Hulusi Göçer'in de sinirleri çok gergindi. O da asabi bir sesle karşılık verdi.

"Nasıl istiyorsan öyle kabul et."

Galiba artık ok yaydan(çıkmıştı, hem de sosyetik bir fahişe uğruna.

"Canın cehenneme pezevenk!" diye gürledi. "Sen beni nasıl tehdit edebilirsin ulan? Elimde seni perişan edecek delilller var. Hem yalnız ben değil o karı da bunu biliyor. İsterse ikimizi de yakabilir. İkimiz de mahvoluruz."

Bir süre ikisi de kavgacı horozlar gibi bakışıp birbirlerinin güçlerini kontrol ettiler. Ama ilk yelkenleri suya indiren Başkan oldu..

Sesini ve hiddetini kontrole çalışarak, "Ah Mahmut ah, yaktın bizi..." diye fısıldadı.

Sanki az evvel avukatın ağzından çıkan aşağılayıcı küfürleri duymamış gibi davranmayı becermişti. Oysa o anda Mahmut ve Melda ile ilgili kararı vermişti. Hiç istifini bozmadan devam etti.

"Karı kaçmış. Şehri terk ettiğini söylüyorlar."

Avukat da kendini toparlamaya çalışıyordu. Acaba hâlâ projelerini gerçekleştirme ihtimali var mıydı? Pes perdeden bir sesle mırıldandı.

"Kaçtığını kimden duydunuz?"

"Apartman kapıcısı bavullarla sabahleyin gittiğini görmüş. Kimse bilmiyor henüz."

"Allah kahretsin!" diye homurdandı avukat.

İkisi de sustular. Kararsız, ne yapacaklarını bilemeden öylece salonun ortasında taş kesilmiş gibi kalmışlardı.

Neden sonra sinirlerine daha hâkim olan Başkan, "Dün gece onunla niye kavga ettin?" diye fısıldadı.

Çiçeğin üzerine iliştirdiğim kartvizit, diye düşündü Mahmut. Yaptığı ikinci büyük hata olmuştu bu, ama karaladığı o notu Başkanın göreceğini nereden bilebilirdi ki?

Son bir ümitle olayları değiştirerek nakletmeyi düşündü.

"Melda tahmininizden de cin bir kadındır. Zekâsını galiba hafife aldık biz."

Sanki aralarında o hiddet gösterisi geçmemiş gibi, yine sizli bizli konuşmaya başlamıştı Mahmut.

Dalgın bir sesle, "Dün gece yemekte beni sorguya çekmeye başladı," diye homurdandı. "Prof. Sinan'a uygulanan komplo konusunda mı?"

"Evet. Ağzımı arıyordu. Komplonun arkasındaki gerçek kişinin kim olduğunu öğrenmeye çalışıyordu."

"Tabii ona bir şey söylemedin, değil mi?"

"Beyefendi söyler miyim hiç? Tabii ki söylemedim. Ama dedim ya o zeki bir kadındır; ben konuyu kapatmaya çalıştıkça o ısrarla tahminler sıralıyordu. Özellikle de sizin üzerinizde duruyordu. Her ne kadar düşündüklerinin çok saçma ve komik olduğunu söyledimse de, bana pek inanmadı. Hatta bu yüzden sinirlenip ona biraz çıkıştım. Kavgalı ayrıldık, onunla ihtilafa düşmek işime gelmiyordu tabii. Bu yüzden de bu sabah gönlünü almak için o çiçeği yolladım."

Başkan içinden, hıyar herif, aklınca beni oyalıyor, hâlâ yalan söylemeye devam ediyor, diye geçirirken, "Anlıyorum," diye başını salladı.

Koltuklardan birine çöktü.

Polis teşkilatında tanıdığı çok insan vardı, kadın kuş olup uçsa bile nereye gittiğini öğrenebilirdi. Öğrendikten sonra da gerisi kolaydı. Başını çevirip Mahmut'a gülümsedi. "Haklıymışsın Mahmut," dedi. "Bu kadın güzel olduğu kadar da zekiymiş. Galiba onu hafife aldık."

Avukat da rahatlamış gibiydi.

"Yine de konuşacağını, bize bir zararı dokunacağını sanmam. Zira sonunda kendisinin de okka altına gideceğini düşünecek kadar akıllıdır o."

"Doğru," dedi Hulusi Göçer.

Aradan on gün geçmişti. Yağmurlu bir İstanbul günü, karıkoca üniversiteden erken ayrılmışlar Gümüşsüyü'ndaki evlerine dönüyorlardı. Direksiyon başında Rezzan vardı. Yanı başında oturan Sinan durgun ve dalgın görünüyordu. Bir ara Rezzan kocasına dönüp sordu.

"Unutmadın, değil mi?"

"Neyi?"

"Bu akşam Bora'nın yeni kız arkadaşıyla yemeğe geleceğini."

"Unutmadım tabii. Unuttuğumu da nereden çıkardın?" Rezzan hafifçe içini çekti.

"Sinan, ne kadar değiştiğinin farkında mısın? İsabetli bir kararla siyasete bulaşmayacağını ilân ettiğinden beri, sende inanılmaz bir durgunluk, hayata küskünlük başladı. Seni tanımasam, pişman olduğunu düşüneceğim hani. Nen var? Niye bu kadar suskunsun?"

Sinan isteksizce, "Yok bir şeyim. Suskun filan da değilim ama..." diye mırıldandı. "Ama ne?"

"Galiba yaşlandım Rezzan. Çabuk yoruluyorum. Mücadele gücüm de kalmadı gibi geliyor bana."

"Çok normal değil mi? İkimiz de belirli bir yaşı aştık artık. Üstelik şu son dönemde başkanlık konusu seni moral olarak yıprattı. Uzun bir tatil

yaparsan bir şeyin kalmaz."

Sinan başını sallamakla yetindi.

Ama tatilin kendisine pek yararı olmayacağını biliyordu. Konuyu değiştirmek istedi. "Bora ile konuştun mu?" diye sordu.

"Hangi konuda?"

"Şu yemeğe getireceği kız konusunda. Genellikle kız arkadaşlarını eve yemeğe getirip bizimle tanıştırmak gibi bir alışkanlığı yoktu. Yoksa bu sefer ciddi mi?"

Rezzan'ın suratı asılmıştı.

"Ağzını aradım. Galiba ciddi. Açıkça söylemedi ama evlenmeyi düşünüyor sanırım."

"Henüz erken değil mi? Daha üniversiteyi bitirmesine bir buçuk yıl var."

"Haklısın ama zamane gençleri bizim gibi değiller. Kafalarına koyduklarını hemen gerçekleştirmeye kalkışıyorlar. Geceleri çalışması onu cesaretlendirmiş olmalı."

"İnşallah yanılıyorsundur. Evlilik için henüz çok erken. Önünde askerliği de var."

"Doğru."

"Kız çalışıyor muymuş bir yerde?"

"Özel bir şirkette sekreterlik yapıyormuş."

"Nasıl tanışmışlar, söyledi mi sana?"

"Kısaca bahsetti. Bir gece bizim oğlanın çalıştığı bara gelmişler. Bora'dan sevdiği birkaç parçayı çalmasını filan rica etmiş, anlarsın işte.."

"Tahmin edebiliyorum."

Rezzan, "Her neyse bu gece anlarız, ak mı kara mı olduğunu," diye homurdandı. "Ne dersin, oğlan abayı yakmış mı?"

"Öyle görünüyor. Benimle konuşurken bile gözleri ışıldıyordu."

Sinan daha fazla soru sormayı bırakarak başını arabanın yan penceresine doğru çevirip sustu. Yüreğindeki sızı depreşmişti. Yarası henüz çok tazeydi. Melda'yı bir türlü unutamıyor, hayali gözlerinin önünden gitmiyordu. Aşk gerçekten harikulade bir şeydi ve gönlün ne zaman, kime takılacağı hiç belli olmuyordu. Düzgün ama tek düze bir hale gelmiş bunca yıllık evliliğinden sonra, günün birinde yeniden âşık olacağı hiç aklına gelir miydi? Birden, müstakbel gelin adayını hiç görmeden, oğlu şayet evlenmek isterse, kesinlikle itiraz etmemeye karar verdi.

Eve gelinceye kadar bir daha hiç konuşmadılar. Sinan oturduğu koltuğa büzülmüş hayallere dalmıştı yine. Rezzan ise onun bu kadar konuştuğuna bile şaşmıştı.

Eve girince Rezzan hemen üstünü değiştirip mutfağa daldı. Sinan da ona yardım etmek için arkasından gitti. Rezzan ana yemeği hazırlamaya çalışırken o da mezeler ve salatayla meşgul oldu. Sofrayı birlikte hazırladılar. İşleri tahmin ettiklerinden çabuk bitmişti. Rezzan mutfakta ufak tefek gözden kaçan şeyleri ayarlamakla meşgulken Sinan günlük gazeteleri alıp her zamanki koltuğuna oturdu.

Aslında yaşadığı olayların etkisinden tam olarak sıyrıldığı söylenemezdi. Ankara'dan döndüğünden beri ne işine ne de günlük hayata uyum sağlayabiliyordu. On günden beri derslere giremiyor, doçentini sokuyordu. Bilimsel makaleleri okuyamıyor, idari işlerle de pek uğraşamıyor, öğrencileriyle görüşmemek için bahaneler yaratıyordu. Evde de durum pek farklı değildi. Devamlı düşünüyor, hayallere dalıp susuyordu. Neyse ki Rezzan bunu siyasetten çekilme kararına bağladığından pek üstüne gelmiyordu.

Dalgın dalgın elindeki tirajı yüksek gazetenin sayfalarını çeviriyordu. Gözleri satırlar üzerinde hiçbir şey algılamadan dolaşıyordu. Birden üçüncü sayfadaki bir trafik kazası haberine takıldı. Ankara Kızılay Meydanı 'ndaki görünmez kaza diye bir başlık vardı. Sinan normalde bu tür kaza ve cinayet haberlerini hiç okumazdı. Ama ufak bir fotoğrafın yanındaki isim gözüne takılınca irkildi birden. Yazıda, "Dün gece freni boşalan bir kamyon Ankara Barosu avukatlarından Mahmut Önder'e çarparak ölümüne yol açtı, " diyordu. İsme ve resme bir daha baktı titreyerek.

Bu, o şahıs olmalıydı.

Kendisine haince tuzak kuran komplonun mimarlarından biri... Sadece isim benzerliği olamazdı. Haberi üst üste bir iki kere okudu.

Damarlarındaki kanın çekildiğini hissediyordu.

Bir tür ilahi adalet olmalıydı bu. Su testisi su yolunda kırılmıştı. Elinde olmadan, müstehak olmuş rezile, diye geçirdi içinden. Ama daha sonra bir tereddüde kapıldı. Acaba bu gerçekten bir kaza mıydı, yoksa yaşadığı hadisenin izlerini örtmek için tertiplenmiş bir cinayet mi?

Aklı karıştı. Sonradan büyük bir pişmanlığa kapılmış olsa bile, kendisine bu tuzağın kuranlardan biri de Melda idi. O kızı da ortadan kaldırmaya kalmış olabilirler miydi? Haberi çılgın gibi bir daha okudu.

Hayır, kaza kurbanı olarak sadece avukattan bahsediyordu gazete.

Sonra hızla diğer gazeteleri açıp aynı haberi onlarda da aradı. Olay hemen hemen bütün gazetelere konu olmuştu.

"...Gece saat on birde meydanda yaya olarak yürüyen avukatın alkollü olduğu ve tam o sırada freni patlayarak hız kazanan kamyonun altında kaldığı, şoförün alkol muayenesinden sonra tutuklanarak Ûezarete götürüldüğü... "

Daha fazla devam edemedi Sinan. Gazeteler elinden kaydı. Karmaşık duygular içindeydi; hiç kimsenin ölümünden memnuniyet duyduğu olmamıştı bugüne kadar. Ama bu adam mikrobun tekiydi. Onunla hiç yüz yüze gelmemiş, onu hiç görmemiş, tanımamıştı. Lakin bu hissiyatını değiştirmiyor, ilâhi adaletin bir şekilde tecelli ettiğine inanıyordu. Tam o sırada salona giren karısının ikazıyla irkildi.

"Yapma Sinan, şu gazeteleri topla yerden. Etrafı dağıtmanın sırası mı? Bora ile kız neredeyse gelirler. Bu kadar iş arasında bana bir de etrafı toplatma."

Sinan hiç sesini çıkarmadan uzanıp yere düşen gazeteleri derleyip toplayarak köşedeki gazeteliğin içine tıktı. Hâlâ okuduğu haberin etkisinden kurtulmuş sayılmazdı; nedenini tam olarak kestiremiyordu ama içinde bir rahatlama hissediyordu. Hatta gülümsemeyi bile başardı..

Oysa biraz dikkatli olsa veya alışkanlıklarını, bırakıp gazete sayfasının alt kısmında yer alan cinayet haberlerine de bir göz atsaydı, beyninden vurulmuşa dönecekti. Bodrum'da işlenen bir cinayetin haberi kanını dondurmaya yeterliydi.

Haber aynen şöyleydi: "Dün Bodrum 'da öğle sularında, deniz kenarında balıkçılar tarafından hunharca öldürülmüş bir kadın cesedi bulundu. Jandarmanın yaptığı ilk tahkikatta kadının on iki yerinden bıçaklanarak öldürüldüğü tespit edildi. Cesedin çevredeki bir pansiyonda kalan Melda Karamanlı 'ya ait olduğu belirlendi. Tahkikat çeşitli yönlerden geliştirilerek devam etmekte, fail veya failler aranmaktadır. "

SON